

پاکین انجیل چه - لوکائے - کَلَمَا

لوکائے انجیلے پَجَار

اے کتابے نبیسو کئے نام لوکا انت. آ بلدین داکترے بوتگ. لوکا وت اسرائیلیے نبوتگ. چه آیئے اے کتاب و آنچش هم چه آیئے دومی کتاب، کاسدانی کارا، زانگ بیت که یونانی زبائے زانتکاریں نبیسو کئے بوتگ.

لوکایا اے انجیل په تیوپیلُس نامین رومے شاهنشاهیے کارندهیا نبشتگ. وتی کتابے بُنگیچ و شروهاتا، ”شرپدارین تیوپیلُسے“ ناما گیپت، که آ ایسائے سرا باورمندے بوتگ و په وتی باورمندیے مُهرتر کنگا واهگدار بوتگ.

لوکا، هداوندین ایسا مسیها سجهین دنیائے رگینوک و یک سرجمین انسانئے شکل و دروشما پیش داریت. وتی اے کتابا چه ایسا مسیھے ماتئے لاپا کیگ و پیدا بئیکا بُنگیچ کنت. جلیئے دمگا، ایسا مسیھے هداپی هزمتکاری و پدا دیم په اورشلیما آیئے سات و سپرے سرگوستا، په رد و بند گیشینیت و کاریت. گڈسرا، هداوندین ایسا مسیھے مرک و پدا زندگ بئیگ و گوڼ وتی مریدان هور بئیگئے بارئوا نبیسیت.

بُنگیچ

شرپدارین واجه تیوپیلُس! آنچین سرگوست مئے نیاما سرجم بوتگ انت (۳۰۱) که انجیلے اولی هزمتکاران چه بُنگیجا، همے سرگوست گوڼ وتی چمان دیستگ انت و رندا په ما رسینتگ انت. بازیئیا آیانی بارئوا نبشتگ و انون من جُهلانکین پت و پوله کرتگ و په وت گهتر دیستگ که آیان په تئو گوڼ شریں رد

و بندے بنیسان، (۴) تان هَما تالیم که تئو گیتگانَت، آیانی راستیئے بارئوا تئی
باور مَهر و مَهمتر بیت.

یهائے پیدایه بئگئے پيشگوئی

(۵) یهودیهئ دَمگئے بادشاه هيروديسئ زمانگا، زَکریا نامین دینی پيشواے
هستات که چه ابیائے دینی پيشوايانی ئولیا ات. آییئے جن، چه هارونئ نسل و
پدریچا ات و نامی الیزابت ات.

(۶) آ، هر دوین، هُداے چم و نِزرا نیک و پهریزکار اتنت و هُداوندئ سَجِهین
هکم و رهبدانی سرا په بیمیاری زندش گوازینت. (۷) بله چُگش نیستات، چیّا
که الیزابت سَنَت و بیچک ات و دوینانی امر هم مزن ات.

(۸) یک رندے که هزمتکاریئے باریگ په زَکریائے ئولیا کیت و آ، هُداے بارگاها
دینی پيشوایی کنگا ات، (۹) گون دینی پيشواییئے رهبدانی رَندگیریا، زَکریا
پالے سرا گچین کنگ بوت که آ، هُداوندئ مزین پرستشگاها برئوت و سوچکی
دوت بدنت. (۱۰) وهده زَکریا سوچکی دوت دئیگا ات، اے دگه سَجِهین مردم دُنا
دوا کنگا اتنت.

(۱۱) اناگت، هُداوندئ پریشتگے، بوسوچی کُربانجاھئے راستین نیمگا، زَکریائے
دیمّا زاهر بوت. (۱۲) گون پریشتگئے گندگا، زَکریا به مَنت و آییئے جسم و جانا
تُرسے کیت. (۱۳) بله پریشتگا گون آییا گوشت: ”او زَکریا! مَترس. تئی دوا مَنگ
بوت، تئی جن الیزابت مردین چُکئیئے سرا چَلگ بیت و باید انت تئو آییئے ناما
یهیا بکنئ. (۱۴) آ، په تئو شادهی و وشّی کاریت و چه آییئے بوتنا بازیئے هم
شادان بیت، (۱۵) چیّا که آ، هُداوندئ چمان مزین مردمے بیت. نباید انت شراب و

دگه هڼوش و بيسار كنوكين چيزان دپ پر بكت و بوارت. آ، ماتئ لاپا چه هدائ پاكين روها پُر بيت. (۱۶) بازين بنى اسرائيليانى دلان ديم په هداوندا ترينيت، كه آيانى هدا انت. (۱۷) آ، گون الياس نبيئ رو و كدرتا، چه هداوندا پيسر كنيت، تانكه پتانى دلان چگانى نيمگا بترينيت و نموكان هم پهريزكارانى هكمتئ نيمگا چهر بدنت، تانكه په هداوندا كومه تيار بكت.

(۱۸) زگرييا چه پريشتگا جست كرت: ”اشيا چون بزنان و باور بكنان؟ من پير آن و منى جن هم مزن امر انت.“ (۱۹) پريشتگا پسو دات: ”من جبرائيل آن و هدائ بارگاها اوشتوك آن. ائون رئون دئيگ بوتگان، گون تئو هبر بكنان و ترا اے مستگا بدئيان. (۲۰) اے وهدا، نون تئو ل و گنگ بئ و تان آروچا كه اے هبرانى راستى آلم بيت، هبر كرت نكنئ. چيا كه تئو، منى اے هبر كه كول داتگين وهدا راست و پدربنت باور نكرتنت.“

(۲۱) هم وهدا، مردم دئا زگريائ انتزار و ودارا انتت. هئيران انتت كه آ چيا مزين پرستشگاها اينكدر مهتل بوتگ ات. (۲۲) وهدئ زگريا دئا در آتك، آيا گون مردمان هبر كرت نكرت. گرا زانتش آيا پرستشگاها الهامئ رستگ و شبينئ ديستگي. چيا كه آيا گون مردمان اشاره كرت و هبر كنغئ واكي نيست ات.

(۲۳) زگريا چه هزمتكاريئ هلاسيا رند، وتى لوگا پر تررت. (۲۴) چيزئ وهدا رند، آيئ جن، ايلزابتا چكيئ اميتواري بوت و تان پنچ ماها، ديمگير بوت و چه لوگا در نكيت. (۲۵) آيا گون وت گوشت: ”هداوندا په من چشين كارء كرتگ، اے روچان وتى مھري منى سرا گوارينتگ و مردمانى چما اے كم ازتى اى چه من دور كرتگ.“

ايسا مسيهئ پيدائشئ پيشگوئى

۲۶-۲۷ ششمی ماها، هُدايا وتی پریشتگ جبراییل، جَلیلے دَمگے شهر ناسِرَها،
 مَریم نامین نِشتگین جنکِیئے کِرا راه دات که آییئے سانگ گُون ایسپ نامین مردیا
 بوتگ آت. ایسپ، چه داوودئے نسل و پدريچا آت. ۲۸ پریشتگ، مَریمئے کِرا آتک و
 گوشتی: ”گل و شادان بئے که هُدائے نیکیں واهگئے ساهاگا ائے و هُداوند گُون تئو
 گُون انت.“ ۲۹ چه اے هبرئے اِشکنگا، مَریم باز پریشان بوت و دلا گوشتی:
 ”بارین، اے دُئولین هال و هئوال کنگئے مانا چه انت؟!“ ۳۰ پریشتگا گوشت: ”او
 مَریم! مئرس، چیا که هُدائے مَهر و رهمت تئی همراه انت. ۳۱ نون تئو په چکا
 اُمیتوار بئے و ترا مردین چکے بیت، که باید انت آییئے ناما ایسا بکنے. ۳۲ آ،
 مزنین مردمے بیت و بُرزیں ارشئے هُدائے چک زانگ بیت و هُداوندین هُدا، آییئے
 پت و پیرکی، بزان داوودئے بادشاهیئے تَها آيا بکشیت. ۳۳ آ، اکوبئے پدريچئے
 سرا مُدام بادشاهی کنت و آییئے بادشاهی هچر نکتیت.“ ۳۴ مَریم چه پریشتگا
 جُست کرت: ”اے چُون بوت کنت که من تنینگه سور نکرتگ و جنین چکے آن؟!“
 ۳۵ پریشتگا پَسئو دات: ”هُدائے پاکین روہ تئی سرا ایر کئیت و بُرزیں ارشئے
 هُدائے زور و کدرت تئی سرا ساهیل بیت. پمیشکا آ، پاک و هُدائے چک زانگ بیت.
 ۳۶ اِلیزابت هم که تئی سیاد انت، پیرانسریا په مردین چکيا اُمیتوار انت. هما
 که گوشتگ آتش سَنٹ و بیرند انت، نون شش ماه انت که لاپی پُر انت. ۳۷ چیا
 که په هُدايا، هچ کارے نبوتنی نه انت.“ ۳۸ مَریم گوشت: ”من هُداوندئے مؤلد
 آن، همه دُئولا که تئو گوشتگ، انچش بات.“ رندا پریشتگ چه آییئے کِرا شت.

مَریم اِلیزابتے گندگا رئوت

۳۹ هما رُوجان، مَریم اِشتاپیا راه گیت و یهودیہئے کوہستانی هند و دَمگے
 شهریا شت. ۴۰ اودا زگریائے لوگا شت و اِلیزابتی هال و هئوال کرت. ۴۱ انچش

که مَریمے تئوارِ اِلِزابَتے گوْشان کِیت، آیِیے لاپا، چُگا سِرّ بست و اِلِزابَت چہ پاکین روها پُر بوت. (۴۲) گوْن بُرزین تئوارے گوشتی: ”تئو جنینانی نیاما بهتاور ائے! بهتاور انت هما چُک که تئیی لاپا انت. (۴۳) من کئے آن که منی هُداوندئے مات منی گندگا بیئیت؟ (۴۴) وهده تئیی تئیار جوژئے تئوار منی گوْشان کِیت، چُک چہ گلا لاپے تها سِرْت. (۴۵) بهتاور ائے تئو که باوَرِت کرتگ، چیا که هُداوندئے هما هبر که گوْن تئو گوْشگ بوتگ انت، سَرجم بنت.“

په هُدايا مَریمے سنا و ستا

(۴۶) مَریما، آیِیے پَسَّوَا گوشت:

”منی ساه و جان، هُداوندا ستا و سنا کنت.

(۴۷) منی روہ گلا بال انت، که هُدا منی رَکینوک انت.

(۴۸) چیا که وتی مؤلدئے نِزوری ای چارتگ.

چہ اِد و رَند، سَجَّهین نسل و پَدْرِیچ منا بهتاور زاننت.

(۴۹) چیا که آ پاکنامین زورمندا په من مزین کار کرتگ.

(۵۰) آیِیے مَهر و رَهمت، هما سَجَّهینانی پُشت در پُشتا مانیت

که آیِیے ثرِسش دلا هست انت.

(۵۱) آيا گوْن وتی پُرزورین باسکا، مزین کار و کِرْد پِیش داشتگ و

هما که وتی دلا بازین پهرش بستگ، آيا شنگ و شانگ کرتگانت.

٥٢ آيا، هکمران چه وتی تهتان سرشکون و

گريب، برز و سرپراز کرتگانت.

٥٣ شديگ، گون وشين چيزان سيرلاپ و

سيريني دست هوړک و هاليگ رهاډگ کرتگانت.

٥٤ آ وتی مهر و رهمتانی ياتا کپنگ و

په وتی هزمتکارين بنی اسرائيلی کئوما مهربان بوتگ،

٥٥ بزان په ابراهيم و آيئې چک و اوډادگان ابدی مهری بکشتگ،

هما پئما که گون مئې پت و پيرکان لېزی کرتگانت.

٥٦ مريم، سئې ماهئې کساسا ايزابتئې لوگا منت و رندا پر ترّت و وتی لوگا

شت.

يهايئې پيدائش

٥٧ وهډئې ايزابتئې ماه و روچ سرجم بوتنت، آيا مردين چگئې بوت. ٥٨

آيئې چلگيئې هال که سياد و همساهاگان سر بوت و اشکتش هداوندا آيئې سرا
مزين مهر و رهمتې کرتگ، گزا گون آيئې وشيا هوړ و شريکدار بوتنت.

٥٩ وهډئې نئکا هشت روچ بوت، په آيئې سئت کنگا اتکنت. آيان نئکئې نام

پتے نامے سرا، زَکریا پر بندگی آت. ٦٠ بله نُنکے ماتا گوشت: ”نه، آبیئے نام باید انت یهیا بیت.“ ٦١ مردمان گوشت: ”تئی کُثم و هاندانا، اے نامین مردم کس نبوتگ.“ ٦٢ گزا آیان چکے پت، زَکریا په اشاره جُست کرت که آ وتی چکا چُونین نامے پر بندیت؟ ٦٣ زَکریا یا نبیسیگی دارتَهتَگے لوُت و آبیئے سرا نبشتی: ”چکے نام یهیا انت.“ گزا سَجَهِین مردم هئیران بوتنت. ٦٤ هما دمانا زَکریائے گنگین زبان پچ بوت و هبرا لگت و هُدائے ستا و سنایی بُنگیچ کرت. ٦٥ چه اے هبرا، همسا هگان ثرس دلا کیت و یهودیهئے دَمگے کو هستگانی سَجَهِین مردمان اے بارئوا هبر کرت. ٦٦ هرکسا که اے هال اشکت وتی دل و هئیالا چُش گوشتی: ”بارین، اے چک چُونین مردمے بیت؟“ چیا که هداوندئے دست گوَن آیا گوَن آت.

ایسائے پیدائشے بارئوا زَکریائے پیشگوئی

٦٧ گزا، یهیائے پت زَکریا، چه پاکین روها پُر بوت و پیشگوئی کرت و گوشتی:

٦٨ ” هداوند، اسرائیلئے هُدا یا ستا و سنا بات،

چیا که په وتی کئومئے مَدَت کنگا آتکگ و کئومی رَکینتگ.

٦٩ آیا چه وتی هزمتکارین داوودئے لوگ و بُنجاها،

کانئے په مئے رَکینگا جوژینتگ،

٧٠ آنچش که آیا بازین وهديا پیسر،

چه وتی پاکین نبیانی زبانا کئول داتگ.

٧١ آييا، چه مئ سځهين دژمن و بدواهان كه چه ما نپرت كننت،

مارا رځينتگ،

٧٢ مئ پت و پيركاني سرا مهر و رهمتي كرتگ و

وتي پاكين هما اهد و كرارئ يات و ثرانگي داشتگ.

٧٣ گون مئ پت ابراهيم سئوگندي هم كرتگات،

٧٤ كه مارا چه دژمناني دستا برځينيت،

تانكه به ترس و بيمه په آييا هزمت بكنين و

٧٥ آيئ چم و نيرا وتي سرجمين زندا

نيك و پاك بپين.

٧٦ تئو، او مني چكا!

برزين ارشئ هداي نبي زانگ بئ،

چيا كه تئو چه هداوندئ آيگا پيسر،

آيئ راه و كشكا تچك و تيار كنئ.

٧٧ تئو آيئ كئوما ا زانتا ديئ

كه گون آياني گناهاني پهلپا،

هُدَا آيَان رَكِينِيت.

چيا كه مئ هدا مهربان انت و (۷۸)

چه آيئ بئكساسين رهمتان روچ چه برزين ارشا،
مئ زندمانا سر كَشِيت،

تان په آيان كه تهارووكي و مركئ ساهگا نشتگان، (۷۹)

رژنايي بئكشيت و

مارا ديم په سهل و آسودگيئ راها رهشوني بكت.

آچك، رُدان و مان پاكين روها زورمند بئيان ات. چه بنی اسرائيلياني
نياما زاهر بئيجا پيسر، گيابانان مَنَت.

ايسا مسيهئ پيدائش

(۱) هما روچان، رومئ بادشاه كئيسر آگوستوسا جار جت و هكم كرت كه
رومئ سرجمين ملك مردم شماری كنگ بيت. (۲) اے اولی مردم شماری ات و آ
وهدا، كويرينيوس سوريهئ والی ات. (۳) هرگس په وتی نامئ نبشته كناينگا،
وتی پت و پيركي شهرا شت.

(۴) ايسپ هم چه جليلئ شهر ناسرھا در كپت و يهوديهئ شهر بئيت لهما
شت. بئيت لهما، هما شهر انت كه بازين وهده پيسرا اوډا داوود بادشاه پيدا
بوتگان. ايسپ، بېها چه داوودئ پدريچا ات، پميشكا په وتی نامئ نبشته

کُناینگا اودا شت. ۵ ایسپا، وتی دشتار، مَریم هم گون ات که آ، په چکيا امیتوار ات.

۶ همے وهدا که آ بئیت لهما اتنت، مَریمے چلگ بئیگئے ماه و روچ سرجم بوتنت و ۷ مردین چکيئے سرا چلگ بوت که آییئے اولی چک ات. مَریمَا وتی نُنک گدیا پیټک و کاهدانیئے تھا واپیټت، چیا که په آیان مهمانجاها جاگه نیست ات.

په شپانکان پریشټگانی مستاگ

۸ هما هند و دمگا، لهټین شپانک هست ات که شپا گیابانا وتی رمگش نگهپانی کرت. ۹ آ شپا، اناگت هداوندئے پریشټگے آیانی دیما اتک و چارین نیمگان هداوندئے مزیئے شهم و رزنایي درپشان بوت. چه ایشیا، آیان سک ترست. ۱۰ بله پریشټگا گوشت: ”مټرسیټ، منا مستاگے گون انت که په شما بازیټ وشيے کاریت و په سجھین کئوما وشین مستاگے. ۱۱ آ اش انت که داوودئے شهر بئیت لهما مروچی په شما رکینوکه پیدا بوتگ که آ، هداوندین مسیه انت. ۱۲ ایشیئے پجاه آرگئے نشانی اش انت که شما کاهدانیئے تھا، مان گدیا پیټکگین نُنکے گندیټ.“

۱۳ اناگت، چه آسمانی پریشټگانی لشکرا رُمے آ پریشټگئے کرا اتک و هداش سپت و سنا کرت:

۱۴ ”شان و شوکت بُرزیټ اَرشئے هدايا بات و

زمینئے سرا شهل و ایمنی

که هدا چه آيان وش و وشنود انت.

١٥) وهده پریشتهگ پر ترّت و آسمانا شتنت، شپانکان وت مان وتا شئور کرت و گوشتهش: ”بیایت بنیت لهما برئوین و همه سرگوست که اودا بوتگ و هداوندا مارا هال داتگ، وت بگندیڼ.“ ١٦) گرا آ، په اشتاپی راه گپت و همودا شتنت، ایسپ و مریمش در گیتکت و نیکش کهدائے تها دیست. ١٧) نیکے گندگا رند، شپانکان اے چکے بارئوا هرچه که چه پریشتهگان اشکتگ ات، مردم سهیگ کرتنت. ١٨) آ مردمان که شپانکانی هبر اشکت، هییران و هبکه منتنت. ١٩) بله مریما اے سجھین هبر، وتی دلا داشتنت و اشانی سرا باز پگر و هیالی کرت. ٢٠) شپانکان، هرچه که اشکتگ و دیستگ ات، په آیان هدايا سپت و سنا کنان پر ترّتنت، چیا که اے سجھین هما دئولا اتنت که گون آیان گوشگ بوتگ ات.

مزین پرستشگاها ایسائے ارگ

٢١) هشتمی روچا، وهده نیکے سنت کنگے وهده آتک، آییے نامش ایسا پر بست، هما نام که ماتے لاپا کپگا پیسر، پریشتهگا پر کرتگ ات.

٢٢) وهده مات و چکے چلگ شودیئے وهده هلاس بوت، موسائے شریته رندگیریا، ایسپ و مریما ایسا اورشلیمے مزین پرستشگاها آورت تانکه آیا هداوندے سپرده بکننت، ٢٣) انچش که هداوندے شریته گوشیت: » اولی هر مردین چک باید انت په هداوندا ندریگه حساب کنگ بیت. « ٢٤) په کربانیگ کنگا هم آتکت، تان هما دئولا که هداوندے شریته گوشیت، ”جپته شانثل یا دو کسانین کپوت“ هییرات بکننت.

٢٥ هَما وهدا اورشليمئے شهرًا، شَمون ناميَن مردے هست اَت كه پهرِيزكار و هُدادوستے اَت و بنى اسرائيليانى رَكِيْنوَكْئے رَهچار اَت و هُدايے پاكِيَن روہ، گوَن آييا گوَن اَت. ٢٦ پاكِيَن روہا مِستاگ داتگات، تان وهدے كه هُداوندئے مَسِيها مگنديت، آنمریت. ٢٧ چه پاكِيَن روہئے اِلھام و شُبِيْنگا، مَزنيَن پرستشگاھئے پيشگاھا اَتكگات. نون وهدے ايسائے پت و ماتا شَرِيْتئے راہ و رهبندانى سَرجم كنگا ايسا پاكِيَن لوگا اورتگات، ٢٨ شَمونا ايسا زرت، دستانى دلا داشت، هُدا سَنا و سَتا كرت و گوشتى:

٢٩ ”او زورمندِيَن هُداوندا! نون منا، وتى اے هِزمتكارا، اَنچش كه تئو وت لَبز داتگ،

چه اے جھانا په وِشَى و سلامتى چست كن و وتى گُورا بَر،

٣٠ چِيا كه من گوَن وتى چَمان چه تئى نيمگا

اے نجات و رَكِيْنگ ديستگ

٣١ كه تئو سَجْهِيَن كئومانى دِيما پَدَر كرت.

٣٢ آ په دگه كئومان هُدايے بارئوا سرپد كنوَكِيَن رُژنې بيت و

په تئى بنى اسرائيلى كئوما پَهر و شانے.

٣٣ وهدے ايسائے پت و ماتا آيِيے بارئوا شَمونئے اے هبر اِشكتنت، هئيران

٣٤ بوتنت. شَمونا په آيان نِيَكِيَن دُوا كرت و گوَن چُكْئے مات، مَرِيما گوشتى: ”هُدايا اے چُكْ، په بازيَن بنى اسرائيليانى رَكِيْنگ و بازيْنِيے گار و بِيگواه كنگا راہ

داتگ. اے چُک نشانیے بیت، بله بازیڼے آییَا نَمَیت. (۳۵) هَمے پئیما آ، بازیڼیڼے
دلانی رازان پاشک کنت. او مَریم! تئو وتی زندا مزین گم و اندوّه گندے که آ
گم، زهمئے ڈولا تئی دلا کپ کنت.

(۳۶) همودا، اشرئے گبیلھے یک جنینے هست ات که نییے ات. آییے نام هئا ات و
آییے پتئے نام پنوییل ات. امری مزن ات. سور کنگا رند، هیت سالی گون وتی
لوگ واجها گوازیئتگ ات، (۳۷) بله رندا جنوزام بوت. نون آییے امر هشتاد و چار
سال ات و آییَا چه مزین پرستشگاها دَن، پاد ایر نکرت. شپ و روچ، هُدايا سنا و
ستا کنان، وتی وهد په دوا و روچگ گوازیئت. (۳۸) آ هم، هما ساهتا آیانی کرا
آتک، هُدايے شگری گیت و گون هما سجهین مردمان که اورشلیمئے رکینگئے
رهچار اتنت، گوشتی: ”اے چُک هما رکینووک انت.“

(۳۹) وهدے ایسائے پت و ماتا هُداوندئے شریئتے سجهین راه و رهبند پوره
کرتنت، گرا پر ترّت و جلیلا، وتی شهر ناسرھا آتکنت. (۴۰) آ چُک، رُدان و زورمند
بیان ات. چه زانت و زانگا سرریچ ات و هُدايے رهمتی گون ات.

گسانین ایسا مزین پرستشگاها

(۴۱) ایسائے پت و مات، ایسپ و مَریم، هر سال سرگوزئے ائیدا، اورشلیم
شتنت. (۴۲) وهدے ایسایا دوازده سال بوت، وتی هیل و آدتئے پدا، ائیدا
اورشلیم شتنت. (۴۳) ائیدئے روچ که هلاس بوتنت، پر ترگئے وهدا، گسانین
ایسائے مات و پت سهیگ نه اتنت و آ اورشلیم مَنت. (۴۴) اولی روچا، آیان وتی
دلا پگر کرت بلکین گون کاروانا گون انت، پمیشکا یک روچیئے منزلا دیما شتنت.
رندا، آییے شوهازا در کپنتت و چه وتی سیاد و پجاروکان آییے جستش گیت.
(۴۵) بله ایسائے نگندا پر ترّت و په آییے شوهازا، اورشلیم شتنت.

٤٦ سئمی روچا، آیان ایسا مزین پرستگاهئ پیسگاها در گیتک که اودا آ،
 شریته زانوگرانی نیاما نشتگات، آیانی هیران گوش دارگا ات و چه آیان جست
 و پرس کنگا ات. ٤٧ سجھین اشکنوک چه آیئ هوشمندی و پسوان هیران
 اتنت. ٤٨ وهدے ایسپ و مریما آ دیست، هیران بوتنت. ماتا گون آیا گوشت:
 ”او منی چک! تئو چیا گون ما چش کرت؟ من و تئی پت گون پریشانی تئی
 شوهازا بوتگین.“ ٤٩ ایسایا پسو دات: ”شما چیا منی شوهازا بوتگیت؟ زانا،
 نزانگو که من باید انت وتی پتے کارانی رندا بان؟“ ٥٠ بله آ ایسایا اے هیران
 سرید نبوتنت.

٥١ ایسا گون آیان پدا ناسرھا شت و آیانی سجھین هبری گیت و متنت.
 آیئے ماتا اے سجھین هبر، وتی دلا داشتنت. ٥٢ ایسا ردان و چه زانت و زانگا
 سرریچ بیان ات و هدا و مردمان روچ په روچ دوست تر بوت.

پاکشودوکین یهیاے گلو

(متا ١:٣-١٢؛ مرقاس ١:١-٨؛ یوهنا ١:١٩-٢٨)

١ رومے بادشاه، تیبریوس کئیسرئے بادشاهیئے پانزدهمی سال ات. هما
 روچان، پنتیوس پیلاتوس، یهودیھے والی ات. هیرودیس، جلیلے هاکم ات.
 هیرودیسے برات پیلپس، اتوریه و تراھونیتیئے هاکم ات و لیسانیاس،
 آیلینیئے هاکم ات. ٢ هئا و کئیاپا، آ وهدئے مسترین دینی پیشوا اتنت. هما
 روچان، هداے گلو گیابانا زکریائے بچ، یهیاے سرا آتک. ٣ یهیا، اردنئے کئورئے
 دوین پهناتان هر جاگه شت و هداے گلوی په مردمان رسینت و گوشتی: ”چه
 وتی گناھان پشومان بیئت، تئوبه بکنیت و پاکشودی بکنیت که بکشگ بیت.“ ٤
 انچش که اے بارئوا اثنیا نبیئے کتابا نبشته انت:

« گيا بانا، گسے گوانک جنت:»

» ” هُداوندئے راها تئيار و«

» آيئے كِشكا راست و تچك بكنيټ.»

» سَجْهَيْن كَنْد و دَرَك » پُر كنگ بنت و« (۵)

» سَجْهَيْن كَوَه و جُمپ جَهْل آرگ بنت.»

» چپ و چوټين راه تچك كنگ بنت و«

» سَجْهَيْن سِرَك و ايركپ همدپ و هَمَلَسُون كنگ بنت.»

» جهائے سَجْهَيْن مردم چه هُداے نيټمگا« (۶)

» رَكِيَنگ و رَسْتگاري گندنت.»

(۷) وهده مردم په پاكشودي كنگا آتك و مچ بوتنت، يهيايا گون آيان گوشت:
”او سيه مارزادگان! كنيا شمارا ډاه داتگ و گوشتگ كه چه هُداے آيوكين گهر و
گزا رَكْت كنيټ؟! (۸) انچين كار بكنيټ چه آيان پَدَر بيټ كه شما په دل چه
وتي گناهان پشومان بوتگيټ. وتي دلا پهر مبنديټ كه ’ما ابراهيمئے نسل و
اوبادگ اين.‘ من شمارا گوشان كه هُدا چه اے سنگ و ډوكان هم، په ابراهيم چك
و اوبادگ پيدا كرت كنت. (۹) نون تير تئيار انت درچكان چه بُنا بگډيت و هر
درچكه كه شرين بر نئياريت، گډگ و آسا دنور دئيگ بيټ.» (۱۰) مردمان جُست
كرت: ”گزا ما چه بكنين؟“ (۱۱) آيا پَسُو دات: ”اگن كسيَا دو جامگ هست، يگيا
هما كسا بدنت كه آيا هچ نيست و اگن كسيئے كِزا وِرَد و وراك هست، آيان هم
بهر بكنت.“

١٢ سُنْگى و مالياتگير هم په پاكشوديا يهيائے كړا آتكنت. جُسْتش كرت: ”او

استادا! ما چے بكنين؟“ ١٣ گړا آيا گوشت: ”چه گيشينتگين كسا سا گيشتر

مگريټ.“ ١٤ سپاهيگان هم چه آيا جُست گيت: ”ما چے بكنين؟“ پَسْئوى دات: ”په زور چه كسيَا زَر مگريټ و كسيْئے سرا دروگين تهمت مجنيټ. وتى مَزْئے سرا گُزران بكنيټ.“

١٥ مردم، هُدائے واده داتگين رَكينوكئے انتزار و ودارا آنت، پميشكا هيالِش

كرت كه بلكين يهيا هما مَسِيه انت؟ ١٦ بله يهيايا آ سَجْهين پَسْئو دانت و گوشتى: ”من شمارا تهنا گون آيا پاكشودى دئيان، بله يك انچين كسے آيگى انت كه آ چه من زورمندتر انت و من آيئے كئوشبندانى بوچگئے لاهك هم نه آن. آ شمارا گون هُدائے پاكين روه و آسا پاكشودى دنت. ١٧ آيا چه بوچ و پُگان دانئے جتا كنگ و گيشينگا، هَنشونے دستا انت. جو هانا پاك و سَلَه كنت و دانان اَمبارا اير كنت، بله پُگ و پلاران انچش سوچيت كه آسش هچبر نمريت.“ ١٨ يهيايا، مردم دگه بازين سر و سوچ و دلبذى هم دانت و وشين مستاگ، دئيان كرت.

١٩ بله وهده يهيايا، جَليلئے هاكم هيروديس په اے هاترا سك مئيارىگ كرت كه آيا گون وتى براتئے جن هيروديايا، ناراھين نَزِيگى هست آت و دگه بازين ردين كارى هم كرتگ آت، ٢٠ هيروديسا وتى گندگين كار گيش كرت و يهيايى گيت و بنديگ كناينت.

ايسائے پاكشودى

(مَتَا ٣: ١٣-١٧؛ مَرَكاس ٩: ١-١١)

٢١ وهده يهيا بازين مردمان پاكشودى دئىگا آت، آيا ايسا هم پاكشودى

دات. وهدے ایسا دوا کنگا ات، هما وهدا آسمانے دپ پچ بوت و (۲۲) پاکین روہ،
 کپوتیئے دروشما آییئے سرا اړر نشت و چه آسمانا تنوارے آتک که ”تئو منی
 دوستین بچ ائے، من چه تنو باز وښ و رزا آن.“

ایسائے بیّه و بنیاد

(متّا ۱: ۱-۱۷)

(۲۳) ایسایا کم و گیش سی سال ات که وتی کاری بُنگیچ کرت. مردمانی هیال
 ات که ایسا ایسپئے چک انت. ایسپ هالیئے چک انت و چه هالیا رند: (۲۴) متات،
 متات لاوی، لاوی ملکی، ملکی یئا، یئای ایسپ، (۲۵) ایسپ متاتیا، متاتیای آموس،
 آموس ناهوم، ناهوم هسلی، هسلی نجای، (۲۶) نجای مهت، مهت متاتیا، متاتیای
 شمی، شمی ایسپ، ایسپ یهودا، (۲۷) یهودای یوهنان، یوهنان ريسا، ريسای
 زروبابل، زروبابل شیالتیال، شیالتیال نیری، (۲۸) نیری ملکی، ملکی آدی، آدی
 کوسام، کوسام المودام، المودام اړر، (۲۹) اړر یوشا، یوشا الیازر، الیازر یوریم،
 یوریم متات، متات لاوی، (۳۰) لاوی شمون، شمون یهودا، یهودای ایسپ، ایسپ
 یونان، یونان الیاکیم، (۳۱) الیاکیم ملیا، ملیای مینان، مینان متاتا، متاتای ناتان،
 ناتان داوود، (۳۲) داوود یسی، یسی اوبئید، اوبئید بواز، بواز سلمون، سلمون
 نهشون، (۳۳) نهشون آمیناداب، آمیناداب ارم، ارم هسرون، هسرون پارس، پارس
 یهودا، (۳۴) یهودای اکوب، اکوب اساک، اساک ابراهیم، ابراهیم تیرا، تیرا ناهور،
 (۳۵) ناهور سروج، سروج رئو، رئو پالچ، پالچ آبیر، آبیر شاله، (۳۶) شاله کئینان،
 کئینان اړپکشاد، اړپکشاد سام، سام نوه، نوه لمیک، (۳۷) لمیک متوشاله، متوشاله
 هنوک، هنوک یارد، یارد مهلالیل، مهلالیل کنان، (۳۸) کنان اینوش، اینوش سئیت،

سئیتِ آدم، و آدم چه هُداے نیمگا انت.

شئیتان ایسایا چکاسیت

(مَتّا ۴: ۱-۱۱؛ مَرکاس ۱: ۱۲-۱۳)

۱ ایسا، هُداے پاکین روها سرریچ، چه اُردنئے کئورا پر ترّت و پاکین روہ،
گیابانا آییئے رهشون ات. ۲ اودا شئیتانا ایسا تان چل روچا چکاست. آ روچان
آییا هچ وراکے نوارت. وهده آ روچ هلاس بوتنت شدیگ بوت. ۳ شئیتانا
گوشْت: ”اگن تنو هُداے چک ائے، گُزا اے سِنگا بگوش نگے بیت.“ ۴ ایسایا
پَسُو دات: ”پاکین کتابا نبیسگ بوتگ که « مردم تهنا په نان زندگ نبیت.“

۵ گُزا شئیتانا آ، یک بُرزیں جاگهیا برت و په یک دمانے دنیائے سَجْهین
بادشاهی پیش داشتنت و ۶ گوشتی: ”من اِسانی سَجْهین وَس و واک و شوکتا
ترا دئیان، چیا که اے منی دستا کپتگ انت و من هرگسا بلوٹان، دئیانش. ۷
پمیشکا، اگن تنو منا پرستش بکنئے، اے سَجْهین تئییگ بنت.“ ۸ ایسایا پَسُو
دات: ”پاکین کتابا نبیسگ بوتگ: وتی هُداوندین هُدایا پرستش بکن و تهنا
هماییئے هزمتا بکن.“

۹ رندا، شئیتانا ایسا اورشلیما برت، مزین پرستشگاهئے دیوالے بُرزترین
جاگها اوشتارینت و گوشتی: ”اگن تنو هُداے چک ائے گُزا وتا چه ادا جَهلاَد دئور
بدئے. ۱۰ چیا که پاکین کتابا نبیسگ بوتگ:

» هُدا په تئیی نگهپانیا وتی پریشتگان هُکم کنت و

۱۱ « آ، ترا وتی دستانى دلا دارنت »

« تان تئیی پاد ډوکيا ملگیت. »

۱۲ ایسایا پَسُو دات: ”پاکین کتاب چُش هم گوَشیت: « وتی هُداوندین هُدایا مچکاس و آزمائش مکن. »

۱۳ شئیتانا، وهده وتی سَجْهین چکاس هلاس کرتنت، ایسایى په دگه شرترین وهده و موهیا اِشت و شت.

چه ناسرَها ایسائى در کنگ

۱۴ گُزا ایسا گون پاکین روهُه زور و واکا جلیلا پر ترّت و آییئى نام و تئوار آ سَجْهین دمگا سر بوت. ۱۵ ایسایا آیانی کنیسَهانی تها تالیم دات و سَجْهین مردمان آ ستا کرت و ساژات.

۱۶ گُزا، ناسرَها شت، همودا که رُستگ و مزن بوتگات. شَبْتئى روچا، وتی هیل و آدتئى سرا کنیسَهآتک. اوډا په وانگا اوشتات. ۱۷ اِشئیا نبیئى کتابش آییئى دستا دات. انچش که آییآ پچ کرت، چمى په هما بهرا کپت که گوَشیت:

۱۸ « ” هُداوندئى روهِ منى سرا اِنت، »

« آییآ منا روگن پر مُشتگ »

« تانکه وار و نیزگاران وشین مستاگه برسینان، »

« منا دیمى داتگ که بندیگ و اَسیران آزاتیئى بشارتا بدئیان و »

» په کوران بيناييۍ مستاگا برسيڼان،«

» زلم ديستگيڼان برگيڼان و«

١٩ « هداوندۍ مهر و رهمتهۍ سائۍ بشارتا بدئيان. »

٢٠ گزا، ايسايا كتاب پيټک، گنيسهۍ هزمتکارۍ دستا دات و نشت.

پرستشگاهۍ سجھيڼ مردم آييۍ نيما چارگا اتنت. ٢١ ايسايا گون آيان گوشت:
”مروچي گون شمۍ گوش دارگا، پاکيڼ کتابۍ اۍ نېشتهۍ راستي پکا و سرجم
بوت.“ ٢٢ هرکسا په آيا شريڼ گواهيۍ دات و چه آييۍ پرمهرين هبران،
سجھيڼ مردم هيران و هبکه منتنت. گوشتش: ”بارين، اۍ هما ايسپۍ چک
نه انت؟“ ٢٣ ايسايا گون آيان گوشت: ”من دلجم آن شما اۍ بتلا په من کاريت
که اگن تنو داکترۍ اۍ گزا پيسرا وتا ذراه بکن. هما مोजزه که ما اِشکتگ تنو
کپرناھوما کرتگ انت، آيان ادا وتي شهر و هنکينا هم پيش بدار.“ ٢٤ گيشي
کرت: ”شمارا راستين گوشان، هچ نبيا وتي شهر و هنکينا شرپ نيست. ٢٥
دلجم بيټ که الياس نبیۍ زمانگا، وهدۍ تان سۍ و نيما سالا آسمانۍ دپ بند
بوت و سجھيڼ ملکا مزنيڼ دگالۍ کپت، ايسرايلا بازين جنوزامۍ هست ات. ٢٦
بله الياس په کما چه آيان يکيۍ کرا هم راه دئگ نبوت، تنها سيډونۍ شهر
سريها، په يک جنوزاميۍ کما رنوان دئگ بوت. ٢٧ همۍ پيما، ايشا نبیۍ
زمانگا، ايسرايلا بازينۍ سيه گرۍ نذراھيا گپتگ ات، بله يکۍ هم ذراه نبوت. تنها
نومان نامين مردۍ رگت که آ سوريهۍ ملکا نندوک ات.“

٢٨ چه اۍ هبراني اِشکنگا، گنيسهۍ نشتگين مردم زهر گپتنت. ٢٩ پاد

اتکنت و ايسا اِش تيلانک دئيان چه شهرا در کرت و هما کوھۍ کشگا برت که شهر
آ کوھۍ سرا آد بوتگات، تانکه جهلاد دئوري بدئينت. ٣٠ بله ايسا چه مردمانی

نياما در آتک، وتی راهی گیت و شت.

یک مردیئے جتئے در کنگ

(مَکاس ۱: ۲۱-۲۸)

۳۱ رندا، ایسا کپرنا هوما شت، که جلیئے دمگئے شهرے. شبتئے روچا، پرستشگاهئے تھا مردمی تالیم دانتت. ۳۲ ایسائے تالیمانی گوښ داروک چه آییئے هبرانی اشکنگا هیران آنتت، چیا که آییَا گوښ واک و اهتیار، گپ و ثران کرت.

۳۳ کنیسهئے تھا یک مردیا که آییَا جتئے پر آت، کوگار کنانا گوشت: ۳۴ ”او ایسا ناسری! ترا گوښ ما چه کار انت؟ آتکگئے که مارا گار و تباہ بکنئے؟ من زانان تنو کئے ائے، تنو هدائے گچین کرتگین هما پاکین ائے.“ ۳۵ ایسیا جن هگل دات و گوشتی: ”وتی دپا بدار و اے مردا یله دئے!“ جئا مردمانی دیما آ مرد زمینا دئور دات و انچش در آتک که آ مردا هچ نکسانے نرست.

۳۶ چه اے کارا سجھین مردم هیران بوتنت و وت مان و تا گوشتش: ”اے چوئین هبرے؟! گوښ واک و اهتیارے جئان هکم دنت و آ هم مردمان یله کنت.“ ۳۷ نون، کز و گورئے سجھین هلک و هنکینان، ایسائے نام و تنوار پرشت و شنگ بوت.

دربهکشی و هدائے کلو

(مَتا ۸: ۱۴-۱۷؛ مَکاس ۱: ۲۹-۳۹)

۳۸ ایسا چه کنیسها در کپت و شمونئے لوگا شت. شمونئے و سیگ، ترندین تپیا

ګېتګات. شَمونئ لَوگئ مردمان، په آيئ دَراهِ کنگا گون ايسايا دَربندی کړت. (٣٩)
ايسا شت، آيئ گشا اوشتات و تپي هگل دات. هما دمانا تپي مست و په آياني
هزمت کنگا پاد اَتک.

روئندا، مردمان هر دُولين نادَراهِ ايسائے کِرا اورتنت و آييا نادَراهِ سَرا (٤٠)
دست پر مُشت و دَراهِ کرتنت. (٤١) چن، چه بازين مردمان در اَتکنت و کوگار کنان
گوشَتش: ”تئو هُدايے چک ائ،“ چيا که آيان زانتگات، آ هُدايے هما گچين کرتگين
مسيه انت. بله ايسايا هگل ديان بيتنوار کرتنت.

وهدے روچ بوت، ايسا يک گستا و پناهين جاگهيّا شت. مردم آيئے (٤٢)
شوهازا اتنت. وهدے آيان ايسا ديست، گوشَتش: ”گون ما بجل و مارا يله مدئے.“
(٤٣) ايسايا گوشت: ”منا هُدايے بادشاهيئے مستاگ، آ دگه شهران هم رسينگی انت،
چيا که هُدايا منا په همے کارا راه داتگ.“ (٤٤) گرا يهوديئے سجھين کنيسهان،
وشين مستاگی جار جت.

ايسائے اولی مرید

(مَتّا ٤: ١٨-٢٢؛ مَرکاس ١: ١٦-٢٠)

(١) يک رندے ايسا گنيسارتئ مَزن گورمئے لمبا اوشتاتگات و مردم هُدايے
هبراني گوش دارگا، يکدوميا تيلانک ديان، آيئے چپ و چاگردا مچ اتنت. (٢)
آييا، گورمئے کِرا دو بوجيگ ديست. ماهيگير چه بوجيگان اير کپتگ اتنت و وتي
دام و ماهوران شوَدگا اتنت. (٣) ايسا چه هما بوجيگان يگيا که شَمونئيگ ات،
سوار بوت. چه شَمونا لوُتتي بوجيگا چه تئيبا کَمے دور ببارت. رندا نشت و چه
همودا مردمانی تاليم دئگا لگت.

٤) وهدے هېرى هلاس بوتنت، گون شمونا گوشتى: ”بوجيگا گورمئ

جھلانكيان بير و وتى دامن په ماهيگئ شكارا آيا دنور بدئييت.“ ٥) شمونا گوشت: ”واجه! دوشي ما سجهين شپ دلسياهي گشتگ و مارا هچ ماهيگ دستا نكپتگ، بله نون كه تنو گوشئ، من دامن آيا دنور دئيان.“ ٦) آيان دام آيا دنور دانت و همينچك ماهيگش گيت كه دام درگى بوتنت. ٧) پميشكا، دومى بوجيگئ نشتگين همكارش، گون اشاره په كمكا تنوار كرتنت. آآتكت و دوين بوجيگ چه ماهيگا همينكدر پر بوتنت كه آيا بډگى اتنت.

٨) وهدے شمون پترسا اے كار ديست، چه ترسا ايسائے پادان كپت و گوشتى: ”او هداوندا! منا يله دئ و برئو، چيا كه من گنهارے آن.“ ٩) چه بازين ماهيگاني شكارا، شمون پترس و آيئے سجهين همكار هئيران اتنت. ١٠) همے ډولا، زبديئ دوين چك، آكوب و يوهنا كه شمونئ شريكدار اتنت، هم هئيران بوتنت. ايسايا گون شمونا گوشت: ”مترس! تان اے وهدا تنو ماهيگ شكار كرتگ، چه اِد و رند مردمانى دلاَن شكار كنئ.“ ١١) پدا آيان وتى بوجيگ و دام تنيابا اورتن و وتى سجهين كار و بار يله دانت و ايسائے همراه بوتنت.

گرِيئے ذرهبكشى

(مټا: ٨-٢-٤؛ مراكس ١: ٤٠-٤٥)

١٢) دگه روچه، ايسايك شهريآ ات. اوډا مردے سرا تان پادا سيه گرئے نادرهيا كپتگ ات. وهدے ايسايي ديست، آتك و ديم په چير كپت، دزبندي اى كرت: ”او واجه! اكن تنو بلوئے منا وش و پلگار كرت كنئ.“ ١٣) ايسايا وتى دست شهرت، دستى پر مُشت و گوشتى: ”من لوئان. ذراه و پاك بيئ!“ هما دمانا، سيه گرا مرد يله دات. ١٤) ايسايا آهكم دات و كډن كرت: ”اے هبرا گون هچكسا مگوش، بله

برئو، وتا دینی پېشوایا پېش بدار و په وتی پاک و پلگاریا، هما گربانیگ که
 موسائے شَرِیتا نبیسگ بوتگ، هئیراتی بکن تانکه په آیان گواه و شاهدیے بییت.“
 ۱۵) بله ایسائے نام و تنوار انگت هم هر جاه شنگ و تالان بوت و بازیڼ مردم په
 آییئے هبرانی گۆش دارگ و وتی ناجوژیانی ذراه کناینگا آتک و آییئے کِرا مَج
 بوتنت. ۱۶) ایسا گیشتر، چه مردمان دور، گستا و تهنا، بَر و گیابانان دوا کنگا ات.

لنگ و مُنډین مردیئے ذره‌بکشی

(مَتّا ۹: ۲-۸؛ مَرکاس ۱۲: ۱-۲)

۱۷) یک روچه، ایسا درس و سَبک دئیگا ات. لهتین پریسی و شَرِیتئے استاد،
 که چه جلیل و یهودیهئے سَجّهین میټگان و چه اورشلیما آتکگات، همودا
 نِشتگ اتنت. په نادراهمانی ذراه کنگا، هداوندئے زور و توان گۆن ایسایا گۆن ات.
 ۱۸) هما وهدا لهتین مردما، تهتئیئے سرا یک لنگ و مُنډین مردے گۆن ات و آتکنت.
 آیان باز جُهد کرت که آییایا ایسائے دیمایارنت، ۱۹) بله چه مردمانی بازیڼ مچیا،
 آیان لوگئے توکا آتک نکرت. پمیشکا، نادراهش زرت، لوگئے سرا سر کپتنت و
 نادراهش گۆن تهتا چه بانئے سرا جهلاد، ایسائے دیمایر دات. ۲۰) وهده ایسایا
 آیانی اے باور دیست، گوشتی: ”او منی دوست! تئیی گناه بکشگ بوتنت.“ ۲۱)
 چه ایسائے اے هبرا، پریسی و شَرِیتئے اے دگه زانوگر، که اودا نِشتگ اتنت، پگر
 کنگا اتنت: ”اے کئے انت که کُپر کنت؟! ابید چه هداے جندا، دگه کس گناهان پهل
 کرت و بکشت نکنت.“ ۲۲) بله ایسایا آیانی دلئے هال و هبر زانتنت و گوشتی:
 ”شما چیآ وتی دلا چُشین هنیال کاریت؟ ۲۳) کجام هبرئے گوشتگ آسانتر انت:
 ’تئیی گناه بکشگ بوتگ انت، یا: ’پاد آ، برئو؟‘ ۲۴) بله تان شما بزانیټ، منا که
 انسانئے چک آن، اے دنیایا گناهانی پهل کنگئے واک و اهتیار هست...“ پدا گۆن آ
 لنگا گوشتی: ”...ترا گوشان، پاد آ، وتی تهت و گندلان بزور و لوگا برئو.“ ۲۵) هما

دمانا، مرد سَجَّهِنَانِي دِيْمَا پاد آتک، وتی تَهْت و گندلی بَدَّا کرتنت و هُدايا سِپَت و سَتَا کنان لَوگا شت. (۲۶) چه اے کارئے گندگا، اَوْدئے نِشتگِین مردم هئیران و هَبْگَه بوتنت، هُداياش سَتَا کرت و ساژات و په تُرسے گوشتِش: ”مروچی ما چُونِین به مانگِین کار دیستگ!“

لاویئے لوڼگ

(مَتَّا ۹:۹-۱۳؛ مَرکاس ۲:۱۳-۱۷)

(۲۷) رَندا، ايسا دُنا در آتک و لاوی نامِین یِک سُنْگی و مالیاتگیرِین مردے دیستی، که وتی کارئے جاگها نِشتگ آت. ايسایا گوشت: ”بیا، منی رَندگیریا بکن.“ (۲۸) لاوی پاد آتک و سَجَّهِن چِیزِی یله دانتت و آییئے همراه بوت.

(۲۹) گَزا لاویا وتی لَوگا په ايسائے شریا، پُرمژاهِین مهمانیے کرت. اے مهمانیا، بازِین مالیاتگیر و لهتِین دگه مردم گوڼ آیان گوڼ آت. (۳۰) پَریسی و آیانی شَرِیتْے زانوگران، گوڼ ايسائے مریدان گِلگ کنانا گوشت: ”شما چِیا گوڼ سُنْگی و گَنهکاران یِکِین وانْے سرا ورِیت و نوْشِیت؟“ (۳۱) ايسایا گوشت: ”دَراه و سلامتِین مردمان، داکتر پکار نه انت، نادَراهان داکتر پکار انت. (۳۲) من په پهریزکاران نِیاتکگان، گَنهکارانی لوڼگ و گوانک جَنگا آتکگان، که آچه وتی سِلِین کاران تئوبه بکننت.“

روچگئے بارئوا

(مَتَّا ۹:۱۴-۱۷؛ مَرکاس ۲:۱۸-۲۲)

(۳۳) لهتِینا، چه ايسایا جُست کرت: ”یَهیائے مرید گِیشتر روچگ دارنت و زگر و

دوا کنت. پریسیانی مرید هم انچش کنت، بله تنی مرید مُدام ورنه و
 نوشت. (۳۴) ایسیا گوشت: ”سورئ مهمان، تان وهدے که سالونک گون آیان
 گون انت، په روچگئے دارگا هچ کنگ بنت؟ (۳۵) بله وهدے کئیت که سالونک چه
 آیان جتا کنگ بیت، گرا آ روچگ بنت.“

(۳۶) ایسیا اے مسال هم دات: ”هچگس چه نوکین پشکيا چنڈے نبریت و
 کوهین پشکا پچ و پینگ نجت و اگن چش بکنت نوکین پشکا دریت. کوهین
 پشک هم گون نوکین پچا دئولدار نبیت. (۳۷) همه دئولا، هچگس نوکین شرابا
 کوهین زگان مان نکنت، چیا که نوکین شراب، زگا تراکینیت. شراب رچنت و زک
 هم زوال بیت. (۳۸) نوکین شراب، باید انت نوکین زگا مان ریچگ ببیت. (۳۹)
 گسے که کوهین شرابے ورگا هیلدار انت، نوکین شراب نوارت. په آییے دلا
 کوهین شراب تامدارتر انت.“

شبتئے روچئے اهتیار

(متا ۱۲: ۱-۸؛ مرکاس ۱۲: ۲۳-۲۸)

(۱) یک برے شبتئے روچا، ایسا چه گندمی کشاران گوزگا ات. آییے مرید
 گندمی هوښگان سینگ و گون وتی دستان مشگ و ورگا اتنت. (۲) گرا چه
 پریسیان لهتینا گوشت: ”چیا انچین کار کئیت که شبتئے روچا رئا نه انت؟“ (۳)
 ایسیا پسئو دات: ”زانا، شما نئوانتگ، وهدے داوود و آییے همراه شدیگ بوتنت،
 گرا داوودا چه کرت؟ (۴) آ، هدائے پاکین لوگا شت، هدائے ناما هما هیراتی و
 پاکونڈین نگی زرت، وارنت و وتی همراهانا هم په ورگا داتی، که آیانی ورگ
 تهنا په دینی پیشوایان رئا ات.“ (۵) پدا ایسیا گون آیان گوشت: ”منا، که
 انسانے چک آن، شبتئے روچئے اهتیار هست.“

مُنڊين مردئے ذره بکشی

(مَتَا ۹: ۱۲-۱۴؛ مَرکاس ۱: ۳-۶)

۶ دگه شَبَتے رُوچے، ایسا کَنیسه شت و مردمانی تالیم دئیگا گلایش بوت. هموډا، یکه مردے ات که راستین دستی هُشک و مُنډ ات. ۷ شَریتے زانوگر و پَریسی، ایسایا چارگا اتنت و یکه نیمونئیے شوهازا اتنت که اگن اے مردے دستا شمِهے رُوچا ذراه بکنت، گڑا ما آییے سرا شَبَتے رُوچا کار کنگے بَهِتاما جت کنین. ۸ ایسایا آیانی دلے هال و هبر زانت. گون مُنڊین مردا گوشتی: ”پاد آ، بیا دیمّا بوشت، مردم ترا بگدنت!“ آ مرد پاد آتک و اوشتات. ۹ گڑا ایسایا چه مردمان جُست کرت: ”نون منا بگوشتی که شَبَتے رُوچا نیکی کنگ رنوا انت یا بدی؟ انسانے زندے رَکینگ رنوا انت، یا کُشگ و گار کنگ؟“ ۱۰ گڑا سَجَهِینانی نیمگا چارت و گون آ مردا گوشتی: ”دستا شهار دے!“ آییّا اُنچش کرت و دستی وش و ذراه بوت. ۱۱ شَریتے زانوگر و پَریسی سک زهر گپنت و وت مانوتا شُور و سَلاهش کرت که گون ایسایا چه بکنت.

دوازده هاسین کاسدے گچین کنگ

۱۲ هما وهدا یکه رُوچے، ایسا په دوا کنگا کوها شت و سَجَهِین شپی گون هُډایا په دوا گوازینت. ۱۳ وهده رُوچ بوت، آییّا مرید وتی کَرّا لوُتنت و چه آیان دوازده کس گچین کرت و وتی هاسین کاسد نامیننت. ۱۴ آیانی نام اِش انت: شَمون که ایسایا آییے نام ”پَثرُس“ پر بست، آییے برات اُنډریاس، آکوب، یوهنا، پیلپُس، برتولوما، ۱۵ مَتّا، توما، هَلپیے چک آکوب، شَمون که آییے پَتام ”سَرمچار“ انت، ۱۶ آکوبے چک یهودا و یهودا اِسگریوتی که رندا ایسایا

دروځگي و درځمناني دستا دئوگي ات.

نادرهاني درهېكشي

(مټا ۴: ۲۳-۲۵)

۱۷) ايسا گوڼ مريدان چه كوڅا اير كپت و يک پټ و پچين جاگهيا اوشتات. چه آيئ مريدان بازينه اوډا ات. چه يهوديه، اورشليم و سور و سئيدونئ تئياب گورئ مردمان، مزين رُمبه هم آتک و مچ بوت. ۱۸) مردمانى اے مزين مچي، په آيئ هبراني گوش دارگ و وتي نادرهاني ذراه كنائنگا آتگ ات. آ که پليتين روھان دچار آنت هم ذراه کنگ بوتنت. ۱۹) مردمان ايسائے دست پر کنگئ کوشست کرت، چيا که چه آيا يک انچين واک و توانے در آيگا ات که سجھيني ذراه کرتنت.

بژن و بهتاورى

(مټا ۵: ۱-۱۲)

۲۰) ايسايا وتي مريداني نيمگا چارت و گوشتي: ”بهتاور ايت شما که وار و بژگ ايت، چيا که هډائے بادشاهي شمئنگ انت. ۲۱) بهتاور ايت شما که اتون شديگ ايت، چيا که سير بيت. بهتاور ايت شما که اتون گريوان ايت، چيا که گندان بيت. ۲۲) بهتاور ايت شما، وهدے مردم په انسانئ چکئيگي شمارا آزار دئنت و چه وت دور و گستا کنت، دژمان دئنت و بنام کنت. ۲۳) آروچا، شادکامى بکنيت و گلا بال ببيت، چيا که آسمانا شمئے مژ سک باز انت. آياني پت و پيرينان هم گوڼ نبیان همے دئولا کرتگ.

٢٤) بله بژن و آپسوز په شما که هستومند ایت، چیا که شمارا آرام و آسودگی رستگ. ٢٥) بژن و آپسوز په شما که اتون سیر ایت، چیا که شدید بیت. بژن و آپسوز په شما که اتون گندان ایت، چیا که گمناک و گریوان بیت. ٢٦) بژن و آپسوز په شما، وهدے که سجھین مردم شمارا ستا دئینت و ساژاينت، چیا که آیانی پت و پیرینان هم گون دروگین نبیان، انچش کرت.

مهر

(متا ٥: ٣٨-٤٨؛ ٧: ١٢)

٢٧) او منی گوش داروکان! شمارا گوشان که گون وتی دژمنان مهر بکنیت و گون آیان هم که چه شما نپرت کننت، نیکی بکنیت. ٢٨) په آیان که شمارا بدین دوا کننت برکت بلوئیت، په آیان که شمارا آزار دئینت نیکی دوا بلوئیت. ٢٩) اگن کسپا ترا شهماتے جت، وتی دومی گبا هم آبیئے نیمگا بترین و اگن کسپا تئی کباه پچ گپت، بلی که تئی پشکا هم ببارت. ٣٠) اگن کسے چه تئو چیزے لوئیت، بدئے ای، اگن کسے تئی چیزے په زور ببارت، پدا ملوئی. ٣١) گون دگران هما دئولا نیکی بکنیت که چه آیان لوئیت.

٣٢) اگن شما تهنا گون همایان مهر بکنیت که گون شما مهر کننت، گرا شما چونین سوږ و پاندگے گتنگ؟ اے کار، گنھکارانی دستا هم بوت کنت. ٣٣) اگن شما گون همایان نیکی بکنیت که گون شما نیکی کننت، گرا شمارا چه پاندگے رسیت؟ گنھکار هم انچش کننت. ٣٤) اگن شما تهنا همایان وام بدئیت که امیت کشیت زرتگین و امان دات کرت کننت، گرا شمارا چه مڑے رسیت؟ گنھکار هم گنھکاران وام دئینت و پدا پچ گرت. ٣٥) بله شما گون وتی دژمنان هم مهربان

بېټ، گون آيان نيكي بكنيت، وامش بدئييت و پدا ملوټيټ. اے ډولا، شمارا چه هډاے نيمگا، مزنيں مَزے رسيټ و شما مَزَن شانين هډاے چک بېټ، چيا که آ، گون ناشگر و بدکارين مردمان هم مهربان انت. (۳۶) هما ډولا که شمے آسماني پت رهمدل انت، شما هم رهمدل بېټ.

ايب و ايراز مگريټ

(۳۷) دگران اير مجنيټ و ايراز مگريټ، تانکه شما اير جنگ مبيټ. گسيټا ميارېگ مکنيت، تانکه ميارېگ کنگ مبيټ، دگران پهل کنيټ و بکشيټ تانکه پهل کنگ و بکشگ ببيټ. (۳۸) بدئيټ تان شمارا هم دئېگ ببيټ. شمے داتگيناني بدلا، سرريچ و دپاديپن کئيل و پئيمانه، شمے کُټا ريچگ ببيټ، چيا که، گون هر کئيليا بدئيټ، گون هما کئيليا شمارا دئېگ ببيټ.

(۳۹) اے مسالي هم په آيان آورت: ”کورے چه پئېما دگه کوريا راها پيش داشت کنت؟ هر دوين چاتا نکپنت؟ (۴۰) شاگرد چه وتي استاد زانتکارتز نببت، بله هما که رُست و رُدوم گيپت و چه تالېما سرريچ ببيټ، وتي استادے ډولا بوت کنت.

(۴۱) چيا وتي براتے چمے پيلاشکا گندے، بله وتي چمے بُندا نگندے؟ (۴۲) وهده تئو وتي چمے بُندا نگندے، چون وتي براتا گوشت کئے: ’بل که تئبي چمے پيلاشکا در کنان؟‘ او دويوستين شتلکارا پيسرا وتي چمے بُندا در کن، رندا تئبي چم پچ بنت و وتي براتے چمے پيلاشکا کشت کئے.

درچک و درچکے بر

(متا ۱۷:۷-۲۰؛ ۱۲:۳۲-۳۵)

٤٣) هچ شَرَّين درچکے سلَّين بَر و نيبگ نئياريټ و نه سلَّين درچک شَرَّين بَر و نيبگ کاريټ. ٤٤) هر درچک، چه وتي بَرَا زانگ بيت. نه چه دَنگران اِنجیر چَنگ بيت و نه چه دُولکا انگور. ٤٥) شَرَّين مردم، وتي دلَّے هزانگْے اير کرتگيَن نيکيان، چه وتي دپ و زبانا دَر کنت و سلَّين مردم، وتي دلَّے اَمبارْے اير کرتگيَن گندگيان، چه وتي دپ و زبانا ريچيت. چيا که هرچه مردمْے دلا بيت، هما چه آييْے دپا دَر کئيت.

باور و کرد

(مَتَا ٧: ٢٤-٢٧)

٤٦) وهده شما مني هبراني سرا کار نکنيټ، گْرا چيا منا 'هداوند، هداوند' گوْشيت؟ ٤٧) آگس که مني هبراني اِشکنگا کئيت و آياني سرا کار کنت، من شمارا پيش داران که آ، کئیی پئِما انت. ٤٨) آهما بان بَنديَن اُستائے دُولا انت که په لوگْے بندا چَلِي جُهَل بُرْت و بُنردي تَلارْے سرا اير کرت. وهده هار و هيرُوپ آتک، هارا آلوگ سُرِينت نکرت، چيا که مْهر و مْهکم بندا بوتگات. ٤٩) بله گسے که مني هبران گوْش داريټ و آياني سرا کار نکنت، هما مردمْے پئِما انت که لوگی بے بُنرِدا بست. وهده هار و هيرُوپ آتک، لوگ هارا مَلت، کپت و پھک وئيران بوت.

پئوجی آپسرْے باور

(مَتَا ٨: ٥-١٣؛ يوهَنَّا ٤: ٤٣-٥٤)

١) وهده ايسايا گوَن مردمان وتي هبر هلاس کرتنت، کپرناهوماشت. ٢) اوْدا، يک رومي پئوجی آپسريا، هزمتکارے هستات که آيا باز دُوست ات. آ

هزمتکار، سک نادره و مرکيگ ات. (۳) وهده آ پئوجي آپسر ايسائے بارئوا سهيگ بوت، آيا يهودياني لهتین کماشين مردم ايسائے کړا راه دات تان آيئے مټگيريا بکننت و بگوشنتي که بيئيت و آيئے هزمتکارا دراه بکننت. (۴) آ يهودي کماش ايسائے کړا آتکننت، آيئے مټش گيت و گوشتش: ”اے پئوجي آپسر کرزيت که تئو په آيا اے کارا بکنئے. (۵) چيا که مئے کئومئے دوزواه انت. مئے کنيسه هم همایيا اڈ کناينتگ.“

(۶) ايسا آياني همراه بوت و شت. وهده لوگئے نزیکا رستنت، پئوجي آپسرا وتي لهتین دوست کاسد کرت و په ايسايا، گلئوي رئوان دات: ”او هداوند! وتا زهمتوار مکن. من نکرزان که تئو مني لوگا بيائے و (۷) من په وت اے لاهکيا هم نگندان که تئي کړا بيایان. تئو تهنا هکم بکن، مني هزمتکار دراه بيت. (۸) چيا که من هم وتي مستراني هکمئے چيرا آن و مني دستئے چيرا هم سپاهيگ هست. اگن گسيا هکم بکنان ’برئو‘ آرئوت و اگن گسيا بگوشان ’بيا‘ آ کئيت. اگن وتي هزمتکارا بگوشان ’اے کارا بکن‘ آ کنت.“

(۹) وهده ايسايا اے هبر اشکت، هيران بوت و ديמי گون وتي همراهين مردمان کرت و گوشتي: ”شمارا گوشان، من چشين مھرين ستک و باور اسرائيلیاني نياما هم نديستگ.“ (۱۰) وهده پئوجي آپسرے کاسد پر ترټ و لوگا آتکننت، ديستش که هزمتکار وش و دراه انت.

جنوزاميئے چکئے زندگ کنگ

(۱۱) دير نگوست، ايسا گون وتي مريد و دگه بازين مردمانی همراهيا، نابین نامين شهریا شت. (۱۲) وهده شهرئے دروازگئے نزیکا رست، ديستی مردم یک مُردگے چه شهر اډن برگا انت که آ وتي جنوزامين ماتئے يکين چک ات. شهرئے

بازين مردم هم، گون آ جنوزاما گون اتنت. (۱۳) وهدے هداوندین ایسایا آ جنوزام دیست، آیئے سرا سک بزگی بوت و گوشتی: ”مگریو.“ (۱۴) نزیک اتک و مردگے تهتی دست پر کرت، مردگے کوپگ دیوک اوشتانت. ایسایا مردگ گوانک جت: ”او ورن! من ترا گوشان، پاد آ.“ (۱۵) مردگ پاد اتک و نشت و هبرا لگت. ایسایا آ ورن ماتئے دستا دات.

(۱۶) سجھینانی دلا ترسے نشت و هدايا سپت و سنا کنان، گوشتش: ”مئے کرا مزین نییے ودی بوتگ“ و ”هدا وتی کئومئے کمک کنگا آتکگ.“ (۱۷) ایسائے هال و هبر، سجھین یهودیه و کر و گورئے سردگاران تالان بوت.

یهیائے کاسد

(متا ۱۱: ۲-۱۵)

(۱۸) پاکشودوکین یهیا ئے مریدان، یهیا چه ایسائے اے آجبین کاران سهیگ کرت، پمیشکا یهیا یا چه وتی مریدان دو کس لوئت و (۱۹) په جست کنگا هداوندین ایسائے کرا دیم دات که ”بارین، تئو هما ئے که آیگی ات، یا ما په دگریا رهچار بیین؟“

(۲۰) آ دوین ایسائے کرا اتکنت و گوشتش: ”مارا پاکشودوکین یهیا یا په اے هبرئے جست راه داتگ: ’بارین، تئو هما ئے که آیگی ات، یا په دگریا رهچار بیین؟“ (۲۱) هما وهدا، ایسا بازین ناجور و نادرهان ذراه کنگا ات، چه جئیان، پلیتین روهان کشگا ات و بازین کورانی چمان، رزنایی بکشگا ات. (۲۲) ایسایا پسئو داتنت: ”هرچه که شما دیستگ و اشکتگ، برئویت یهیا یا سهیگ کنیت که کور گندگ و منیم کنگا ات، لنگ ترگ و راه رئوگا ات، گری پاک و پلگار بیگا ات،

گر اِشکنګا انت، مُردګ زندګ بڼیګا انت و بَرګ و نيزګاران و شين مِستاګ سر بڼیګا انت. (۲۳) بهتاور هما انت، که منی کارانی ګندګا ټګل مئوارت و ملګشیت.

یهیائے بارئوا

(مَتّا ۱۱: ۷-۱۹)

(۲۴) وهدے یهیا ئے کاسد در کپت و شتنت، ایسا گوڼ مردمان، یهیا ئے بارئوا کپ و ثران کنگا لګت: ”چونین چیزئے چارګا گیابانا شتګیت؟ کلم و کاشے ڈیلئے چارګا که گوڼ گواتے کَشګا اے دیم و آ دیم شیک وارت؟ (۲۵) اګن نه، گُزا چونین چیزئے چارګا شتګیت؟ انچین مردئے چارګا شتګیت که نرم و نازرکین پوَشاکي گُورا ات؟ آ مردم که برهدارین پوَشاک گُورا کنت و هستومندانى دُولا زند گوازينت، گلات و ماڙيان نندوک انت. (۲۶) گُزا اودا شما چونین چیزئے چارګا شتګیت؟ پئىگمبریئے چارګا؟ هئو، شمارا گوشان که یهیا چه پئىگمبریئے هم مستر انت. (۲۷) آ هما انت که آیئے بارئوا نیسګ بوتګ: » بچار، من وتی کاسدا چه تئو پیسر راه دئيان که آ، تئیی راها تچک و تئیار کنت. (۲۸) من شمارا گوشان که هچ ماتا پاکشودوکین یهیا ئے وږین بیمنین چکے نیاورتګ. بله هُدا ئے بادشاهیا، هما که چه سجهینان گستر انت، آ چه یهیا یا هم مستر انت.“

(۲۹) وهدے یهیا یا هُدا ئے پئىګام آورت، بازین مردمان، سُنګی و مالیاتگیران هم مَنّت که هُدا ئے کُلو و پئىګام راست انت، چیا که آ یهیا ئے دستا پاکشودی دئىګ بوتګ انت. (۳۰) بله پریسی و شریتنے کازیان چه یهیا ئے دستا پاکشودی نکپت و هُدا ئے لوٹ و واهګش په وت نمّت.

(۳۱) ”اے زمانګئے مردمان کئیی همدَرور بکنان که آ، کئیی دُولا انت؟ (۳۲) آ، هما چُګانی پئىما انت که بازارا نشتګانت و یکدومیا گوشګا انت: ’ما په شما نل و

کَلَم ساز کړت، بله شما ناچ و سُهبت نگیت، ما په شما مَوْتک آورت، بله شما اَرسے نریتک. (۳۳) پاکشودوکین یهیا آتکگ، نه نانی وارت و نه شرابی نوشت و شما گوشت جی پر انت، (۳۴) بله انسانے چک آتکگ، وارت و نوشت و شما گوشت: 'لای و شرابی، مالیاتگیر و گنهکارانی سنگت انت.' (۳۵) بله هکمت و زانتا هما زاهر کنت که آییے رندگیر و مَنوگر انت.

گنهکارین جنیے ایسائے پادان چرپ کنت

(۳۶) چه پریسیان یکیا ایسا وتی لوگا مهمان کړت. آشت و په ورگا پرزونگے سرا نشت. (۳۷) آ شهر، یک بدکارین جنیے هست ات. وهدے سهیگ بوت که ایسا اے پریسیے مهمان انت، سنگ مَرَمَرین آتردانیے تھا، آتری زرت و همودا شت. (۳۸) ایسائے پُشتا، آییے پادانی نریکا گریوان اوشتات، گوون وتی ارسان ایسائے پادی تر کړت و گوون وتی مود و ملگوران هُشک کړتنت و پادی چکت و آتر پر مُشتنت. (۳۹) وهدے آپریسیا که ایسا مهمان کړتگ ات اے دیست، وتی دلا گوشتی: "اگن اے مرد پیگمبرے بوتین، آما زانتگ اتی اے جنین که آییَا دست پر کنگ و مُشکا انت، کئے انت و چونین گنهکارے." (۴۰) ایسایا گوشت: "او شمون! منا گوون تئو یک هبرے گوشتی انت." آییَا گوشت: "جی استاد، بگوش!"

(۴۱) ایسایا گوشت: "مردیا دو وامدار هست ات، یگے پنچ سد دینار و دومی پنجاه دینارے وامدار ات، (۴۲) بله آ دوینان په وامانی دئیگا هچ نیست ات، پمیشکا وام دئیوکا آیانی وام بکشتنت. نون چه آ دوینان کجامیا وام دئیوک گیشتر دوست بیت؟" (۴۳) شمونا پَسُو دات و گوشتی: "منی هئالا، هما که آییے وام گیشتر آنتت." ایسایا پَسُو دات: "تئو شر گوشت."

٤٤ گڙا ايسايا جنينئ نيمگا چک ترينت و گون شمونا گوشتي: ”اے جنينا گندئ؟ من تئي لوگا آتکان، تئو منا پاداني شوډگا ترمپے آپ نډات، بله اے جنينا مني پاد گون وتي ارسان تر کرت و گون ملگوران هُشک کرتنت. ٤٥ تئو منا نچکټ، بله اے جنين چه مني رسگا تان اے وهدي، يکپئما مني پادان چکگا انت. ٤٦ تئو مني سرا روگن پر نمشت، بله آيا مني پاداني سرا اتر پر مُشت. ٤٧ پميشکا ترا گوشان: اے جنينئ بازين دوستيئ سؤب اش انت، که اشيئ بازين گناه بکشگ بوتنت، بله آ که آيئ دوستي کمتر انت، هما انت که آيئ بکشگين گناه کمتر انت.“ ٤٨ گڙا ديمي گون آ جنينا ترينت و گوشتي: ”تئي گناه بکشگ بوتنت.“

٤٩ بله اے دگه مهمان گون يکدگرا گوشگا لگنت: ”اے کئے انت که مردمانی گناهان هم پهل کنت؟“ ٥٠ نون ايسايا گون آ جنينا گوشت: ”تئي ستک و باورا ترا رکينت، په وشي و سلامتي برئو.“

گون ايسايا جنيناني همراهي

١ رندا، ايسا شهر په شهر و ميټگ په ميټگ ترټ و په مردمان، هډائے بادشاهيئ مستاگئے جاري جت. آيئ دوازهين کاسد همراه انت. ٢ لهټين جنين هم که ايسايا آياني جن گشتگ انت و چه نادرهيان ذراه و جوړ کرتگ انت، گون آيان گون انت. چه آيان يگے مريم ات، که آيئ پټام مجدليه ات و ايسايا چه آيا هپت جن گشتگ ات. ٣ دگه يگے يوانا ات که آيئ لوگ واجه، هوزا، هيروديس بادشاهئے کلاتئے کليدار ات. يگے سوسن ات و دگه باز جنين انت، که چه وتي زر و ملان، په ايسا و آيئ مريدان کُمک کنگا انت.

تُهم چنډگئے مسال

٤) چه هر شهر و هر هَلک و هَنکینا مردم ایسائے کِرا پیداک آنتت. وهده
 بازیڼ مردمے آتک و مچ بوت، ایسایا په مسال و درور گوڼ آیان گوشت: ٥) ”یک
 دهکانه په تهمه چنډگا شت، تهمانی چنډگه وهدا گمکه تهم راهه سرا رتک که
 پالپاش بوتنت و بالی مرگان چت و وارتنن. ٦) گمکه دل و ډوکانی سرا رتک، آ
 رُستنن بله زوت گیمرت و هُشک بوتنت، چیا که زمینا نمب نیست ات. ٧) دگه
 گمکه، شز و چرگانی نیاما رتک، گوڼ آیان هوړیگا رُستنن بله شزان آیانی رُست و
 ردوم داشت. ٨) آ دگه تهم، شرین زمینا رتک و شر رُست و مزن بوت و سد سری
 هوښگ و برش کرت. “ اے مسالے گوښگا رند، ایسایا په برزتواری گوشت:
 ”هرگسا په اِشکنگا گوښ پر، بشکنت.“

٩) ایسائے مریدان، چه آیا اے مسالے مانا جُست کرت. ١٠) آیا پَسو دات:
 ”هُدایا شمے دله چم پچ کرتگ آنت، که شما آییے بادشاهیے رازان سرید بییت،
 بله په آ دگه مردمان، مسال و درور آنت و بس، تانکه:

» گون چمان بچارنت، بله مگدنت«

» گون گوښان بشکنت، بله سرکچ مئورنت. «

١١) اے مسالے مانا اِش انت: تهم، هُدائے هبر آنت. ١٢) راهه سرا رتکگین
 تهمانی مانا، هما مردم آنت که هُدائے هبران گوښ دارنت، بله شیتان کئیت و چه
 آیانی دلا، هُدائے هبران در کنت که چش مبيت آ باور بکننت و برگنت. ١٣) دل و
 ډوکین زمینے رتکگین تهمانی مانا، هما مردم آنت که هُدائے هبران اِشکنت و په
 گل و وشي مَنت، بله هُدائے هبر، آیانی دلا ریشگ و ونډال نجننت، تان گمکه
 وهدا رند، آیانی باور کم بیت و آزمایش و چکاسه وهدا پُشتا کنزنت و چه راهه

ټگلت. (١٤) شَرّ و ډنگرانى تها رټکگيڼ ټهمانى مانا، هما مردم اَنَت که هُډائے هبران گوښ دارنت، بله دنيایى پريشانى و مال و زَرّے هرس و جوپه و ائيش و نوښان مان گيښنت و هوښگ و بَر نيارنت. (١٥) شَرّين زمينا رټکگيڼ ټهمانى مانا، هما مردم اَنَت که هُډائے هبران گوښ دارنت و په سټک و دل و پاکين نيټے آيان مَننت. اے چو هما کِشارا اَنَت که هوښگ و بَر کننت و پايدار بنت.

چراگئے مسال

(مرکاس ۲۱:۴-۲۵)

(١٦) کسے که چراگا روک کنت، تگارئے چيرا چيرى ندنت، يا تهنټے چيرا ايرى نکنت. روکين چراگا، چراگانا اير کننت، تان هرکس که لوگا کئيت رزنایيا بگنديت. (١٧) چيا که هچ چشين چيرين چيرے نيست که زاهر و پدر مبيت و هچ چشين پناه و انديمين هبرے نيست که آشکار و ديمدرا مبيت. (١٨) شما هزار بيت و بزانيټ که چه پئما اشکنيت. کسيا که چيرے هست، آيا گيستر دئگ بيت و کسيا که نيست، بله گمان کنت که هستى، چه آيا هما هم پچ گرگ بيت.

ايسائے مات و برات

(متا ۱۲:۴۶-۵۰؛ مرکاس ۳۱:۳-۳۵)

(١٩) همه وهدا ايسائے مات و برات آبيئے گندگا آتکنت، بله چه مردمانى بازين مچيا آبيئے نزيگا آتکش نکرت. (٢٠) ايسايش هال دات که ”تئى مات و برات په تئى گندگا ډنا اوشتاتگانټ.“ (٢١) ايسايا دراينت: ”منى مات و برات هما اَنَت که هُډائے هبران گوښ دارنت و آيانى سرا کار کننت.“

توپانے ايرموش کنگ

(مَتَا ۸: ۲۳-۲۷؛ مَرکاس ۴: ۳۵-۴۱)

(۲۲) يک رُوچے، ايسا يا گون مريدان گوشت: ”بيايت گورمے دومی نيما
رئوين.“ بوجيگا سوار بوتنت و راه گپنت. (۲۳) وهدے بوجيگ رنوكا ات، ايسا
واب کيت. اناگت سيه گواتيا سر کرت و توپان بوت و بوجيگ چه آيا پُر بئيگی ات.
آيانی زند، هترے تھا ات.

(۲۴) مريد ايسائے گورا شتنت، چه وَا اگهش کرت و گوشتيش: ”واجه، او
واجه! ما اير بُگگی و مرگی اين.“ آ، چه وَا اگه بوت و توپان و مئوج و چئولی
هگل دانتت، چه نهَر و هگلان گوات کيت و توپان پُرشت و ايرموش بوت. (۲۵)
آيا گون وتی مريدان گوشت: ”شمے ستک و باور کجا شت؟“ مريدان چه اے
آبيِن کارا ثرست و به منتنت و چه يكدوميا جُستش گيت: ”اے چُونين مردمے
که گوات و چئولان نهَر و هُکم دنت و آهم، آيئے هُکما مَنت.“

جني گنوکیئے ذرهبکشی

(مَتَا ۸: ۲۸-۳۲؛ مَرکاس ۵: ۱-۲۰)

(۲۶) گزا، گراسيانی سرډگارا رستنت که جليئے دمگئے ديم په ديما،
مزن گورمے دومی پهنا تا انت. (۲۷) وهدے ايسا چه بوجيگا اير کيت و هُشکيا
اتک، چه شهرے مردمان يکے، که جني گنوکیئے ات، گون آيا دُچار کيت. چه بازين
وهديا، آيا پُچ گورا نکرتگ ات و لوگيا نشتگ ات، شپ و رُچ کبرستانا کيتگ ات.
(۲۸) وهدے آيا ايسا ديست، کوگارے کرتی، آيئے پادان کيت و گون بُرزتئواری
گوشتی: ”ايسا، او مزن شايِن هُدائے چُک! ترا گون من چه کار انت؟ ترا په هدا

سئوگند، منا ازاب مدئ. “ (۲۹) آيا پميشكا چش گوشت كه ايسايا جن هكم داتگات، اے مردا يله بدنت. چنا، اے مرد پيسرا هم باز رندا گپتگات، مردمان په زمزيل مهر بستگات و گر و دار کرتگات، بله مردا زمزيل پروشتگاتنت و چنا، آ گشكان کرتگات و گيابانا برتگات. (۳۰) ايسايا چه آيا جُست كرت: ”تئى نام كئى انت؟“ آيا پَسئو دات: ”منى نام لشكر انت،“ چيا كه بازين جنئ آيئى جسم و جانا پُترتگات. (۳۱) چنان گون ايسايا دزبندى كرت كه آيان، جُهَلين تَهترُونئى چاتا دئور دئىگئى هكما مدنت.

(۳۲) همودا، جُمپئى سرا، هوگانى مزين رمگه چرگا ات، چنان گون ايسايا دزبندى كرت: ”مارا بل كه اے هوگانى جسما پُترين.“ ايسايا اجازت دانت. (۳۳) چنان آ مرد يله دات و هوگانى جسما پُترتنت و اناگت، هوگانى رمگه چه جُمپا جَهَلگا اير كيپانا گورما بگت.

(۳۴) وهده هوگانى شوانگان چش ديست، په درگه ميتگ و شهرا شتنت و مردمش هال دانت. (۳۵) مردم شتنت تان گون وتى چمان اے سرگوستا بگدنت. ايسائى كرا اتكنت و هما مردش ديست كه چنان يله کرتگات، ايسائى پادانى دِما نشتگ، پُچ و پوشاكى گورا و په هووش و سار انت. نون ترسش دلا نشت. (۳۶) آ كه وت چمديستين شاهد انت، آ دگه مردمش هال دانت كه اے جنى گنوك چونكا ذراه بوتگ. (۳۷) گراسينائى سرډگارئى مردمان، گون ايسايا دزبندى كرت كه آيانى سرډگارا يله بدنت و برئوت، چيا كه آيان باز ترست. پميشكا ايسا بوجيگا سوار بوت و شت.

(۳۸) هما مردا كه ايسايا آيئى جن در کرتگاتنت، گون ايسايا دزبندى كرت كه آيا گون وت ببارت. بله ايسايا آ مرد پر ترينت و گوشتى: (۳۹) ”لوگا برئو و وتى مردمان هال بدئى كه هدايا گون تئو چونين كارے كرتگ.“ آ مرد شت و وتى شهرا

جاری جت که ایسایا گوڼ آییا چه کرتگ.

جنینئے ذرهبکشی و جنگیئے زندگ کنگ

(مَتَا ۹: ۱۸-۲۶؛ مَرکاس ۵: ۲۱-۴۳)

٤٠ وهدے ایسا پر ترْت، رُمبے مردما وِشاک کرت، چیا که سَجَّهین آییئے
رَهچار آنت. ٤١ هما وهدا، یائروس نامین یک مردے که کَنیسهئے مستر ات،
ایسائے کِرا آتک. آییئے پادان کپت و دَربندی و مَنّتی کرت که ”منی لوگا بیا.“ ٤٢
چیا که آییئے یِکین جنک، که اُمري دوازده سائے کِساسا ات، مَرکیگ ات. وهدے
ایسا آییئے لوگئے نیمگا رنوگا ات، مردم چکا کپان و تیلانک دئیان آییئے گورا مَج
بوتنت.

٤٣ همودا یک جنینے هم هست ات که دوازده سال ات آییئے هوڼ بند
نبوتگ ات. هچکسا هم آدراه کرت نکرتگ ات. ٤٤ هما جنین، ایسائے پُشتی نیمگا
آتک و آییئے کباهئے لمبی دست جت و هما دمانا هوڼ بند بوت. ٤٥ گِزا ایسایا
گوشت: ”کئیا منی کباه دست جت؟“ وهدے هچکسا نَمَت، گِزا پثرسا گوشت:
”واجه! وت گندگا ائے که مردمان ترا چوڼ اَنگِر کرتگ و چکا کپان ات.“ ٤٦ بله
ایسایا پدا گوشت: ”آلما کسپا منا دست پر کرت، من مارت که واک و توانے چه من
در بیگا انت.“

٤٧ وهدے جنینا زانت که اے هبر چیر دئیگ نبیت، گِزا لَرزانا آتک و ایسائے
پادان کپت. آبییا سَجَّهینانی دیمَا گوشت که چیا ایسائے کباهی دست پر کرتگ و
چه پیما، هما دمانا چه وتی نادرهیا رکتگ. ٤٨ ایسایا گوشت: ”او منی جنک!
تئی سِتک و باورا ترا رَکینتگ، په وشى و سلامتی برئو.“

٤٩) ایسا اَنگت هبرا اَت، که چه کَنیسهئے مسترئے لوگا، مردمے اَتک و یائروسی هال دات که ”تئی جنک مُرتگ و نون استادا گیشتر دلسیاه مکن.“ ٥٠) ایسایا اے هبرا اِشکت و گوَن یائروسا گوشتی: ”مُترس، باور کن، تئی جنک رَکیت.“

٥١) وهده ایسا یائروسئے لوگا رَست، آییَا پُترس، یوهنّا، آکوب و هما جنکئے پت و ماتا اَبید، دگه هچکس همراهیئے اجازت ندات. ٥٢) سَجّهین مردم په جنکئے مَرکا موَتک و زاری کنگا اَتنت. بله آییَا گوشت: ”مگریوئیت، اَنمُرتگ، بَس واب اِنت.“ ٥٣) آیَان ایسائے سرا کُندت و کَلاگ گیت، چیا که زانتگ اَتش جنک مُرتگ. ٥٤) ایسایا جنکئے دست گیت و گوَن بُرزین تئوارے گوشتی: ”او منی چُک! پاد آ.“ ٥٥) جنکئے ساه پر تَرّت و هما دمانا پاد اَتک. ایسایا گوشت: ”چُکا ورگ بدئییت.“ ٥٦) چُکئے مات و پت هئیران و هَبَگه منتنت، بله ایسایا کُدن کرتنت که اے هبرا گوَن هچکسا مگوشت.

دوازدهین کاسِدانی اِهتیار

(مَتّا ١٠: ٥-١٥؛ مَرکاس ٦: ٧-١٣)

١) ایسایا وتی دوازدهین کاسِد لوُتنت، آیانا سَجّهین جَن و پلِیتین روهانی در کنگ و ناجوژیانی دَراه کنگئے زور و اِهتیارِی هم دات. ٢) په هُدائے بادشاهیئے جار جنک و نادَراهانی دُرهکشیَا راهی داتنت. ٣) گوشتی: ”راها، گوَن وت هچّ چیز مبریت، نه اَسا و دَزَلئے، نه لوُت و تورگے، نه نان و توُشگ، نه زَر و نه گیشین جامگ. ٤) وهده لوُگیا رُئویت، تان شهرئے یله دئیگا هما لوگا بمانیت. ٥) اگن یک شهریئے مردم شمارا و شاتک نکنت، گُزا در آيگئے وهدا، وتی پادانی دَنزان همودا بچَنڈیت و بتکینیت تان آیانی هَلایا شاهدی ببیت که شما

هُدائے کُلو په آيان رَسینتگ. “ ۶ گڙا ایسائے مرید در کیت و میتگ په میتگ هر جا، وشین مستاگش په مردمان رَسینت و نادرهین مردمش ذراه کرتنت.

هیرودیسئے پریشانی

(مَتّا ۱۴: ۱-۱۲؛ مَرکاس ۶: ۱۴-۲۹)

۷ وهدے جَلیلے هاکم هیرودیس، چه اے سَجّهین هبر و هالان سَهیگ بوت، پریشان و تکانسر بوت چیا که لهتین مردم ایسائے بارئوا چُش گوشگا ات: ”آ، یهیا انت که پدا چه مُردگان زندگ بوتگ،“ ۸ دگه لهتین گوشگا ات که ”الیاس نبی زاهر بوتگ،“ و دگه لهتین چُش هم گوشگا ات که ”چه پیشی زمانگئے پیگمبران یگے که پدا زندگ بوتگ.“ ۹ گڙا هیرودیسا گوشت: ”یهیائے سر وه من بُرتگ، نون اے کئے انت که آییئے بارئوا من اے دُولین هال اِشکنگا آن؟“ آ په ایسائے گندگا هُدوناک ات.

پنج هزار مردما وراک دئیگ

(مَتّا ۱۴: ۱۳-۲۱؛ مَرکاس ۶: ۳۰-۴۴؛ یوهَنّا ۶: ۱-۱۴)

۱۰ وهدے ایسائے کاسد چه وتی سپرا پر ترّت و آتکنت، وتی کرتگین کارانی هالیش ایسایا سر کرت. گڙا ایسایا آ گُون وت همراه کرتنت و بئیت سئیدا نامین شهریا شت تانکه چه مردمان دور و گستا ببت. ۱۱ بله وهدے مردم سَهیگ بوتنت، آییئے رندا راه گپنتنت. ایسایا آ وشاتک کرتنت، هُدائے بادشاهیئے بارئوا سر و سوچ دانت و نادرهین مردم هم وش و ذراه کرتنت.

۱۲ رُوندئے وهدا، دوازدهین کاسد آتکنت و گوشتش: ”نون اے مردمان راه دئے که اے گور و کِرانی میتگ و بازاران برئوننت و په وت ورگ و وابجاهے شوهاز

١٣ ٻله ايسايا گوشت: ”شما وت اِشان وراک بدئييت.“ آيان پَسُو دات: ”مے کِرا پنچ نڱن و دو ماهيگا گيَستر چيزے نيست، بله هئو، اڱن برئوين په اے سَجَهيَن مردمان وراک په بها بگريَن.“ ١٤ چه آ مردمان، کساس پنچ هزار مردين اَنتت. ايسايا گوَن مريدان گوشت: ”مردمان پنجاه پنجاهئے ٲوليا بندارينيَت.“ ١٥ مريدان اَنچش کرت و مردم نندارينتنت.

١٦ ايسايا پنچين نان و دوين ماهيگ زرتنت و آسمائے نيَمگا چارت، هُداے شُگري گپت و پدا نان و ماهيگي چُنڊ چُنڊ کرت و مريداني دستا داتنتي تانکه مردمانی سرا بهر بکننت. ١٧ سَجَهيَن مردمان لاپ سيرا ورگ وارت و اَنگت چه سر آتکگين چُنڊان، دوازدہ سَپت ٲر بوت.

ٲٲرُسے گواهي

(مَتَا ١٦: ١٣-٢٨؛ مَرکاس ٨: ٢٧-٣٣)

١٨ يک رُوچے، ايسا ايوکا دوا کنگا ات و مريد گوَن آياا گوَن اَنتت. چه مريدان جُستی کرت: ”مردم مني بارئوا چه گوشت، من کئے آن؟“ ١٩ آيان پَسُو دات: ”لهتِيَن گوشت تئو پاکشودوکين يهيا ائے و لهتِيَن گوشت تئو اِلياس نبی ائے. دگه لهتِيَن چُش هم گوشت، تئو چه ٲيسريگين زمانگئے آ دگه نبیان يگے ائے که پدا زندگ بوتگئے.“ ٢٠ آياا جُست کرت: ”شما وت مني بارئوا چه گوشت، من کئے آن؟“ ٲٲرُسا پَسُو دات: ”تئو هُداے راه داتگين هما مَسِيه ائے.“

وتي مَرکے بارئوا ايسائے ائولي ٲيشگويي

٢١ ٻله ايسايا آ هُکم کرتنت که ”اے هبرا گوَن هچکسا مگوشتيت.“ ٢٢ گوشتي: ”انسانے چُک بايد انت بازين سَکي و سوري بسگيت. کئومے کماش،

مزنين ديني پيشوا و شريتن زانوگر آليا ممنت و بكوشارينت و سيمي
روچا پدا زندگ بيت.

ايسائے زندگيري

(متا ۱۰:۳۸-۳۹؛ ۱۶:۲۸؛ مركات ۸:۳۴-۱:۹)

(۲۳) ايسايا سجھين مردم گوشتنت: ”اگن گسے لوئيت مني زندگيريا بکنت،
وتي دلے واهگ و لوئان يله بدنت و هر روچ وتي جندے سليبا بڏا بکنت و مني
راها گام بجنت. (۲۴) هرگس که وتي ساهے رگينگے جُهدا بيت، آيا باهينيت.
بله آ که په منيگي وتي ساها باهينيت، آيا رگينيت. (۲۵) اگن يکيا سجھين دنيا
برسيت بله وتي ساها باهينيت، چوئين سوئے بارت و چے گت کنت؟ (۲۶) اگن
گسے چه من و مني هبران لچ بکنت، گرا انسانے چک هم، آ وهدی که گون وتيگ و
آسماني پتيگ و پاكين پريشتگاني شان و شوکتا اے جهان پدا کئيت، چه آيا لچ
کنت. (۲۷) بله من شمارا راستين گوشان، ادا لهتين مردم اوشتاتگ که تان آياني
ديما هڏاے بادشاهی پدر مبيت، مَرکے تاما نچشت.

ايسائے ديم و دروشمے دريشناکي

(متا ۱۷:۱-۹؛ مركات ۹:۲-۹)

(۲۸) چه اے هبران، کساس هشت روچا زند، ايسايا پترس، يوهنا و اکوب همراه
کرتنت و په دوايا يک کوھيے سرا شت. (۲۹) وهدے ايسا دوا کنگا ات، آييءے
ديمے رنگ بدل بوت و گورے گد سک اسپيت بوت و دريشگا لگنت. (۳۰) يک
آناگت دو مردم پدر بوت و گون ايسايا هبر کنگا اتنت، يگے موسا و آدگه إلياس
ات. (۳۱) آدوين گون مزنين شان و شوکتيا زاهر بوتنت و ايسائے مَرکے بارئوا

هبر کنگا آنتت که آلمَا اورشَلِیما بئِیگی آت.

(۳۲) پٿرُس و آییئے همراه آکوب و یوہَنَّا سَک و ابِیْنِگ آنتت، بله وهْدے شَرَّ آگه بوتنت، گْزَا دیسْتِش که ایسَا په شان و شئوکْتے گُون موسَا و اِلِیاسا یکجَاه اَوْشَتَاتْگ. (۳۳) وهْدے آ دویْن ایسَا یا رُکست کنگ و رئوگی آنتت، پٿرُسا گوشت: ”واجه! مئے اِدا بئِیگ سَک شَرَّ اِنْت، بِلَّ که ما سئے ساھگ و کاپَار بندِیْن، یگے په تئو، یگے په موسَا و دگرے په اِلِیاسا.“ بله پٿرُسا و ت نَزانت چے گوشتگا اِنْت.

(۳۴) اَنگت پٿرُس هبرا آت که جمبرِیا آیانی سرا ساھگ کرت. وهْدے جمبر آیانی سرا ساھیل بوت مریدان تُرست. (۳۵) چه جمبرا تئوارے رُست: ”اے منی گچِیْنی بَجَّ اِنْت. شما اِشیئے هبران گوشت بدارِیت.“ (۳۶) تئوارے اِشکنگا رَند، مریدان ایسَا ایوکا دیست. آیان اے سَرگوست وتی دلا داشت و آ وهدا وتی دیستگِیْنش گُون هچکسا نگوشت.

جَنی بچکِیئے ذرهبکشی

(مَتَا ۱۷: ۱۴-۱۸؛ مَرکاس ۹: ۱۴-۲۷)

(۳۷) دومی رُچا وهْدے ایسَا و سئِیْن مرید چه کُوها اِیر آتکنت، مردمانی مزنیْن مُچِیے آتک و گُون ایسَا یا دُچار کِیت. (۳۸) چه مردمانی نیاما یِکْ مردمِیا کوگار کنانا گوشت: ”او استاد! گُون تئو دَزبندی کنان که ترا منی بچکُے سرا بَزْگ ببیت، آ منی یِکِیْن چُکْ اِنْت. (۳۹) جَنے اَناکت منی چُکا گِیپت و ژامبِلِیْنیت و هما دمانا چُکْ جاک و کوگار کنت، کَپ و گَج بیت. آییا باز کَم یله دنت و لوئیت آییا بکُشیت. (۴۰) من گُون تئیی مریدان دَزبندی کرت که اے جَنَّا بکُشنت، بله آیان کُشت نکرت.“ (۴۱) ایسَا یا گوشت: ”او بیباور و گمراهِیْن نسل و پَدْرِیچ! من تان

کدینا گون شما بمانان و بسگان؟ چکا ادا بیار. (۴۲) وهدے چک پیداک ات، چنا ژامبلینت و دگارا جت. ایسایا جن گون نهړ و هگلان مان بست، چک ذراه کرت و پتنے دستا دات. (۴۳) سجھین مردم چه هدائے مزیا هئیران بوت و به منتنت.

ایسائے مرکئے دومی پیشگوئی

(مَتّا ۱۷: ۲۲-۲۳؛ مَرکاس ۹: ۳۰-۳۲)

وهدے سجھین مردم چه ایسائے مؤجزه و آجبین کاران هئیران اتنت، گون وتی مریدان گوشتی: (۴۴) ”منی اے هبران په شری دلگوش کنیت، انسانے چک گون دگا و دروهگ مردمانی دستا دئیگ بیت.“ (۴۵) بله مرید آیئے اے هبرا سرپد نبوتنت، چیا که په آیان رمز و رازے ات. چه ایسایا جست کنگش هم ترست.

مزنی چه انت؟

(مَتّا ۱۸: ۱-۵؛ مَرکاس ۹: ۳۳-۳۷)

(۴۶) ایسائے مرید وت مان وتا اے گپئے سرا دپجاک کنگا اتنت: ”بارین، مئے نیاما سجھینانی مستر و کماش کئے انت؟“ (۴۷) ایسایا آیانی دلے هبر زانت و یک گسانین چکے وتی گشا اوشتارینت و (۴۸) گون مریدان گوشتی: ”هرگس که په منی نامئیگی اے گسانین چکا گون وشواهگی بزوریت و وتی گورا بداریت، بزان آییا منا زرتگ و متتگ. هرگس که منا بمئیت هما هدايا مئیت که منا راهی داتگ، چیا که چه شما، هما مستر انت که وتا چه سجھینان گستر زانت.“

آ که شمئے بدواه نه انت، گون شما انت

یوهنایا گون ایسایا گوشت: ”واجه! ما یک مردے دیست که گون تئی نامے گرگا چه مردمان پلیتیږن روهان در کنت، بله ما آمکن و منه کرت، چیا که آ مرد چه ما نه ات.“ (۵۰) ایسایا گوشت: ”نه، اے کارا مکنیت، چیا که اگن گسے شمے بدواه مبيت، گون شما انت.“

سامريانی نمڼگ

وهده ایسائے چست بئيگ و آسمانا رنوگے وهد نزيک بوت، گرا گون (۵۱) دلجمين شوره ديم په اورشليما راه گيت. (۵۲) بله چه وت پيسر، لهتين کاسدي راه دات. آ شتنت و سامريانی یک ميټگيا رستنت تانکه چه آبيئے آيگا پيسر، په آيا تياري بکنت. (۵۳) بله اودے مردمان ایسا وشاتک نکرت چیا که آ اورشليما رنوگا ات. (۵۴) وهده ایسائے مريد، اکوب و يوهنا چه اے هالا سهيگ بوتنت، گوشتش: ”او هداوند! تئو رزا ديئے ما چه هدايا بلوئين که چه آسمانا آسے راه بدنت و اشان بسوچيت و هاک و پر بکنت؟“ (۵۵) بله ایسایا چک ترينت، آنهر و هکل دانت. (۵۶) رندا گون وتی مريدان، دگه ميټگيا شت.

کے ایسائے مريد بوت کنت؟

(متا ۸: ۱۹-۲۲)

ایسا و آبيئے مريد، راها رنوگا اتنت. یک مردیا گوشت: ”هر جا که تئو رنوے من تئی همراه بان.“ (۵۸) ایسایا گوشت: ”روباهان هوڼد و جاگه هست و بالی مرگان کدوه و گدام، بله من که انسانے چک آن، منا په سرے ایر کنگا هچ

جاگه نیست.

۵۹ ایسایا گون دگه مردیا گوشت: ”بیا، منی رندگیریا بکن.“ بله آیا پَسو دات: ”او واجه! منا موکل بدئ پیسرا رئوان وتی پتا کبر کنان.“ ۶۰ ایسایا گوشت: ”پل که مُردگ وتی مُردگان وت کبر و کپن کننت، تئو برئو و هُداے بادشاهیئ و شین مستاگا په مردمان سر کن.“

۶۱ دگریا گوشت: ”او واجه! من تئی رندگیریا کنان، بله منا پل تان پیسرا وتی لوگئ مردمان رُکست بکنان.“ ۶۲ ایسایا آییئ پَسو گوشت: ”آ گس که ننگار کنگئ و هدا پُشتا چاریت، هُداے بادشاهیئ هزمتکاریئ لاهک نه انت.“

په هیتادین مريدان ایسائے سر و سوچ

(مَتّا ۱۰:۱-۱۵؛ مَرکاس ۶:۷-۱۳)

۱ چه ایشیا رند، هُداوندین ایسایا دگه هیتاد مريد گچین کرت و هما شهر و میټگان که رئوگی ات، چه وت پیسر، دو دوا راهی داتنت و ۲ گون آیان گوشتی: ”کشار باز انت، بله رُنوک کم. پمیشکا گون کشارئ واهندا دزبندی بکنیت و بلوئیت که په وتی کشاران رُنوک دیم بدنت. ۳ برئویت، که من شمارا گورگانی دئولا، گرکانی نیاما رئوان کنان. ۴ وتی سات و سپرا گون وت، نه زرتورگ و لوت و پیلک بزوریت و نه چئوت و سواس. راها، گون گسیا گیشین تئیارجوژی مکنیت.

۵ هر لوگیا که رئویت ائولا بگوشت: ’اے لوگئ مردم ذراه و ایمن باتنت‘.

۶ چه آ لوگئ مردمان، اگن گسے سهل و ایمنیئ لوئوک انت، شمئ اے ایمنیئ

٧) واهگ په آييا رسيت و اگن آنكرزيت، شمئ اے واهگ پدا په شما پر ترټيت. هما يگن لوگا بداريت و لوگ په لوگ مرئويت. هرچه كه شمارا په ورگا داتش، بوريت و بنوشيت، چيا كه كار كنوك وتي روظيگن هكدار انت.

٨) هر شهر يا كه رنويت و آ شهرئ مردم شمارا وشاتك كننت، گزا هرچه كه په ورگا كارنت، بوريت. ٩) هما شهرئ نادرهان ذراه كنيت و مردمان بگوشيت كه هداي بادشاهي نزيك انت. ١٠) بله اگن شهر يا شتيت كه آ شهرئ مردمان شمارا وشاتك نكرت، گزا چه اوډا در بيايت و هما شهرئ رهسرا هرگسا كه گنديت، آيان بگوشيت: ١١) 'شمئ شهرئ هما دنز كه مئ پادان لگنگ، ما آ دنزان همدا چنډين و تكينين، تانكه اے دنز شاهدي بدئيت كه ما هداي وشين كلو په شما آورت. بله بزانيت كه هداي بادشاهي نزيك انت. ١٢) باور كنيت، جست و پرسئ روچا سدومئ مردمان سزا چه آ شهرئ مردمان سزا و آزا با آسانتر و كمتر بيت.

ايسائے بژن

(متا ١١: ٢٠-٢٤)

١٣) بژن و آپسوز په شما، او گرازينئ مردمان! بژن و آپسوز په شما، او بئيت سئيداي مردمان! هما مोजزه و اجكايي كه من شمئ نياما پيش داشتگ انت، اگن سور و سئيدونئ شهران پيش بداشتئينت، گزا اوډئ مردمان هما وهدا وتي گناهاني پشومانيئ پوشاك گورا كرتگات و پُراني سرا نشتگ انت. ١٤) جست و پرسئ روچا، سور و سئيدونئ مردمان سزا چه شمئ سزا و آزا با آسانتر و كمتر بيت. ١٥) او كپرناهومئ مردمان! شما چست كنگ و آسمانا برگ بيت؟ هچبر! مُردگاني جهانا سرشكون بيت.

١٦ اځن ګسے شمے هېران ګوش بداريت، آ منی هېران هم ګوش داريت.
هرګس شمارا ممّيت، آ منا هم نمّيت و منی نمّوک آييا هم نمّيت که منا راهی
داتګ.

١٧ ايسائے هيتاديں مريد ګون شادهی پر ترنت و ګوشتش: ”او هداوند! چه
تئی نامے زورمنديا، جن هم مے هکما مّنت.“ ١٨ ايسايا دراينت: ”من شئيتان
ديست که ګروکيے ډولا چه آسمانا کيت. ١٩ من شمارا هما واک و اهتیار داتګ
که مار و زوم و ډرمنے سجھين واک و کدرتا لگتمال بکنيت. هچ چيز شمارا تاوان
دات نکنت و نکسان نرسينيت. ٢٠ بله په اشيا دلوش مبيت که جن شمے هکما
مّنت، شمے دلوشی اے بيت که نامو آسمانا نبیسګ بوتګ.“

ايسائے شادمانی

(مّا ١١: ٢٥-٢٧؛ ١٣: ١٦-١٧)

٢١ هما دمانا، ګون پاکين روها ګل و شادان، ايسايا ګوشت: ”او پت، زمين و
آسمانے هداوند! ترا ستا کنان و ساږايان که تئو اے راز و هېر چه زانتکار و
هوشمندان چيز دانت و کودکانی سرا پدر کرنت. او پت! تئو چه وتی رزا و
واهګا اے ډولا کرت. ٢٢ سجھين چيز، پتا منی دستا داتګانت. آبيد چه پتا،
هچګس چګا نزان، همے ډولا، آبيد چه چګا و هما مردمان که چک بلوئيت پتا په
آيان پدر بکنت، دګه هچګس پتا نزان.“

٢٣ پدا ايسايا په اھوت و هلوتا ديم ګون مريدان کرت و ګوشتی: ”بهتاور
انت هما چم که هرچه شما ديستګ آ هم بګدنت. ٢٤ من شمارا ګوشان، بازين
پيګمبر و بادشاهانی واهګ و مراد همے بوتګ که هرچه شما ګندګا ايت آيان هم
بديستين، بله نديستش و هرچه شما ايشکنګا ايت آيان هم بشکتين بله

نِکین سامریئے مسال

(مَتَا ۲۲: ۳۴-۴۰؛ مَرکاس ۱۲: ۲۸-۳۱)

۲۵) چه شَرِیتئے کازیان یِکے، ایسائے کِرا آتک و په آییئے چکاسا جُستی کرت:

”او استاد! من چوَن بکنان که نمیرانیئ زِندئے واهند بیان؟“ ۲۶) ایسایا پَسَّو دات:

”شَرِیتا چه نبشته اِنْت، چه آییئے وانگا تئو چه سرپَد بئے؟“ ۲۷) آیا پَسَّو دات:

» «وتی هُداوندیئ هُدایا، په دل، گوَن سَجَّهین جان و ساه، گوَن سَجَّهین وس و واک و گوَن سَجَّهین پَهم و پِگرا، دُوست بدار» «و همساهاگا هم وتی جندئے پیما مَهر بکن.» ۲۸) ایسایا گوشت: ”تئو شَر گوشتگ، همه دُولا بکن، ترا ابدمانیئ زِند رَسیت.“

۲۹) نون شَرِیتئے زانوگرا په اے سئوبا که پیش بداریت آیا شَرِین جُسته کرتگ، چه ایسایا پدا جُست کرت: ”گِرا، منی همساهاگ کئے اِنْت؟“

۳۰) آییئے پَسَّو، ایسایا چُش گوشت: ”یهودی مردے چه اورشلیما دیم په اریهائے شِهر رئوگا اَت. راها، دُزان گیت و آییئے مال و مَدی پِلت و آییئے گورئے پُچ و پوُشاک کُشتنت، آییئے جند جت، لُت و کُت و نِیمزَدگ کرت و راهئے سرا دُور دات و شتنت. ۳۱) بے گت و گمانا، چه همه راها یِک دینی پیشواے گوزگا اَت، وهدے اے مردی دیست، وتی راهی تاب دات و گوست. ۳۲) همه دُولا، مزنیئ پرستشگاهئے هِزمتکارے هم چه همه راها گوزگا اَت، وهدے آ مردی دیست گوست و شت. ۳۳) بله رَندترا، سامری کئومئے یِک مردے چه اودا گوزان، همه جاگها رست. وهدے آ مردی دیست، آییئے سرا بَزگی بوت، ۳۴) آییئے کِرا آتک و

تپي گون شراب و ټيل درمان كرت و بستنت، وتي اولكا سوار كرت، يك كاروانسرايا آورت و آيپه هئالداري اي كرت. (۳۵) دومي روچا، كاروانسرائي هدا بندي دو دينار دات و گوشتي: 'اے مردئ هئالداريا بكن، اكن چه اے زران گيشتر پكار بوت پر ترگئ و هدا ترا دئيان.'"

(۳۶) گزا ايسايا چه هما شريتئ زانوگرا جست كرت: "تو چه گوشئ، چه آ سئينان كجاميا گون اے زدگ و ټيپيگن مردا وتي همسا هكي زمهوارى سرجم كرت؟" (۳۷) آيا پسو دات: "هما كه آيپه سرا بزگي بوت." ايسايا گوشت: "برئو تو هم انچش بكن."

ايسا، مريم و مرتائ لؤگا

(۳۸) ايسا و آيپه مريد، گوزان و پند جنان، آتك و ميټگيا رستنت. اوډا، مرتا نامين جنينا ايسا وتي لؤگا مهمان كرت. (۳۹) مرتايا مريم نامين گهاره هست ات كه په هداوندين ايسائ هبراني گوش دارگا آيپه پاداني دئما نشت.

(۴۰) بله مرتا كه مهمانيئ كاراني چن و لانچا دزگت ات، ايسائ كرا آتك و گوشتي: "او هداوندا! ترا اے هبرئ پرواه نيست كه مني گهارا منا كار كنگا تهنا يله داتگ؟ بگوشي منا كمك بكت." (۴۱) بله هداوندين ايسايا پسو دات: "مرتا، او مرتا! تو بازين كار و باراني سرا و تا نگران و دلټركه كنئ، (۴۲) بله تهنا يك چيز زلورت انت. مريما هما گهترين په وت گچين كرتگ كه چه آيا پچ گرگ نبيت."

دوائ بارئوا

(متا ۹:۶-۱۳؛ ۷:۷-۱۱)

١) يک برے ایسا جاگھے دوا کنگا ات، وهدے دوايي هليئت، چه آييئے مريدان يکيا گوشت: ”او هداوند! انچش که يهيايا وتي مريد دوا کنگ سوچ داتگ انت همه پئما تنو هم مارا دوا کنگ سوچ بدئے.“ ٢) ايسايا گوشت: ”هروهد دوا کنيت، اے دئولا بگوشتيت:

’او پت! تئیی نام شريدار بات. تئیی بادشاهی بيايات.

٣) مئے هر روچيگين رزک و روزيگا هر روچ مارا بدئے.

٤) مئے گناه و رديان بېکش، انچش که ما وتي سجھين دئينکاران بکشين. مارا آزمائش و چکاسا دئور مدئے.“

٥) گزا ايسايا گوشت: ”چه شما يکے، اگن شينپما وتي سنگتئے لوگا برئوت و بگوشتيت: ’او برات! منا سئے نان په بدل بدئے، ٦) که دوستے چه سپرا آتکگ و منی لوگا په ورگا هچ نيست، ٧) بوت کنت آچه وتي لوگا جواب بدنت و بگوشتيت: ’او دوست! منا دلسياه مکن، لوگئے دپ بند انت و من گون چگان وپتگان. انون پاد آتک نکان ترا چيزئے بدئيان. ٨) شمارا گوشان، اے مرد اگن په دوستيا پاد مئيت و آيا چيزئے مدنت، بله چه آييئے بازين ليژگی و ليس و پليسا پاد کئيت و هرچه آ لوئيت دنتی.

٩) نون شمارا گوشان: بلوئيت، شمارا دئيگ بيت. شوهاز بکنيت، در گيجيت. دروازگا بئگيت، پچ بيت. ١٠) چيا که هرگس بلوئيت، آيا رسيت. هرگس شوهاز بکنت، در گيجيت. هرگس دروازگا بئگيت، په آيا پچ بيت.

١١) شمئے نياما چشين پتے هست که اگن آييئے چک ماهيگ بلوئيت مارے

بدنتی؟ (۱۲) یا اګن هئیکه بلوئیت، زومے بدنتی؟ (۱۳) نون اګن شما که ردکار ایت، آنګت هم وتی چګان شرین چیزانی دئیګا زانیت، گڑا مئے آسمانی پت چینګدر شرتر زانت که وتی لوئوکین چګان پاکین روها بدنت.

ایسا و بلزبول

(مَتَا ۱۲: ۲۲-۳۰، ۴۳-۴۵؛ مَرکاس ۳: ۲۲-۲۷)

(۱۴) یک برے، ایسا چه یګیا جئے در کنگا ات که آیی اے مرد گنگ کرتګ ات. وهدے جن در آتک، گنگین مرد هبر کنگا لګت و سجھین مردم هئیران بوتنت. (۱۵) بله لهتینا گوشت: "ایسا چه جئانی سردار بلزبولے سروکیا، جئان کُشیت." (۱۶) دګه لهتینا په ایسائے چګاسګا چه آیی آسمانی نشانیے لوئت. (۱۷) بله ایسایا آیانی دئے هال و هبر زانتنت و گوشتی: "اګن یک مُلکیا ناتپاکی بکپیت، ا مُلک گار و زئوال بیت، اګن یک لوګیئے مردم گوون وت جنگ و جیڑه بکننت، آ لوګ هراب و برباد بیت. (۱۸) اګن شئیتان گوون وت جنگ بکننت، گڑا آییئے بادشاهی چوون برجاه مانیت؟ شما گوشتیت که من چه جئانی سردار، بلزبولے کُمکا جئان در کنان. (۱۹) نون اګن من گوون بلزبولے سروکیا جئان در کنان، گڑا شمئے جندئے چک و مرید گوون کئی زور و واکا جئان در کننت؟ اے پیما، شمئے مرید وت شمارا مئیريګ کننت. (۲۰) بله اګن من گوون هدائے زور و واکا جئان در کنان، بزانییت که هدائے بادشاهی شمئے نیاما رستګ.

(۲۱) اګن یک زوراوریڼ مردمے سلهبند بییت و وتی لوګئے نگهپانیا بکننت، گڑا آییئے مال و ملکت برجاه ماننت. (۲۲) بله اګن زورمندترین مردمے آییئے لوګئے سرا همله و اُرش ببارت و چه آیی سردست بییت، هما سیلاهان که آ مرد چه آیان دلجم ات، چه آیی پچ گیپت و آییئے مال و ملکتا بهر و بانګ کننت. (۲۳) کسے که

منی همراه و دوزواه نه انت آ منی بدواه انت، کسه که مچ و یکجاه کنگا گون من هور نه انت، آتک و پرک و شنگ و شانگ کنت.

(۲۴) وهده جته چه کسيَا در کئیت، گزا گیابانان رتوت تان په وتی آرامی و آسودگیا جاهی شوهاز بکنت، بله چشین جاگه نرسیتی. گزا گوشتیت: 'چه اودا که در آتکگان، پدا همودا رتوان.' (۲۵) وهده پر تریت و گندیت که آ جاگه رپتگ و ساپ و سلّه انت، (۲۶) گزا رتوت و چه وت دگه هپت سلتريِن جن کاریت. آ سجھین، هوریکا اودا رتوت و ارد و بنگ کنت. اے دتولا، آ مردمه آسر و اکبت چه پیسریگینا انگت بدتر بیت.

(۲۷) همه وهدا که ایسا اے هبران کنگا ات چه مردمانی نیاما یک جنینیا گوانک جت: "بھتاور هما مات انت که چه آییئ لاپا تئو پيدا بوتگئ و ترا شیري میچینتگ." (۲۸) ایسایا آییئ پسنوا دراينت: "بھتاور هما انت که هدائے هبران گوش دارنت و آیانی سرا کار کنت."

نشانیه لوښگ

(مټا ۱۲: ۳۹-۴۲؛ مرکاس ۸: ۱۲)

(۲۹) وهده مردمانی مچی گیشتر بئیان ات، ایسایا گوشت: "اے زمانگئ مردم شر و زنهکارین مردم انت. اجبتین نشانی لوښت، بله آیان یونس نبیئ نشانیا آبیډ، دگه هچ نشانیه دئیگ نبیت. (۳۰) انچش که په نئینتوائے مردمان یونس یک نشانیه ات، همه پئما انسانئ چک هم وت په اے زمانگئ مردمان یک نشانیه بیت. (۳۱) جست و پرسئ روچا، سبائے ملکه گون اے زمانگئ مردمان هوریکا پاد کئیت و آیان میاریگ کنت، چیا که سبائے ملکه چه دنیائے آ دستا آتک تان سلیمانئ هکمتا بشکنت. بله نون چه سلیمانا مسترینے ادا انت. (۳۲) جست و

پُرسئے روچا، نئینئوائے مردم گوڼ اے زمانگئے مردمان هوړیگا یاد کاینټ و آیان
مئیاریگ کنت، چیا که آیان یوئسئے ډاه و هوړاباشئے سرا تئوبه کړت. بله نون چه
یوئسا مسترینئے ادا انت.

جسم و جائے رُژنایی

(مَتّا ۵: ۱۵؛ ۶: ۲۲-۲۳)

هچگس چراگا په چیر دئیگا روک نکنت و نه آییآ تگارئے چیرا ایر کنت. (۳۳)
آییآ چراگدانئے سرا ایر کنت، تان هرگس که لوگا کئیت آییئے رُژناییا بگندیت. (۳۴)
تئیی چم، جسم و جائے چراگ انت. وهدئے تئیی چم و ش و ذراه انت، تئیی
سجھین جسم و جان رُژناگ بیت، بله اگن تئیی چم نادره ببیت، گُرا تئیی جسم و
جان هم تهار بیت. (۳۵) هوړار بئے، اے نور و رُژن که ترا هست انت، تهار مبیټ. (۳۶)
اگن تئیی سجھین جسم و جان رُژناگ ببیت و آییئے هچ بهرئے تهار مبیټ، گُرا
سرحمیا درپشناک بیت، انچش که چراگئے شهم ترا رُژناگ کنت.

پریسی و شریټے زانوگرانی مئیاریگ کنگ

(مَتّا ۱: ۲۳-۳۶؛ مَرکاس ۱۲: ۳۸-۴۰؛ لوقا ۲۰: ۴۵-۴۷)

وهدئے ایسایا هبر هلاس کړت، یک پریسییا آوتی لوگا مهمان کړت، ایسا
آییئے لوگا شت و په وراکئے ورگا پرزونگئے سرا نشت. (۳۸) بله وهدئے پریسیا
دیست که ایسایا چه ورگا پیسر دست نششتنت هیران منت. (۳۹) گُرا هداوندین
ایسایا دیم گوڼ آییآ کړت و گوشتی: ”شما پریسی، پیاله و درپانی ډئی نیمگا ساپ
و سلّه کنیت، بله شمئے درون چه لالچ و تماه و ردین کاران پُر انت. (۴۰) او
ناسرپدان! آییآ که شمئے ډئی نیمگ، بزان جسم و جان اڈ کړتگ، شمئے دل و درون

هم هماییا نجوژینتگ؟ (۴۱) گژا چه درونئ چیژان هئیرات بدئییت تان سجهین
چیژ په شما پاک و سلّه ببت.

(۴۲) او پریسیان! بژن و آپسوز په شما که پورچینک و سداپ و اے دگه
کاھکانی سرا دهیک دئییت بله چه دادرسی و انسپ و هدائے مهرا بیھئال و
بیثرانگ ایت. دریگتا، شما اے کار بکرتینت و آهم یله مداتیینت. (۴۳) او
پریسیان! بژن و آپسوز په شما که کنیسهانی اولی رد و سرپئے نندگ و بازاران
مردمانی و شاتک و درهباتان دوست داریت. (۴۴) بژن انت، شما هما کبرانی پیما
ایت که آیانی سرا سینگ و شک نیست و گندگ ببت و مردم په نازانتی آیان
لیاشت و گوزنت.

(۴۵) اے هبرانی سرا شریئتے کازییا گوشت: ”او استاد! تئو گون وتی اے
هبران، مارا هم بے ازت کنگا ائے.“ (۴۶) ایسیا گوشت: ”او شریئتے کازیان! په شما
هم بژن و آپسوز انت. شما مردمانی چگا گرانین بار لڈیت که چه آیانی زورا گیش
انت، بله وت په کُمک کنگا، لَنک و مۆردانگے هم نسرینیت.

(۴۷) بژن و آپسوز په شما! هما نیبانی کبرانی سرا گمب و ادیره بندیت که شمئے
پت و پیرکان کُشتگ انت. (۴۸) اے پیما، شما وت آیانی اے کارئے شاهد و مَنوگر
ایت. شمئے پت و پیرکان پیگمبر کُشتگ انت و شما آیانی کبرانی سرا ادیره
بندیت. (۴۹) پمیشکا، هدایا چه وتی هکمتا گوشتگ: من پیگمبر و کاسد په آیان
راه دئیان، بله آلهتینا کُشت و لهتینا آزار دئیت. (۵۰) پمیشکا چه دنیائے بُنگیجا
هما سجهین پیگمبر که مردمان کُشتگ انت، آیانی هون اے زمانگے مردمانی
گردنا انت، (۵۱) بزان هابیلئے هونا بگر تان زگریائے هونا، که گربانجاه و مزین
پرستشگاهئے نیاما ریچگ بوت. هئو! شمارا گوشان که اے زمانگے مردم، آ
سجهین هونانی دئینکار انت.

٥٢ او شَرِيَتَے کازيان! بَرَن اِنْت که شما زانتکاريئَے هَزانگَے کليت زرت و برت،
نه وت تها آتکگيت و نه آ که راها اَنْت، تها رنوگا اِشتگانْت.“

٥٣-٥٤ وهده ايسا چه اوډا در آتک، پَريسي و شَرِيَتَے زانوگر گون زهرناکی
آييئَے ديما اوشتانت و بازيَن جُست کنگا لگنت، تان ايسايا چه آييئَے جندئَے
هبران مان بگيشيننت و داما دئور بدئينت.

رياکاريئَے هُمير

(مَتَا ١٠: ٢٦-٢٧)

١ هما وهدا، هزاران مردم مَچ بوت و يكدوميا گورمؤش دئيان و لپاشان اَت.
ايسايا پيسرا ديَم گون مريدان تَرينْت، وتي گپ و ثراني بُنگيچ کرت و گوشتي:
”چه پَريسياني هُميرا که ریاکاری و دوتل و دوپوِستِيئَے هُمير اِنْت، وتا دور
بداريَت، ٢ چيا که هچ چيرين کارے نيست که زاهر و پَدَر مبيت و چُشين اَنديَم
و پناهين چيرَے نيست که آشکار و ديَمدرا مبيت. ٣ پميشکا، هر هبرے که شما
شپَے تهاريا کرتگ، روچَے رُزناييا اِشکنگ بيت و هر هبرے که شما دَپيندين
لوگاني تها په هلوَت کرتگ، چه لوگ و باناني سرا جار جَنگ بيت.

مُترسيَت

(مَتَا ١٠: ١٩-٢٠، ٢٨-٣٣؛ ١٢: ٣٢)

٤ او مني دوستان! شمارا گوشان که چه مردمان مُترسيَت. آ شَمَے جِسْم و
جانا کُشت کنت، بله چه اِشيا گيشتر هچ کُرت نکنت. ٥ من شمارا کَدَن کنان و
گوشان که چه کُيا بثرسيَت. چه همایيا بثرسيَت که کُشت کنت و کُشگا رند دوزها

دئور دئیگئے واکى هم هست. هئو! من شمارا گوشان که چه هماییا بئرسیت. (۶)
 پنچ جنجشک په دو پئیسها بها نبیت؟ بله هدا چه آیان یکیا هم بیئئیال نبیت. (۷)
 هدا یا شمئ سرئ مودانی حساب هم گون انت، گزا مئرسیت چیا که شمئ کدر
 و ارزش چه سجھین جنجشکان گیشتر انت.

(۸) من شمارا گوشان که هرگس مردمانی دیمنا منا بمئیت، انسانئ چک هدا ئ
 پریشتگانی دیمنا آیا مئیت. (۹) بله هرگس مردمانی دیمنا منا ممئیت، من هم
 هدا ئ پریشتگانی دیمنا آیا نمنا. (۱۰) همئ دئولا، اگن کسئ انسانئ چکئ هلاپا
 هبر بکنت پهل کنگ بیت، بله هرگس هدا ئ پاکین روئئ سرا کپر بکنت، آ بکشگ
 نبیت.

(۱۱) مردم شمارا گرنت و گنيسهان برنت و هاکم و هکومتانی دیمنا پیش کنت.
 آ وهدا، په وتی دیمپانیا پریشان مبیث که چه بگوشیت، (۱۲) چیا که پاکین روئ
 شمارا هما وهدا وت سوچ دنت که چه بگوشیت.

نادانین زمیندارئ مسال

(۱۳) چه مردمانی مچیا، یکیا گون آیا گوشت: ”او استاد! منی براتا بگوش که
 چه پتئ میراسا منی بهرا بگیشینیت و بدنت.“ (۱۴) ایسایا پسئو دات: ”او مرد!
 کسپا منا شمئ میراسئ بهر کنوک نکرتگ.“ (۱۵) گزا گون مردمان گوشتی: ”هزار
 بیت! وتا چه هر دئولین تماه و لالچا دور بداریت، چیا که مال و دئولتئ زیادهی
 انسانئ زندئ مکسد و مراد نه انت.“

(۱۶) آیا یک مسال دات و گوشتی: ”یک هستومندین زمیندارئ هستات که
 آیا چه وتی دگار و کشاران بازی دهل و رسدئ رست. (۱۷) نون وتی دلا پگری

کرت که 'چې بکنان؟ منا په اِشانی اَمبار کنگا جاگه نیست.' (۱۸) گڙا گون ووت
 گوشتی: 'نون زائش چې بکنان. وتی اَمباران کروجان و هراب کنان و اِشانی جاگها
 مسترین اَمبار بندان و سجهین دان و مالان همودا اَمبار کنان. (۱۹) پدا گون ووت
 گوشان: "تو په بازیڼ سالان مزیڼ مالے مچ کرتگ. نون آسودگ ببئے، وش بور و
 بنوش و شادهی کن!" (۲۰) بله هُدايا گوشت: 'او نادان! اِنشپی تئی ساه چه تنو
 گرگ بیت، گڙا تئی اے مچ کرتگین مال و ملکت کئیگ بنت؟'

(۲۱) اِش انت آ مردمئے آسر و اکبت که په ووت مال اَمبار کنت بله هُدائے گورا
 هستومند نه انت."

آسودگین زند

(مټا ۶: ۲۵-۳۳)

(۲۲) ایسیا گون وتی مریدان گوشت: "پمیشکا شمارا گوشان که په وتی زندا
 پریشان و دلترکه مبیّت که 'چې بورین؟' نه په وتی جسم و جانا که 'چې
 بیوشین؟' (۲۳) چیا که زند، چه وراکا و جسم و جان، چه پوښاکا گیشتر کرزیت.
 (۲۴) گوراگان بچاریت، نه کشت و نه رُنت و نه گهدان و اَمبارش هست. بله انگت
 هُدا آیان رُوزیگ دنت. شمئے ارزش و کیمت چه مرگان باز گیشتر انت. (۲۵) گسے
 گون پگر و هیالانی زورا وتی زندئے روچان ساهتے هم گیش کرت کنت؟ (۲۶)
 اگن شما اینچکین کسانین کارے کرت نکیت، گڙا چیا زندئے دگه چیزانی بارئوا
 پگر کنیت؟

(۲۷-۲۸) او گمباوران! گل و پلانی نیمگا دلگوش کنیت که چوڼ رُست و رُدوم
 کنت. نه زهمته کشت و نه ریست و گوپنت، بله من شمارا گوشان که سلیمان

بادشاهه گون وټی مزنين شان و شوکتا، هچېر چشين دئولدارين پوښاک گورا نبوتگ، چش که اے پل زيبا و برهدار انت. وهده هدا گيابانئ کاهان که مروچی هست انت و باندا ترونا سوچگ بنت، اے دئولا زيبا و برهدار کنت، گزا شمارا چه پئوما شرترين پوښاک ندنت؟ (۲۹) پميشکا په ورد و وراکئ شوهازا وټا دلسياه مکنيت. (۳۰) دنياے سجھين هدا ناباورين مردم اے چيزاني رندا تچنت، بله شمئ آسماني پت زانت که شمارا اے چيز پکار انت. (۳۱) شما هدائ بادشاهيے شوهازا بييت، اے سجھين وټ شمارا دئیک بنت.

(۳۲) او منی کسانکين رُمب و ټولی! مټرسيت چيا که شمئ آسماني پتئ رزا و واهگ همش انت که بادشاهيا شمارا بدنت. (۳۳) وټی مال و ملکتا بها کنيټ و نيزگارانی سرا بهر کنيټ. په وټ انچين زرتورگ اد بکنيټ که هچېر کوهن مېنت، نهلگی و ابدمانين آسماني گنجے امار کنيټ که نه دز آيا بارت و نه وړوک و رميز آيا وارت. (۳۴) شمئ دل هما جاها رټوت که مال همودا انت.

په ايسائے پر ترگا تيار بييت

(متا ۲۴:۴۲-۵۱)

(۳۵) لانکا بېنديټ و وټی چراگا روک و رزناگ بداريټ. (۳۶) هما هزمتکار و دزبوجانی پئوما بييت که رهچار انت آيانی هدا بند کدين چه سور و آروسة شادهيان پر تربيت و انچش که کنيټ و دروازگا ټگيت، آدروازگا پچ کنت. (۳۷) بهتاور انت هما هزمتکار که آيانی هدا بند کنيټ و گنديټ آگه و هزار انت. باور کنيټ هدا بند وټ په آيانی هزمتا لانک بېديټ، آيان ننداريټ و ورگ ديما دنت. (۳۸) بهتاور انت هما هزمتکار اگن آيانی واجه شپئے دومی يا سيمي پاسا بييت، بگنديټ که آگه انت. (۳۹) شما شر زانيت، اگن لوگئ هدا بندا بزانتين دز کجام

وهدا کئیت، گڙا آییا هچبر دُڙ وټی لوگا په دُڙیا نه اِشتگات. (۴۰) همه پئیم تئیار بیټ، چیا که انسائے چک انچین وهديا کئیت که شما آییئے اِنتزار و ودارا نبیټ.

(۴۱) پټرُسا گوشت: ”او هداوند! اے مِسال تئو په ما آورت یا په سَجْهینان؟“

(۴۲) هداوندین ایسایا گوشت: ”وپادار و شیوارین کارمستر هما انت که هداوند آییا وټی اے دکه سَجْهین هزمتکارانی مستر بکنت تان آیان په وه وړد و وراک بدنت. (۴۳) بهتاور انت هما هزمتکار که وهده هداوند کئیت، آییا هما کارانی سرا گندیت. (۴۴) شمارا راستین گوشان، هداوند هما هزمتکارا وټی سَجْهین مال و هستیئے کارمستر کنت.

(۴۵) بله اگن هما کارمستر وټی دلا بگوشت: ’انگت منی هداوندیئے ایگا باز وه هست‘ و پمیشکا ورگ و چرگا ملار و هنوش بیټ و وټی همکارین گلام و مؤلدان لټ و کټ بکنت. (۴۶) آییئے هداوند انچین روچ و ساهتیا کئیت و رسیت که آ نذانت و ودارا نه انت. گڙا هداوند آییا تُکر تُکر کنت و بیوپا و ناباورانی نیاما دئور دنت.

(۴۷) آ هزمتکار که وټی هداوندیئے واهگ و دلکشیان زانت، بله انگت آییئے رزا و مُرادانی سرا کار کنگا وټا تئیار نکنت، بازیڼ لټی وارت. (۴۸) بله هما که په نازانتی انچین رده جنت که لټ و کټیئے سزاوار انت، کمتر لټ وارت. چیا که چه مسترین منسبدارا گیشتر جُست و پُرس بیت و کسِیا که گیشتر زَمهواری دئیگ بوتگ، چه آییا گیشتر حساب گرگ بیت.

ایسائے رندگیری

(مَتَا ۱۰: ۳۴-۳۶)

٤٩ من دنيايا آتکگان که آسے روک بکنان. ذریگتا اے وهدی آس روک بوتین.
 ٥٠ بله چه آيا پیسر، منا پاکشودی زلورت انت، که په آیی سرجم کنگا باز
 ٥١ گمان کنیت من آتکگان تان زمینے سرا تپاکی و سَهل
 ٥٢ بیاران؟ نه، من په جتایی آرگا آتکگان. چه اے دمانا و رند، هر لوگئے پنچین
 ٥٣ مردمانی نیاما جتایی کپیت، سئے دوئے هلاپا و دو سئیے هلاپا بیت. پت
 گوَن چُکا ناتپاک بیت و چُک گوَن پتا، جنک چه ماما جتا بیت و مات چه جنکا،
 و سَیگ گوَن نِشارا ناتپاک بیت و نِشار گوَن و سَیگا.

نشانیاں یَجار

(مَتّا ٥: ٢٥-٢٦؛ ١٦: ٢-٣)

٥٤ گُرا ایسایا گوَن مردمان گوشت: ”وهدے شما دیم په روئندا گندیت که
 ٥٥ جمبریا بستگ، هما دمانا گوشت که هئور بیت و هئور هم گواریت. وهدے
 چه جنوبا گوات کَشیت، گوشت که مروچی گرم و لواَر بیت و همه دُولا هم
 ٥٦ بیت. او دوپُوستین شَتلکاران! وهدے شما زمین و آسمانے رنگ و نشانیاں
 زانیت که چه بُیگی انت، گُرا چوَن اے اُتوگین زمانگئے نشانیاں کِساس کرت
 نکنیت؟

٥٧ شما په چه راستیا وت کِساس کرت نکنیت؟ ٥٨ وهدے گوَن وتی
 دینکارا هکدیوانا رنُوئے، جُهد کن راها گوَن آيا په سَهل و سَلاه برسئے. چُش
 مبيت که ترا کازیئے کِرا ببارت و اُترا سپاهيگئے دستا بدنت و سپاهيگ ترا
 ٥٩ بنديجاها ببارت و جیل بکنت. ترا گوَشان، تان وهدے که تئو زَرانی گُدی
 پئی و پئیسها پُر مکنئے، چه اوْدا آزاد نبئے.

توبه کنیت

١ هما وهدا، لهتینا گون ایسایا آ جلیلی مردمانی بارنوا هال و هبر کرت که پیلاتوسا کشتگ آنت و آیانی هون، گون همایانی کربانیگین دلوتانی هونا هور و هوار کرتگ آت. ٢ ایسایا آیانی پسونوا گوشت: ”شما گمان کنیت، آ جلیلی که په چشین بزگی و سیه روچی د چار کپنت، چه آ دگران گنهکارتر آنت؟ ٣ من شمارا گوشان نه، چش نه انت، بله اگن توبه مکنیت، شما هم همایانی دئولا گار و گمسار بیت. ٤ گمان کنیت هما هژدهین مردم که سیلو هائے برج آیانی سرا کیت و مرتنت، چه اورشلمی آ دگه سجهین مردمان ردکارتر آنت؟ ٥ من شمارا گوشان نه، شما هم، اگن توبه مکنیت، همایانی دئولا گار و گمسار بیت.“

٦ پدا ایسایا په آیان مسالے جت: ”مردیا وتی انگوری باگا انجیرے درچکه هست آت. یک روچه، آ انجیرے برانی چارگا باگا شت، بله برے ندیستی. ٧ گزا گون وتی باگپانا گوشتی: ’سے سال انت که من اے انجیرے برانی چارگا کایان بله هچ نگندان. بگدی تان زمینا بیبر و بیسمر مکت.‘ ٨ بله باگپانا پسو دات: ’واجه! دگه یک سالے بلی، من اشیے بنا کوچان و کلونڈان و سمات دیان، ٩ دیمی سالا، اگن بری دات شر، اگن نداتی گزا بگدی.“

کمپین جنینے دره بکشی

١٠ شبتے روچه، ایسا یک کنیسهیا مردمان سبک و تالیم دئیگا آت. ١١ یک جنینے همودا آت که هژده سالا، یک ارواهیا نادره کرتگ آت. کمپی جتگ آت و هچ دئولا وتی سرینی تچک کرت نکرت. ١٢ وهدے ایسائے چم په آبی کپنت، تنواری کرت و گوشتی: ”او جنین! تئو چه وتی ناجوژیا رکتے.“ ١٣ ایسایا وتی

دست آییئې سرا اړر کړت و هما دمانا آگمپیڼ جنینئې سړین تچک بوت و هدائې سپت و سنایا لگت.

(۱۴) بله کنیسهئې مستر په اے سئوبا که ایسایا شبتئې روچا درهبکشی کرتگات نارزا بوت و گوشتی: ”شمارا په وتی کاران شش روچ هست و هما روچان په وتی درهبکشیا بیایت، نه که شبتئې روچا.“ (۱۵) هداوندین ایسایا آییئې پسنوا درایت: ”او شتلکارین ریاکاران! چه شما هچکس شبتئې روچا وتی هر و گوکان چه وتی بنجاهان نبوجیت و دنا په آپ دئیگا نبارت؟“ (۱۶) گزا، اے جنین، که ابراهیمئې نسل و پدريچ انت و هژده سال انت که شئیتانا وتی بندیگ کرتگ، چیا شبتئې روچا چه وتی آزابان آزات و آسودگ کنگ مبيت؟“

(۱۷) وهدے ایسایا چش گوشت، آییئې سجھین بدواه پشل و شرمندگ بوتنت. بله اے دگه سجھین مردم چه ایسائے اے مؤجزه و آجبین کاران باز وشدل و شادان بوتنت.

هدائې بادشاهیئې دو مسال

(متا ۱۳:۳۱-۳۳؛ مركاتس ۴:۳۰-۳۲)

(۱۸) رندا، ایسایا گوشت: ”هدائې بادشاهی چه پئیم انت؟ آیا گون چونین چیژے همدروړ بکنان؟“ (۱۹) هداي بادشاهی، ټیلاکاهئې ټهمئې پئیم انت که مردیا زرت و وتی باگا کشت. آدائگ رست و درچکيئې دئولا بوت و بالی مرگان آییئې تاک و ټالانی چیړا گدوه و گدام بست.

(۲۰) پدا گوشتی: ”من په هدائې بادشاهیا چونین مسالے پیش بکنان؟“ (۲۱) هداي بادشاهی هما همیرئې پئیم انت که جنینیا زرت و گون بازیڼ آرتیا هئوار کړت و کم کما سجھین آرت گوات گپت و همیر بوت.

تَنكِين دروازگ

(مَتَا ۱۳:۷-۱۴، ۲۱-۲۳)

- ۲۲) ایسا شهر په شهر و میټگ په میټگ مردمان تالیم دئیان دیم په اورشلیم
رئوگا ات، ۲۳) یګیا جُست کرت: ”او واجه! بارین، چه مردمان، تهنا کُمکینے
رګیت؟“ ۲۴) آیا پَسو دات: ”جُهد کنیت چه تنکین دروازگا بگوزیت، چیا که من
شمارا گوشان، بازیڼه چه همه دروازگا گوزگے جُهدا کنت، بله گوست نکنت. ۲۵)
وهده کیت که لوگے هُداوند یاد کیت و لوگے دروازگا بند کنت، گُرا شما لوگے
دپا اوشتیت و هرچنت دروازگا تُکیت و تئوار کنیت: ’او واجه! دروازگا په ما پچ
کن!، بله آ پَسو دنت که ’من شمارا پَجَا نئاران و نزانان چه کجا ایت.‘ ۲۶) شما
گوشیت: ’ما گون تئو هموان و همدیوان بوتگین و تئو مے دَمک و کوچهان مارا
تالیم داتگ.‘ ۲۷) بله آ پَسو دنت: ’من شمارا پَجَا نئاران و نزانان چه کجا ایت؟
او ردکاران! چه منی دیم دور بیت.‘ ۲۸) آ وهدا، گریویت و دنتان په دنتان
درُشیت، چیا که ابراهیم، اساک، آکوب و سَجَهِین پییگمبران، مان هُدائے بادشاهیا
گندیت، بله وت چه هُدائے بادشاهیا دُنا دئور دئیک بیت.
- ۲۹) اے دگه مردم چه رُودراتک و رُونند و چه شمال و جنوبے چارین نیمگان
کایت و هُدائے بادشاهیه پَرزُونگے سرا نندنت. ۳۰) هئو، اُنچش انت که آهری،
اولی بنت و اولی، آهری بنت.

په اورشلیم ایسائے گم و اندوه

(مَتَا ۲۳:۳۷-۳۹)

٣١ هـا وهـا، لهـتـيـن پـريـسي، ايـسـائـي گـورا اـتـك و گـوشـتـش: ”نـون تـئـو اـهـ جاگـها
 يـله كـن و دگـه جـاهـيـا بـرئـو، چـيـا كه هـيروديس تـئـي كـشـگـي رـندا اـنـت.“ ٣٢ آيـانـي
 پـسـئـوا گـوشـتـي: ”بـرئـويـت آ رـؤبـاها بـگـوشـيـت ’مـرؤچـيگ و بانـدا، جـئـان كـشـان و
 مـردمـان ذـراـه كـنان و سـئـيمـي رـؤچـا، وـتـي كـارا سـرجـم پـه سـر رـسـيـنان.“ ٣٣ بـله
 مـرؤچـي، بانـداـت و پـؤشـي، اـلـما وـتـي اـهـ سـاـت و سـپـرا دـيـما بـران، چـيـا كه هـچ
 پـئـيگـمـبرئـي كـؤش چـه اورشـليـما دـئا نـبيـت.

٣٤ اورشـليـم، او اورشـليـم! تـئـو پـئـيگـمـبران كـشـي و هـدائـي راـه داـتـگـيـنان سـنـگـسـار
 كـئـي. باز رندا من لـؤـتـگ تـئـي چـكان وـتـي كـرا مـچ و يـكـجـاه بـكنـان، اـنـچـش كه
 نـكـيـنـكـيـن مـرگـي چـورگ و چـيـكان وـتـي بال و بانـزـلـانـي چـيـرا مـچ كـنـت، بـله شـما
 نـلـؤـت. ٣٥ نون شمـئـي لـؤگـي اـكـبـت، شمـئـي وـتـي دـسـتا يـله دـئـيگ بـيـت. شـماـرا
 گـوشـان دگـه بـرـي مـنا نـگـنـديـت تـان آ وهـدا كه چـه وـتـي زبـانا بـگـوشـيـت: ’مـبارك بات
 هـما كه پـه هـداونـدـي نـاما كـئـيـت!‘

ايسـا پـريـسيـئـي لـؤگا مـهـمان بـيـت

١ شـبـتـئـي رـؤچـي، ايسـا پـه وراكـي وركـا چـه پـريـسي سـرؤكـان يـگـيـئـي لـؤگا
 شـتـگـاـت. اوـدـئـي مـردم پـه دـلگـؤش آيـيا چـارگا اـتـنـت كه بارـيـن چـي كـنـت؟ ٢ آيـيـئـي
 دـيـم پـه دـيـما، مـردـي اـت كه گـؤن جـلـنـدـرئـي ناـذـراهيـا گـواـت گـيـتـگـاـت. ٣ ايسـايا چـه
 شـريـتـئـي كـازي و پـريـسيـان جـسـت گـيـت: ”شـبـتـئـي رـؤچـا ناـذـراهيـا ذـراـه كـنـگ رـئـوا اـنـت
 يـا نه؟“ ٤ بـله آ بـيـتـئـوار بـوتـنـت. گـرا ايسـايا آ مـردـئـي دـسـت گـيـت، ذـراهي كـرت و
 رـكـسـت داـت كه بـرئـوت.

٥ گـرا ايسـايا دـيـم گـؤن آيـان تـرـيـنـت و گـوشـتـي: ”چـه شـما كـئـي اـنـت كه آيـيـئـي
 چـكـ يا گـؤك شـبـتـئـي رـؤچـا چـاـتا بـكـيـيـت و آيـيا هـما دـماـنا چـه چـاـتا در مـكـنـت؟“ ٦

بله آيان هچ پَسَو دات نكرت.

(۷) وهده ايسايا ديست كه مهمان، چه پيما ديوانجاهه شرترين جاگهان
گچين كنگا انت، گزا اے مسالي دات و گوشتي: (۸) ”وهده تئو په سور و اړوسيا
لوښك بئ، ديوانه شرترين جاگهان مند، بلكين چه تئو مسترين مردمه هم لوښك
بوتگ. (۹) گزا، آ مهماندار كه شما هر دويي لوښك انت، ترا گوشتي: ’وتی جاها
آيا بدئ.‘ گزا تئو پشل و شرمندگ بئ و ناچاريا، چه سجهينان جهلتر نندئ. (۱۰)
وهده كسه ترا مهمان بكنت، سجهيناني پشتا بنند، تانكه مهماندار وت بيئت و
بگوشتي: ’او مني دوست! بيا و ديما تر بنند.‘ آ وهدا، تئو آ دگه مهماناني چما
شرپدار تر بئ. (۱۱) چيا كه هرگس وتا مزن زانت و ليكي، كمشرپ بيت و هرگس
وتا جهل و ايردست مئيت، و شنام و شرپدار بيت.“

(۱۲) گزا، ايسايا گون مهماندارا گوشت: ”وهده تئو په سبارگ يا شاما مهماني
كنئ، وتي سنگت، برات و سياد يا هستومندين همساهاگان ملوټ، چش مبيت كه آ
هم تئي مهمانيه بدلا، ترا مهمان بكننت و تئو وتي مهمانيه بدلا بگرئ. (۱۳)
وهده مهماني كنئ، گزا نيزگار و منډ و لنگ و كوران بلوټ. (۱۴) گزا بهتاوَر بئ،
چيا كه آيانی كرا چيزه نيست ترا بدلا بدئينت و تئو وتي مزا پهريزكاراني پدا
زندگ بئيگئ وهدا گرئ.“

مزين مهمانيه مسال

(مّا ۱:۲۲-۱۰)

(۱۵) چه اوډئ مهمانان يگيا، گون اے هبرئ ايشكنگا گوشت: ”بهتاوَر انت هما
كه هډائ بادشاهيّه مهمانيا ورگ وارت.“ (۱۶) ايسايا پَسَو دات و گوشتي:

”مردیا مزین مهمانی کرت و بازیڼ مردمے لوټاينت. (۱۷) مهمانیئے روچا، گوڼ وتی گلاما گوشتی: ’برئو منی مهمانان بگوش: “بیایټ که هر چیز نون تئیار انت. (۱۸) “بله چه آ سجهینان هر یگیا نیمونه کرت و نیاتک. یگیا گوشت: ’من یک ڈگارے په بها گپتگ و باید انت په آیینه چارگا برئوان، پمیشکا پهلّی لوټان. (۱۹) دگریا گوشت: ’من پنج جپت کایگر گپتگ و په آیانی چارگ و چکاسگا سر گپتگان، پمیشکا پهلّی لوټان. (۲۰) سئیمیا گوشت: ’من نوکی سور کرتگ، پمیشکا آتک نکنان.

(۲۱) گلام آتک و وتی هداوندی چه سجهینانی هالا سهیگ کرت. هداوند اے هبرانی اشکنا سک زهر گپت و هکمی کرت: ’په اشتاپی برئو، چه شهرے تنک و رهسران، سجهین نیزگار، منڈ، کور و لنگان په اے مهمانیئے ورگا بیار. (۲۲) رندا، گلام آتک و گوڼ هداوند گوشتی: ’واجه! هرچه که تئو منا هکم دات من هما دټولا کرت، بله انگت جاگه هست انت. (۲۳) گزا هداوند وتی گلام هکم کرت: ’شهره ډن، راه و رهسران برئو، مردمان شوهاز کن و آیان منټ کن و منی لوگا بیار تانکه مهمانجا چه مردما پُر بیت. (۲۴) شمارا راست گوشان که چه ائولی لوټگین مردمان یگے هم، منی مهمانیئے وراکان نچشیت.

ایسائے مریدیئے تاوان

(مټا ۱۰: ۳۷-۳۸؛ ۲۴: ۱۶؛ لوکا ۲۳: ۹)

(۲۵) مزین رُمب و مچیه، ایسیا همراهی کنگا ات. آیا دیم گوڼ آیان ترينت و گوشتی: (۲۶) ”آ که لوټیت منی مرید بیت، اگن چه وتی پت و مات، جن و چک، برات و گهاران و چه وتی جندے ساها هم سر مگوزیت، منی مرید بوت نکنت. (۲۷) اگن گسے وتی سلپیا بډا مکنت و منی رندا مئییت، آ هم منی مرید بوت

نکنت.

۲۸) کئے انت آ که لوئیت بُرجے بندیت، بله چه بُرجئے بندگا پیسر، مندیت و آییئے زر و مالئے هسابا مگشیت و مچاریت که بارین اے کارئے سرجم و پوره کنگئے واک و توانی هست یا نه؟ ۲۹) چیا که اگن اے بُرجئے بُنردا ایر بکنت و نیمتان بلیت، سجّهین مردم که گندنت، آییآ گلاگ و ریشکند کنت و ۳۰) گوشت: 'اے مردا کارے بُنگیچ کرت بله سرجم کنگا در منت.'

۳۱) یا کجام بادشاه انت که گوڼ دگه بادشاهیآ په جنگا سر بگیپت بله چه جنگا پیسر، مندیت و اے پگرا مکنت که بارین گوڼ ده هزارئے پئوجا، آ بادشاهئے بیست هزارى لشکرئے دیما داشت کنت یا نه؟ ۳۲) و اگن بگندیت که آییئے دیما داشت نکنت، گژا انگت که دژمنئے لشکر دور انت، چه پیشا په سهل و ثرانا وتی کاسدان رئوان کنت. ۳۳) همه پیما، چه شما هرگسے، تان وهدے که چه وتی سجّهین مال و هستیا دست مگشیت، منی مرید بوټ نکنت.

۳۴) واد شر انت بله اگن وادئے تام برئوت، گژا چوڼ آییآ پدا وادوک کرت کنت؟ ۳۵) نه په زمین و دگارا درد وارت و نه سمات بوټ کنت، آییآ دور ریچنت. هرگسا په إشکنگا گوڅش پر، بشکنت.

گارین میښ

(متا ۱۲:۱۸-۱۴)

۱) نون سجّهین سڼگی و مالیاتگیر و گنھکاریڼ مردم، ایسائے گورا آتکنت تان آییئے هبران بشکنت. ۲) بله پریسی و شریټئے زانوگر، نرنډان و ایراز گرانا گوڅگا آنت: 'اے مرد گوڼ گنھکاران نند و نیاد کنت و گوڼ آیان هوړ ورگ

٣ گڙا ایسایا په آیان اے مسال آورت و گوشتی: ٤ ”چه شما اګن گسیا سد میښ بیت و چه آیان یګے ګار بیت، گڙا ننود و نهین میښان چراګاها یله ندنت و هما ګارین میښئ شوهازا نرئوت تان آیا در بګیجیت؟ ٥ وهدے ګارین میښا در ګیجیت په ګلے وتی کوپګا کنتی، ٦ لوګا رئوت، دوست و همساهاګان لوئیت و گوشتیت: ”ګون من ګل و شادهی کنیت که من وتی آ ګارین میښ در ګیتګګ.“ ٧ من شمارا ګوشان، همه ډئولا په یک پشومانین ګنھکاریا آسمانا مزین جشنے ګرګ بیت، بله په ننود و نه پهریزکارا که آیان پشومانی درکار نه انت چشین جشنے ګرګ نبیت.

ګارین ګلدار

٨ یا که اګن جنینیا ده ګلدار بیت و چه آ دهین ګلداران یګے ګار بیت، گڙا په وتی ګارین ګلدارئ شوهازا، چراګ روګ نکنت و لوګا نروپیت؟ تان آیا در مګیجیت چه وتی شوهازا دست ګشیت؟ ٩ انچش که آ ګلدارا در ګیجیت، دوست و همساهاګان لوئیت و گوشتیت: ”ګون من ګل و شادهی کنیت چیا که وتی ګارین ګلدارن ودی کرتګ.“ ١٠ همه پنیما من شمارا ګوشان، اګن یک ګنھکارے چه وتی ګناهان تئوبه بکنت و هدائے راها بیئیت، هدائے پریشتګانی بارګاها جشن و شادهی ګرګ بیت.“

ګار و ګمراهین بچ

١١ ایسایا ګیش کنان کرت و گوشتی: ”یک مردیا دو مردین چک هست ات.“ ١٢ کسترینا یک روچه ګون پتا گوشت: ”او منی پت! چه تئی مال و ملکتا، هرچه که منی بهر و ونډا کپیت منا انون بدئ.“ گڙا پتا وتی سجھین مال و مدی دوین

چُگانی سرا بهر کرت.

(۱۴-۱۳) لهتین روچا و رند، گسترین چُگا وتی سَجَهِین بهر یکجاه کرت، زرت و دورین مُلکیا شت و سَجَهِین زَرّی په هئوسناکی گار کرتنت. رندا، آ مُلکا سک دُگال کپت و آ دَسْتَنگ و مُهتاج بوت. (۱۵) هما مُلکا، یک مردمیئے کِرا شت و په کاریئے گرگا وتا لچینتی. گزا، آییا وتی دُگارانِی سرا هوگانی چارینوک کرت. (۱۶) اوډا همینچک شدیگ بوت که دلی لوئت هما کوَسَگان بوارت و وتی لاپا سیږ بکنت که هوگانی وراک آنت، بله کَسا په ورگا هچ ندات.

(۱۷) وهدے هوُشی کرت و زانتی، گوَن وت گوشتی: 'منی پتئے بازیڼ نئوکر و کاردارا لاپئے سیږا وراک رسیت و من ادا شُدا مَرک آن. (۱۸) نون وتی پتئے کِرا پَر تران و آییا گوُشان: او منی پت! من تئیی و آسمانئے هُډائے گنهار آن و (۱۹) چ. منا وتی هزمتکارانی دُئولا یک هزمتکارے بکن.'

(۲۰) گزا پاد آتک و دیم په پتئے لوگا رهاډگ بوت. پتا که چه دورا دیست دلی په آییا سَتک و په اِشتاپی آییئے دیم تچان بوت و گورامبازی کرت و چُگتی. (۲۱) چُگا گوشت: 'او منی پت! من تئیی و آسمانئے هُډائے گنهار آن و نون نکرزان که تئیی چُک گوُشگ ببان.'

(۲۲) بله پتا وتی هزمتکار گوشتنت: 'اِشتاپ کنیت، په آییا گهترین گباها بیاریت و گورایی بدئییت. چله و مُندریگی دِستا و کئوشی پادا بدئییت. (۲۳) آ پابندی گوُسکا بیاریت و بکُشیت تانکه جشنے بکنین و وشیڼ وراکه بورین. (۲۴) چیا که منی اے چُک مُرتگ آت بله نون پدا زندگ بوتگ، گار آت و نون ودی بوتگ. اے دُئولا آیان گل و شادهی کرت.'

٢٥) بله مسترین چک دگارانې سرا ات. وهدے لوگے نزيکا رست و ساز و
 زيملے تنواري اِشکت، ٢٦) چه هزمتکاران يکے لوټت و جُستی کرت: 'ادا چه
 بئیکا انت؟' ٢٧) هزمتکارا پَسو دات: 'تئی برات پدا لوگا آتکگ و نون که آ په
 وشی و سلامتی رستگ تئی پتا جشنے گپتگ و آ پابندی گوسکی کُشتگ.' ٢٨)
 گزا، مسترین برات سک زهر گپت و نلوټتی لوگا برئوت. بله پت دُئا آتک و آییے
 وشان کنگا منتوار بوت.

٢٩) چکا پتے متگیريے پَسو گوشت: 'وتی دلا بچار، من اینچک سالا تئی
 کرا گلامیے دُولا کار کرتگ، هچبر چه تئی هکما در نبوتگان و تئو منا یک شینگے
 هم نداتگ که گون وتی دوست و همبلان شادهی بکنان. ٣٠) بله تئی اے چکا
 تئی مال گون کهگین جنینان گار و گارت کرتگ و تئو په آییے پر ترگا پابندی
 گوسک کُشتگ.' ٣١) پتا گوشت: 'او منی چک! تئو هروهد منی کرا اے و هرچه
 که منا هست آ سجهین تئیگ انت، ٣٢) بله انون مارا پمیشکا جشن و شادهی
 کنگی انت که تئی اے برات مُرتگات و نون زندگ بوتگ، گار و بیگواه ات و نون
 ودی بوتگ و آتکگ.'"

چالاکین هسابداريے مسال

١) ایسیا گون وتی مریدان گوشت: "هزگار و هستومندیں مردیا هسابدارے
 هست ات. وهدے په آیا اے هال سر بوت که هسابدار آییے مالا وارت و گار کنت،
 ٢) گزا آ لوټت و گوشتی: 'اے چوئین هبر انت که تئی بارئوا من اِشکنگا آن؟
 برئو وتی سرجمین هساب و کتابان بگیشین و بیار و منا بدیے. مروچی و رند، تئو
 چه منی هسابداریا در اے.' ٣) هسابدارا وتی دلا جیژت: 'نون چوون بکنان که
 منی واهند منا چه کارا در کنگا انت، برد و کوڈال من جت نکنان، پندگا هم منا لچ

کنت. ٤) بله هئو! انون زانئن چي بکنان. بايد انت انچين کاره بکنان که وهدے
چه کارا گشگ بان، رندا مردم منا وتی لوگان پلنت.

٥) آييا واهندئے وامدار يک يگا وتی کړا لوئنتت. چه ائولی وامدارا جُستی
گپت: 'ترا منی واهندئے چينچک وام پر انت؟' ٦) پَسئوی دات: 'منا يک سد کئیل
زئیتونی روگن وام پر انت.' هسابدارا گوشت: 'بگر، اش انت تئیی وامانی گبز،
زوت بند و پنجاه کئیل بنبيس.' ٧) پدا چه دومی وامدارا جُستی کرت: 'ترا
چينچک وام پر انت؟' گوشتی: 'یکسد کئیل گندم.' هسابدارا گوشت: 'اے تئیی
وامانی گبز انت. بگر و هشتاد کئیل بنبيس.'

٨) واهندا وتی لچ و دُزین هسابدار شاباش گوشت، که آييا اے کار، گوڼ
اگلمندی کرتگآت. چيا که اے وهدئے چک گوڼ وتی زمانگئے مردمان دنيایی گیر
و دارانی در برگا، چه نورئے چکان بزان هدايي مردمان آکلتر انت. ٩) شمارا
گوشان که دنيائے اے بيوپايڼ مالا په شَرين دُستانی شوهاز کنگا کار بندیت،
تانکه وهدے اے مال هلیت، شمارا ابدمانين جهاننا وشاتک بکننت.

١٠) آ که گوڼد و گسانين کارانی سرا تچک و راست بیت، مزينانی سرا هم
راست بیت و آ که گوڼدین کارانی سرا راست نبیت، مزينانی سرا هم راست
نبیت. ١١) نون اگن شما اے بيوپا و کورْهيڼ دنيائے مالانی سرا راست و تچک
مبيت، گُزا کئے برهکين مال و گنجئے بارئوا شمئے سرا باور کنت؟ ١٢) اگن په
دگرانی مالا راست و تچک مبيت، کئے انت که شمئے وتی مالا، شمارا بدنت؟

١٣) هچ گلامے په دو واجها هزمت کرت نکنت، يا گوڼ يگيا دژمنی کنت و
دوميگی دُست بیت، يا گوڼ ائوليگا وپادار بیت و چه آ دگرا بدی کئیت. شما
یکوهد و یکجاه، هُدا و زَرئے گلاميا کرت نکئیت.

شَرِيت و هُدائے بادشاهی

(مَتَا ۵: ۳۲-۳۱؛ ۱۱: ۱۲-۱۳؛ مَرکاس ۱۰: ۱۱-۱۲)

- ۱۴) پَرِیسی که وت زَرپرست اَتنت، گوَن اے هبرانی اِشکنگا، اِیسائش کَلاگ گپت و ریشکند کرت. ۱۵) اِیسایا گوشت: ”شما هما ایت که مردمانی دِیما وتا تچک و پهریزکار پِیش داریت، بله هُدا چه شمئے دلئے هالان سَهیگ اِنت. شمارا بگوَشان، هما چیز که مردمانی گُورا باز کِیمتی اِنت، هُدا چه آ چیزا سَک بیزار اِنت.
- ۱۶) تئورات و سَجَهِین نبیانی باریگ، تان یَهِیائے وهدا اَت. نون رَندا، هُدائے بادشاهیئے مستاک دئیگ بیت و هرکس جُهد کنت وتی راها دِیم په آِییا در بگیجیت. ۱۷) بزانیِت که آسمان و زمینئے گار و بېران بئیگ چه شَرِیتئے یِک ټک و نُکتهئے کپگ و دور بئیگا باز آسانتر اِنت.
- ۱۸) اگن گسے وتی جَنا سئون و تلاک دنت و گوَن دگه جَنینِیا سور کنت، زنا کنت و هرکس که گوَن تلاک داتگین جَنینِیا سور و سانگ کنت، آ هم زنا کنت.

مالدار و ایلارز

- ۱۹) یِک مالدار و هزگارین مردیا مُدام گران کِیمتین پُچ و پوُشاگ پوُشت و وتی روچی په ائیش و نوُش گوازینتنت. ۲۰) ایلارز نامین یِک گریبین مردے هماییئے لوگئے دپا نادینگ بوتگات که جسم و جانی، سرا تان پادا ریش اَت. ۲۱) آییئے آرمان اَت که چه هزگارین مردئے پَرزوُنگئے سر اَتکگین چُنڈ و چانیگان، وتی لاپا سیر بکنت. کُچک هم اَتکنت و آییئے ریش و ناسورِش چَتنت.
- ۲۲) وهده آ گریب مُرت، پریشتگان آ زرت و اِبراهیمئے کِرا برت. هزگارین مرد

هم مُرت و مردمان گبر و کین کرت. (۲۳) هما سیړ و هزگارین مرد، دوزها سک
 بزگی گشگا ات. آييا که سر چست کرت چه دورا چمی په ابراهيما کپت که هما
 ايلازر آيیئ گشا نندوک ات. (۲۴) گوانکی جت: 'ابراهیم، او منی پت! ترا منی سرا
 بزگ بات، ايلازرا منی کړا دیم بدئے که وتی لنککا آيا بجنت و منی نکا تر بکنت که
 من آسا سُچگا آن. (۲۵) بله ابراهيما پَسُو دات: 'او منی بچ! هئیلا بکپ که تئو
 وتی زندا شَرین چیزانی واجه بوتگئے و ايلازرا وتی رُچ په بزگی گوازینتگ انت.
 بله آنون ادا آسودگ انت و تئو آزابان تلوسگا ائے. (۲۶) اِشیا آبیډ، شمئیک و مئے
 نیاما، یک آنچین جُهلین درگے بُرگ بوتگ که نه مئے نیمگئے مردم شمئے گورا شت
 کنت و نه شمئے نیمگئے مردم مئے کړا آتک کنت.

(۲۷) پدا هزگارین مردا گوڼ ابراهيما گوشت: 'او منی پت! گړا چه تئو دزبندئ
 کنان، ايلازرا منی پتے لوگا رنوان بکن، (۲۸) چیا که منی پنچ برات انت و منی
 واهگ انت که ايلازر آیانی کړا برئوت و آيان ډاه بدنت و هُزار بکنت، چُش مبيت
 که آهم اے پُرازابین جاگها بیاینت. (۲۹) بله ابراهيما گوشت: 'آیانی کړا موسا و
 نبیانی کتاب هست انت. آيان بواننت و هبرانش گوشت بدارنت. (۳۰) آ مردا گوشت:
 'نه، او منی پت ابراهیم! چه مُردگان اگن گسے آیانی کړا برئوت، ألما آ چه وتی
 بدین کاران تئوبه کنت. (۳۱) ابراهيما گوشت: 'اگن آ موسا و پئیگمبرانی هبران
 گوشت ندارنت، گړا چه مُردگان اگن گسے زندگ ببيت و آیانی کړا برئوت، آيیئ
 هبران هم باور نکنت و نمَنت."

گناه، باور، زمه

(مَتّا ۱۸: ۶-۷، ۲۱-۲۲؛ مَرکاس ۹: ۴۲)

(۱) ايسایا گوڼ وتی مریدان گوشت: "نبیت که مردم رد مجنت و نکل

مئوارت، بله آپسوز په هما کسا که دگران دیم په گناها ببارت. (۲) چه اے کسانکینان یگئې دیم په گناها برگئې بدلا، گهتر همش انت که آیېئې گردنا جنتری تاء بېندنت و دریایا چگلی بدئنت. (۳) چه وتی کار و کردان هژار بیت. اگن تئیی برات گناهې بکنت، آییا سرکچ دئ و میاریگ کن، اگن پشومان بوت، بېکشی. (۴) ثرے روچه هیت رندا گناه بکنت و هیت رندا تئیی گورا بیئیت و بگوشیت: 'من پشومان آن، بېکشی.'

(۵) ایسائے کاسدان گوڼ هداوندین ایسایا گوشت: "واجه! مئے ستک و باورا گیښ کن." (۶) گوشتی: "اگن شمئے باور آرژنیئے کساسا هم بییت، شما تودئے اے درچکا هکم کرت کنیت که 'وتا چه بنا بگوج و برئو زرئے تها برُد و بسبز'. آ وهدا، درچک شمئے هکما مئیت.

(۷) چه شما آ کس کئے انت که آیېئې هزمتکار چه دگارانې ننگار کنگ، رمگئے چارینگ و کارئے هلاس کنگا بیئیت، واهند آییا بگوشیت: 'زوت بیا و بند و ورگ بور؟' (۸) گوڼ آییا نگوشتی: 'پیسرا په من ورگ آډ کن، تان من نوارتگ تئو منی هزمتا بوشت، وهدے من هلاس کرت گرا تئو بور؟' (۹) هداوند، وتی هزمتکارئے شگر و متتا گپیت که 'تئو منی هکم متتگ؟' نه، هچبر. (۱۰) همے پئیمما شما هم، آ سجھین هکمان که شمارا دئیگ بوتگان انت سرجم بکنیت و بگوشیت که 'ما تئیی هزمتکار بیگئے لاهک هم نه این، تها وتی زمه و دُبه سرجم کرتگان انت.'

ده گریئے ذره بکشی

(۱۱) ایسا دیم په اورشلیمئے رئوگا، چه سامره و جلیلئے سیمسران گوزگا ات. (۱۲) وهدے دیم په یک میتگیا پیداک ات، ده سیه گریین مردم گوڼ آییا دچار

کپت. دور اوشتانت و (۱۳) گون برزین توارے گوشتش: ”او واجه ایسا! ترا مئے سرا بَزگ بات.“ (۱۴) ایسیا که دیستنت گوشتی: ”برئویت و تا په دینی پیشوایان پیش بداریت.“ آ، راه گپنت و راهے نیاما، پاک و پلگار بوتنت.

(۱۵) چه آیان یگیا، وهدے دیست که نون ذراه انت، گون برزتئواری هُدايا ستا کنان، پرترت و آتک، (۱۶) ایسائے پادان کپت و شگری گپت. آ، چه سامریان ات. (۱۷) ایسیا جُست کرت: ”زانا، هر دهین چه گرا پاک و پلگار نبوتیت؟ آ دگه نهین کجا انت؟ (۱۸) اے یگین درکنوما ابید، چه آیان دگه یگے په هُدايے سیت و سنایا نیاتک؟“ (۱۹) گرا ایسیا گون آ مردا گوشت: ”پاد آ، برئو، که تئی سِتک و باورا ترا ذراه کرتگ.“

هُدائے بادشاهی

(مَتَا ۲۴:۳۷-۴۰)

(۲۰) یک روچه، لهتین پریسیا چه ایسیا جُست کرت: ”هُدائے بادشاهی کدین کُیت؟“ ایسیا گوشت: ”هُدائے بادشاهی چَمزاهرا گندگ نبیت. (۲۱) گوشگ نبیت که هُدائے بادشاهی ادا انت یا اودا. چیا که هُدائے بادشاهی، شمئے دلا انت.“

(۲۲) پدا گون وتی مریدان گوشتی: ”یک وهدے کُیت که شما په انسانئے چُکئے روچانی یک روچیئے گندگا ارمان و آرزو کنیت، بله آ روچا نگندیت. (۲۳) مردم شمارا گوشنت که ’آ ادا انت‘ یا ’آ اودا انت‘، بله شما آیانی هبرا گون مکپیت. (۲۴) انچش که گروک چه یک کُنڈیا جنت و سَجْهین آسمانا جَلَشکینیت و رُزناگ کنت، انسانئے چُک هم وتی آ روچا، انچش زاهر و پَدَر بیت. (۲۵) بله ائولا باید انت

بازين سگى و سوري بسگيت و اے زمانگنې نسل و پدريچ آيبا ممّنت.

٢٦ هما دُولا که نوھې باريگا بوتگ، انسانئې چُکئې رُوچ هم اَنچُش بيت. ٢٧
آ رُوچان، مردم وُرد و نوُش و سانگ و سورا دَزگَت اَتنت تان هما رُوچا که نوه
بُوچيگا سوار بوت. رَندا، مزنين هار و توپانا سَجھين مردم گار و بِيگواه کرتنت.

٢٨ لوتئې زمانگا هم همې دُولا اَت، مردم په ورگ و چرگ و بدل و باندات و
کِشت و کِشار و لوگ و جاگھئې بندگا گلايش اَتنت، ٢٩ بله آ رُوچا که لوت چه
سُدومئې شھرا در اَتک، هُدايا چه آسمانا آس و رُوکين گوکُرت گوارينت و سُدومئې
سَجھين مردم گار و بِيگواه کرتنت.

٣٠ انسانئې چُکئې پدَر بيگئې رُوچا، همې دُولا بيت. ٣١ آ رُوچا، اگن گسے
وتى لوگئې سرا بيت و آبيئې اُرد و پُتينک لوگا اير بنت، په آيانى زورگا جَھلا اير
مکپيت. همې دُولا، اگن گسے و تى دُگارانى سرا کِشت و کِشارا انت، آ هم پدا لوگا
پر متريت. ٣٢ لوتئې لوگ بانکئې سرگوستا يات بکنيت. ٣٣ هرگس و تى ساهئې
رَکينگئې رندا بيت، آيبا باهينيت. هرگس و تى ساها باهينيت، آيبا رَکينيت. ٣٤
شمارا گوُشان که آ وهدا، اگن دو مردم يگين تَھت و نپادئې سرا وپتگ، يگے برگ
بيت و دومى همودا پَشت گيجگ بيت. ٣٥ چه دو جنينا، که هوريگا جنترئې سرا
دانئې دُرُشگا بنت، يگے برگ بيت و دومى همودا پَشت گيجگ بيت. ٣٦ دو مرد
که دُگارانى سرا بيت، يگے برگ بيت و دومى همودا پَشت گيجگ بيت. ٣٧
جُستش کرت: ”او هداوند! کجا چُش بيت؟“ پَسئوى دات: ”هر جاہ که جوئے
کپيت، اوډا گيتو و دوندوارين مُرگ مچ بنت.“

جنوزام و ناھکين کازيئې مسال

١) ایسایا په مریدان مسالے آورت تان آیان سرکچ بدنت و پیش بداریت که هروهد دوا بکننت و هچبر دلپرووش و نامیت مبت. ٢) گوشتی: ”شهریا، یک کازیے هستات که آیا نه چه هدایا ترست و نه مردمانی پرواهی کرت. ٣) هما شهر، جنوزامه هم هستات که هروهد کازیے کرا آتک و منتوار ات که آییے هگا چه دینکارا بگیپت.

٤) تان لهتین وهدا، کازیا جنوزامی پریاتئ نیمگا هچ دلگووش نکرت، بله رندا دلا هیالی کرت که راست انت، منا نه هدائے ترس انت و نه مردمانی پرواه. ٥) بله اے جنوزام منا دلسیاه کنگا انت. پمیشکا گهتر انت اشیے هگا بگران و بدیان. چش مبت گون وتی هر روچیگین رنوگ و آیکا منا گیشتر دلسیاه بکنت.“

٦) گرا هداوندین ایسایا گوشت: ”بشکنیت اے ناهکین کازی چه گوشت؟ ٧) نون بارین هدا گون وتی گچین کرتگینان، که شپ و روچ گون آیا په وتی هگا پریات کنت، هک نکنت؟ په آیا نی هکرسیا دیر کنت؟ ٨) شمارا گوشان که زوت آیا نی هگا دنت. بله آ وهدی که انسانے چک کئیت، بارین ستک و باور اے زمینے سرا پشت کپیت که آبگندیت؟“

پریسی و مالیاتگیرے مسال

٩) ایسایا هما مردمانی بارنوا مسالے آورت که وتا نیک و پهریزکار زاننت و اے دگه مردمان ایر جنت. ١٠) ”دو مردم په دوا کنگا مزین پرستشگاه شت که چه آیان یکه پریسیه ات و دومی مالیاتگیرے ات. ١١) پریسی اوشتات و په وتی جندا دواپی کرت و گوشتی: ”او هدا! تئی منتوار آن که من اے دگه مردمانی دئولا دز و ردکار و زنهکارے نه آن و نه اے مالیاتگیرے دئولا آن.“ ١٢) من هپتگه

دو رُوچ، رُوچگ داران و وتی سَجْهین مائے دَهِيگا دئیان. (۱۳) بله هما مالیاتگیر دور اؤشتاتگات و آسمانی چارت هم نکرت. دستی وتی سیئنگا جت و پریات کنانا گوشتی: 'او هُدا! ترا منی سرا بَزگ بات که گنهارے آن.'

(۱۴) نون من شمارا گوْشان: پَریسی نه، بله هما مالیاتگیر نیک و پهریزکار بوت و لوگا شت، چیا که هرکس وتا مزَن زانت و لیکیت، گمشرپ بیت و هرکس وتا جَهل و ایردست مَنیت، وشنام و شریدار بیت.

په چکان ایسائے مهر

(مَتّا ۱۹: ۱۳-۱۵؛ مَرکاس ۱۰: ۱۳-۱۶)

(۱۵) مردمان وتی نُئکین چک هم ایسائے گورا اورتنت که دستش سرا پر بُمشیت. وهده مریدان چش دیست، مردمش نهر و هگل داتنت. (۱۶) بله ایسایا چک وتی کِرا لوُتنت و گوشتی: "چکان بَلِیت که منی کِرا بیاینت، آیانی دِیما مداریت، چیا که هُدائے بادشاهی آنچین مردمانیگ انت. (۱۷) شمارا راستین گوْشان، آ که هُدائے بادشاهیا چکانی پیما مَمَیت، هچبر اودا یاد ایر کرت نکنت."

زردارین و رنا و نمیرانین زند

(مَتّا ۱۹: ۱۶-۲۹؛ مَرکاس ۱۰: ۱۷-۳۰)

(۱۸) چه سرداران یگیا جُست کرت: "او نیکین استاد! من چون بکنان که نمیرانین زندے واهند بان؟" (۱۹) ایسایا گوشت: "تئو منا 'نیکین' په چه گوْشے؟ ابید چه هُدایا کس نیک نه انت. (۲۰) تئو هُدائے هُکمان زانے: «'زنا مکن، هوَن مکن، دُزی مکن، دروگین شاهدی مدے، وتی پت و ماتا اِزت بدے." (۲۱)

آییا گوشت: ”من چه کسانیا اے سَجَّهین هُکم برجاه داشتگانت.“

(۲۲) وهده ایسایا آیینے پَسَّو اِشکت، گوشتی: ”ترا انگت یک کارے کنگی انت، وتی سَجَّهین مال و هستیا بها کن و زَران گریب و نیزگارین مردمانی سرا بهر کن، اے پیما ترا آسمانی گنجے رسیت. گڑا بیا و منی رَندگیریا بکن.“ (۲۳) وهده آ مردا اے پَسَّو اِشکت، باز دلگیر و گمیگ بوت چیا که آ مزین مالدارے ات. (۲۴) ایسایا آ مرد چارت و گوشتی: ”په هزگار و مالدارین مردمان هُدائے بادشاهیا پاد ایر کنگ سک گران انت. (۲۵) هئو! چه سوچنئے دُمکا اِشترئے گوزگ وه باز گران انت، بله هُدائے بادشاهیا، زردارین مردمنے پاد ایر کنگ، انگت گرانتر انت.“

(۲۶) هما که اے هبرا اِشکنگا آنت، جُسْتش کرت: ”گڑا کئے رَکت کنت؟“ (۲۷) ایسایا پَسَّو دات: ”په انسانا نبوتنی انت، بله هُدائے دستا هر چیز بوت کنت.“

(۲۸) پِترُسا گوشت: ”ما وتی هر چیز یله داتگ و تئی رَندگیریا کنگا این.“ (۲۹) ایسایا گوشت: ”هئو! باور کنیت، هرگسا که په هُدائے بادشاهیا وتی جن و چُک، برات، مات و پت یا لوگ و جاگه یله داتگانت، (۳۰) همه جهانا اے چیزانی بدلا آییا باز گیشتر رسیت و آ دگه جهانا، اَبدمانین زَندئے واهند بیت.“

ایسائے مَرکئے سئیمی پِیشگوئی

(مَتّا ۲۰: ۱۷-۱۹؛ مَرکاس ۱۰: ۳۲-۳۴)

(۳۱) پدا ایسایا وتی دوازدهین کاسد یک کرے برتنت و گوشتی: ”نون ما اورشلیما رئوگا این، هر چیزے که نبیان انسانئے چُکئے بارئوا نبشتگ، آ سَجَّهین اوډا سَرجم بنت. (۳۲) آییا درکنومین مردمانی دستا دئینت و هما درکنوم، کلاگی گرنَت، بے اِرتی کننت و سر و دِیما تُهی جننت، (۳۳) شَلاک و هئیزرائی جننت و

کُشتی. بله سئیمی روچا، آ پدا زندگ بیت و جاه جنت.“ (۳۴) آییئے مرید چه اے هبران یگیا هم سرید نبوتنت. ایسائے اے هبرانی مانا چه آیانی زانتا چیر ات و آیان سَرکچ نوارت که ایسا چه گوشگا انت.

کورئیے ذره بکشی

(مَتَا ۲۹:۲۰-۳۴؛ مَرکاس ۱۰:۴۶-۵۲)

(۳۵) وهده ایسا آریهائے شهرئے نژیگا رست، کورے دیستی که راهئے سرا نشتگ و پنډگا ات. (۳۶) وهده کورا مهلوک و مچیئے تنوار اشکت، جُستی کرت: “چه بئیگا انت؟” (۳۷) هالیش دات: “ایسا ناسری گوزگا انت.” (۳۸) گزا آییآ کوگار کرت: “ایسا، او داوود بادشاهئے چک! ترا منی سرا بزگ بات.” (۳۹) آ که چه سجھینان پیسر و پیشگام اتنت، کورش هگل کرت و گوشتیش: “بس کن، بیتنوار بئے! بله آییآ گیشتر کوگار کرت: “او داوود بادشاهئے چک! ترا منی سرا بزگ بات.”

(۴۰) ایسا اوشتات و هکمی کرت: “آ مردا بیاریت.” وهده نژیک آتک، ایسایا جُست کرت: (۴۱) “تنو چه من چه لوئے؟ په تنو چه بکنان؟” آییآ پَسنو دات: “او هداوند! من لوئان که دوبر بگندان.” (۴۲) ایسایا گوشت: “بينا بئے! تئی ایمانا ترا ذراه کرت.” (۴۳) هما دمانا کور بينا بوت، هدايا سِپت و سنا کنان، ایسائے همراهیا رهاډگ بوت. مردمان که چش دیست، آیان هم هدايے شگر گیت.

زگائے مهمانی

(۱) ایسا آریهaya آتک و چه شهرئے نیاما گوزگا ات. (۲) اودا زگا نامین سیرو

هَزْگارِین مردے هست اَت که مالیاتگیرانی کماش اَت. (۳) اییا لوُت بچارِیت ایسا چوَنینے، بله مردمانی مچی میژى باز اَت و آییئے جند پَتک و لُکَدے اَت. پمیشکا دیستی نکرت. (۴) گِزا په دُرگے دیما شت و مزین درچکئیئے سرا سر کیت تان اییا بگندیت، چیا که ایسا چه همه راها گوزگا اَت.

(۵) وهده ایسا هما جاگها رست، بُرزا چارت و گوشتی: ”او زگا! زوت جَهلا ایر کپ، که مروچی من تئی مهمان آن.“ (۶) آ، اشتاپی چه درچکا ایر کیت و ایسایى په گل و شادهی وتی لوگا وشاتک کرت.

(۷) وهده مردمان اے دیست، وت مان وتا نرنڈان گوشتش: ”ایسا گنهکارین مردیئے لوگا مهمان بوتگ.“ (۸) بله زگا یاد آتک، اوشتات و گون هداوندین ایسایا گوشتی: ”او هداوندا! وتی سجهین مال و مدیئے نیما په نیزگار و گریبین مردمان بهر و بانگ کنان و اگن من کسیئے مال په ناهک پُشتا گشتگ و برتگ، آیانی بدلا چار سَری گیشتر دئیان.“

(۹) ایسایا گون اییا گوشت: ”مروچی اے لوگا، پهلّی و رگ سر بوتگ، چیا که اے مرد هم چه ابراهیمئے نسل و پدریچا انت. (۱۰) هئو! انسانئے چک په گنهکار و گارینانی شوهاز و رگینگا آتکگ.“

بادشاه و ده هزمتکار

(مَتّا ۲۵: ۱۴-۳۰)

(۱۱) هما وهدا که مردم ایسائے هبران گوش دارگا اتنت، ایسایا گیش کنان مسالے آورت. چیا که آ اورشليمئے نزيگا رستگ اَت و مردمانی گمان اِش اَت که هُدائے بادشاهی هما وهدا پَدَر بیت. (۱۲) گوشتی: ”یک برے، سردارزادگے دورین

مَلِكِيَا شَت تانكه په بادشاهيا برسيت و پدا وتی دږه و دگارا پر بتریت. (۱۳) گڙا، ده هزمتکاری وتی کړا لوټت و هر یگیا یگ اشریې دات و گوشتنتی: 'تانکه من وتی سپرا جنان و پدا کایان، شما گون اے زران سئوداگری بکنیت. (۱۴) بله هما ملکئے مردمان چه آییآ نپرت کرت. آییئے رنؤگا رند، کاسد و کلئوش راه دات که 'ما نلوټین اے مرد، مئے سرا بادشاهی بکنت.'

(۱۵) بله آییآ بادشاهی رست و وتی ملکا پر تررت و آتک. گڙا هکمی کرت هما دهین هزمتکاران که زری داتگ آتنت بیارنت، تان بزانت آیان چینچک نپ و سوت گتتگ. (۱۶) اولی هزمتکار آتک و گوشتی: 'او واجه! چه تئی یگین اشرییا، من ده اشری گتتگ. (۱۷) بادشاها گوشت: 'شاباش، او شرین گلام! نون پمیشکا که تنو گون کمین بنمالا تچک و راست بوتگئے، من ترا وتی ملکئے ده شهرئے هاکم کنان.'

(۱۸) دومی آتک و گوشتی: 'او واجه! من چه تئی یگین اشرییا، پنچ گتتگ. (۱۹) بادشاها گوشت: 'من ترا وتی ملکئے پنچ شهرئے هاکمیا دیان.'

(۲۰) دگه هزمتکارے آتک و گوشتی: 'او واجه! ایش انت تئی داتگین اشری که من دزمالیا بستگ و ایر کرتگ آت. (۲۱) چیا که منا چه تنو ترستگ، تنو ترندین مردے ائے و هما که تنو ایر نکرتگ آت، هما چیزانی پئیردا جنئے و وتیگ کنئے و نکشتگین رنئے. (۲۲) بادشاها گوشت: 'او بیکارین گلام! من ترا چه تئی جندئے هبران میاریگ کنان، تنو زانت من ترندین مردمے آن، ایر نکرتگین چیزان وتیگ کنان و نکشتگین رنان. (۲۳) گڙا تنو چیا منی داتگین زر، بیاجی و باپاریئے کړا ایر نکرت که من پر ترگا رند، وتی زر گون بیاجان بگپتیننت.'

(۲۴) گڙا بادشاها گون وتی دیوانئے مردمان گوشت: 'اشرییا چه ایشیا پچ گریت

و هماییا بدئیټ که آیئې کړا ده اشرپی انت. (۲۵) آیان گوشت: 'واجه! گون آیا پیسرا ده اشرپی هست. (۲۶) بادشاهها گوشت: 'شمارا گوشان، هرکسا که چیزه هست، آیا گیشتر دئیگ بیت، بله هرکسا که نیست، هرچه که هستی هم یچ گرگ بیت. (۲۷) بله هما که منی دژمن انت و منی بادشاهیا نلوئت، آیان منی کړا بیاریت و منی دیم بکشیت.‘‘

په ایسائے وشاتکا

(مټا ۱:۲۱-۹؛ مرکاس ۱:۱۱-۱۰؛ یوهنا ۱۲:۱۲-۱۵)

(۲۸) چه اے هبران و رند، ایسا پیسر و پیشگام دیم په اورشلیما رئوگا ات. (۲۹) وهده زئیتون نامکتین کوئه سرا، بییت یاجی و بییت انیائے میتگانی نزیگا رست، وتی دو مریدی پیسرا دیم دات و (۳۰) گوشتنتی: 'دیمی میتگا برئویت و انچش که شما اودا رسیت، گرگین هره گندیت که بستگ و تنینگه گسه آیا سوار نبوتگ. آیا بوجیت و ادا بیاریت. (۳۱) اگن گسیا چه شما جست کرت 'چیا اشیا بوجا ایت، بگوشتیت: 'واجه پکار انت.‘‘

(۳۲) مرید شتنت و هما دئولا که ایسایا گوشتگات، هما پیما دیستش. (۳۳) انچش که گرگه بوجا انت، گرگه هداندان چه آیان جست کرت: 'شما چیا اے گرگا بوجا ایت؟' (۳۴) مریدان پسو دات: 'واجه پکار انت. (۳۵) آیان گرگ ایسائے کړا اورت، وتی شال و چادرش گرگه پشتا ایر کرتنت و ایساش سوار کرت. (۳۶) انچش که ایسا دیم رئوان ات، مردمان وتی شال و چادر راهه سرا چیرگیجان کرتنت.

(۳۷) وهده ایسا زئیتوننه کوئه ایرکپه نزیگا رست، آیئې مریدانی مچیا په

اے سَجَّهَيْنَ اَجْگایِی و مَوْجْزَهان که آیان دیستگ آتنت، په گل و شادهی و گوڼ
 بُرزین تئوارے، هُدا ستا کرت و گوشت: (۳۸) ”مبارک بات، هما بادشاها که په
 هُداوندئے ناما کئیت! سُهَل و آسودگی مان آسمانا و شان و شئوکت بُرزین آرشا.“

(۳۹) چه مردمانی نیاما، لهتین پَریسیا گوڼ ایسایا گوشت: ”او استاد! وتی
 مریدان نِهَر و هَکَل کن که چُش مگوشت!“ (۴۰) ایسایا درآینت: ”من شمارا
 گوشتان، اگن اے بیتئوار ببت، سِنگ و ڈوک کوگار کنت.“

ایسائے گریوگ

(۴۱) وهده ایسا اورشلیما نَزیک بوت و شهری دیست، گریتی و (۴۲) گوشتی:
 ”دَریگتا تئو، هئو، همے تئو، مروچی بزانتین که کجام چیژ، په تئو سُهَل و آسودگی
 اورت کنت. بله بژن و آپسوز که نون آ چه تئیی چما چیژ و اندیم انت. (۴۳) په تئو
 انچین رُوج کاینت که دژمن تئیی چپ و چاگردا سَنگَر بندنت و تئیی چارین
 نیمگان انگر کنت و تئیی پڑ و چاگردا تَنک تَریننت. (۴۴) ترا و تئیی چکان، دگارا
 چَکَل دینت و گوڼ هاک و هوڼا هوړ و هئوار کنت و سِنگ په سَنگیئے سرا هم
 پَشت نگیجنت، چیا که تئو وتی هُدائے آيگئے وهده و ساهت، پَجاه نئیاورت.“

چه مزین پرستشگاها سئوداگرانی در کنگ

(مَتَا ۲۱:۱۲-۱۶؛ مَرکاس ۱۱:۱۵-۱۸؛ یوهنا ۲:۱۳-۱۶)

(۴۵) چه اِشیا رَند، ایسا مزین پرستشگاهئے پیشگاه شت و سئوداگرانی دُنا در
 کنگا گلایش بوت. (۴۶) گوشتی: ”هُدائے کتابا نبیسگ بوتگ: « منی لوگ، دوا و
 پرستشئے جاگه بیت،» بله شما دُربازارے کرتگ.“

٤٧) آيا هر رُچ مزنين پرستشگاها تاليم دات. مزنين ديني پيشوا، شريتئ زانوگر و كئومئ كماش، آيئ كُشگئ جُهدا آنت، ٤٨) بله په وتي اے مكسدا، هچ راهے در گيتك نكرتش، چيا كه آيئ هر هبر مردمانى دلا نشتگات.

ايسائے واک و اِختيارے بارئوا

(مَتَا ٢١:٢٣-٢٧؛ مَرکاس ١١:٢٧-٣٣)

١) يک رُچے كه ايسا مزنين پرستشگاهئ پيشگاها مردمان تاليم و وشين مستاگ دئيگا ات، مزنين ديني پيشوا و شريتئ زانوگر گون كئومئ كماشان آيئ كرا آتكت و ٢) گوشتش: ”مارا بگوش كه تئو گون كجام هك و اِختيارا اے کاران كنئ؟ كيا ترا اے کاراني اِختيار داتگ؟“ ٣) ايسايا پسئو دات: ”منا هم چه شما يک جُستے هست. بگوشيت، ٤) يهيايا، پاكشودي دئيگئ اِختيار چه آسمانا رستگات يا چه انسانئ نيماگا؟“ ٥) آيان وت مان وتا شئور و سلاه كرت و گوشتش: ”اگن بگوشين ’چه آسمانا ات، گوشيت: ’په چه ايمانؤ نئياورت؟‘ ٦) او اگن بگوشين كه ’مردمي كارے بوتگ، گزا مردم مارا سَنگسار كننت، چيا كه آياني ستك و باور همش انت كه يهيا نبیے بوتگ.“ ٧) پميشكا پسئوش دات: ”ما نزانين چه كجا ات.“ ٨) ايسايا گوشت: ”گزا من هم شمارا نگو شان كه گون كجام هك و اِختيارا اے کاران كنن.“

بدین باگيانانی مسال

(مَتَا ٢١:٣٣-٤٦؛ مَرکاس ١٢:١٢-١٢)

٩) رندا، ايسايا په مردمان اے مسال آورت: ”مرديا انگوري باگے اڈ كرت و په

کُنندهکاری و زمان، لهتین باگیانے دستا دات و وت ذراجین سپریا شت. (۱۰)
 وهده انکورے مؤسم بوت، باگے هداېندا په وتی بهرے گرگا، هزمتکارے راه
 دات، بله زمان زورین باگیانان آ هزمتکار لټ و کټ کرت و گوڼ هوړک و هالیگین
 دستان پر ترینت. (۱۱) باگے هداېندا، پدا دگه هزمتکارے دیم دات، بله باگیانان آ
 هم جت و بے اژت کرت و گوڼ هوړک و هالیگین دستان پر ترینت. (۱۲) گړا سیمی
 رندا، دگه هزمتکارے راهی دات، بله آیان آ هم جت و ټپیگ کرت و دټا گلینت.

(۱۳) نون باگے هداېندا وتی دلا پگر کرت که 'چون بکنان؟' اے رندا، وتی
 دوستین چکا راه دئیان، بلکین آییے روا بدارنت. (۱۴) بله وهده باگیانان آییے
 چک دیست، وت مان وتا شئور کرت و گوشتش: 'باگے میراس دار و پشید همیش
 انت، اشیا هم بکشین تان باگ مے میراس بیت.' (۱۵) گړا چه باگا دټن برت و
 کشتش. نون شمے گمانا، باگے هداېندا گوڼ اے باگیانان چه کنت؟ (۱۶) آ کټیت،
 اے باگیانان کُشیت و باگا دگه باگیانانی دستا دنت. "وهده مردمان ایسائے اے
 هبر اشکت، گوشتش: "چش مبات!"

(۱۷) ایسایا آیانی نیمگا چارت و گوشتی: "گړا، آ نبشتهے مانا چه انت که
 گوشتیت: «هما سینگ که بان بندین اُستایان پسند نکرت و نُرْت، هما سینگ
 بُنهشت» «بوت.» (۱۸) هرکس که آ سینگے سرا بکپیت، ټکر ټکر بیت و کسے که
 سینگ آییے سرا کپیت، هورت بیت.

(۱۹) شریته زانوگر و مزین دینی پیشوایان زانت که ایسایا اے مسال
 همایانی بارئوا اورتگ. پمیشکا، شئورش کرت هما دمانا ایسایا بگرت، بله چه
 مردمان ترستش.

مالیاتے بارئوا

(۲۰) گُڙا ايسا ايش چماني چيڙا ڪرت، وتي چاريگ و جاسوسش رٿوان دانتن تان آ وٽا ايسائے ديما تچڪ و پهريزڪاريڻ مردم پيش بدارنت. آياني مڪسد ايش اٿ ڪه ايسايا چه آبيئے جندئے هبران مان بگيشيننت و رومئے واليئے دستا بدئينت.

(۲۱) آيان جُست ڪرت: ”او استاد! ما زانين تئو هرچے ڪه گوشتئے، هر تاليمے ڪه دئيئے، آ سجهين راست اٿت و هچگسيئے نيما نگرئے و په راستي هُدايے راها سوچ دئيئے. (۲۲) نون مارا بگوش، باريڻ رومئے بادشاه ڪئيسرا سَنگ و ماليات دئيگ رٿوا انت يا نه؟“ (۲۳) بله ايسايا آياني اے رپڪ و مندر زانت و گوشتي: (۲۴) ”منا يڪ دينارے پيش بداريت، اشيئے سرا ڪيبي نام و نڪش پر انت؟“ آيان پَسُو دات: ”ڪئيسرئے.“ (۲۵) ايسايا گوشت: ”گُڙا ڪئيسرئيگا ڪئيسرا بدئييت و هُدايگا هُدايا بدئييت.“ (۲۶) اے ڏولا، آيان مردمانی ديما ايسا چه آبيئے جندئے هبران داما دئور دات نڪرت و چه آبيئے پَسُووان به منت و بيتئوار بوتنت.

آهَرَت و سانگ و سور

(۲۷) رندا، لهتين سدوڪي، ڪه آهَرَتئے نمئوڪ اٿت، ايسائے ڪِرا اٿڪ و (۲۸) جُستش ڪرت: ”او استاد! موسايا په ما نبشتگ: اگن گسيئے سور ڪرتگين براتے به چُگا بمریت و جنوڙامي زندگ بيت، گُڙا آبيئے برات بايد انت گوڻ آ جنوڙاما سور بڪنت تانڪه چُڪ و رند و راهے په وتي براتا بليت. (۲۹) نون هيت برات اٿنت، ائولي براتا جنے گيت، چُگي نبوت و مُرت، (۳۰) دومي براتا و (۳۱) پدا سئيمي براتا گوڻ آ جنينا سور ڪرت و آ هم به چُگا مُرتنت. همے پئيما هيتين براتان گوڻ هما جنينا سور ڪرت و به پد و رند چه دنيايا شتنت. (۳۲) گُڏسرا، آ جنين هم مُرت.

٣٣ نون تئو بگوش، آهرتئو روچا، اے جنین، کجام براتئیگ بیت، چیا که هر هپتین براتان باریگ باریگا گون آييا سور کرتگأت.

٣٤ ایسایا پَسُو دات: ”مردم، اے جهاننا سانگ و سور کنت، ٣٥ بله هما مردم که نمیرانین زندا کرزنت و آهرتئو لاهک أنت، آنه سور کنت و نه سور دئیگ بنت. ٣٦ آ هچبر پدا نمرنت و پریشترگانی دئولا أنت، هدائے چک أنت، چیا که نمیرانین زندئو چک أنت. ٣٧ بله مُردگانی زندگ بیگئو هبرئو راستی، موسایا مان بُن گپتگین دئولکئو کسها پیش داشتگ. اودا موسا هداوندین هدايا، « ابراهیمئو هدا، اِساکئو هدا و اکوبئو هدا » گوشت. ٣٨ آ مُردگانی هدا نه انت، زندگینانی هدا انت، چیا که آییئو گورا، سجهین زندگ أنت.

٣٩ چه شریتنئو زانوگران لهتینا گوشت: ”او استاد، تئو شر گوشت. ٤٠ چه اد و رند، هچکسا دل نکرت چه آييا دگه جُستے بگیپت.

مسیه کئی چک انت؟

(مَتَا ٢٢: ٤١-٤٦؛ مَرکاس ١٢: ٣٥-٣٧)

٤١ ایسایا گون آيان گوشت: ”اے چوین هبرے که گوشت: ’ مسیه، داوود بادشاهئو چک انت؟ ‘ ٤٢ چیا که داوود وت زبورئو کتابا گوشت:

» هداوندا گون منی هداوندا « گوشت »

» منی راستین نیمگا بنند «

٤٣ » تان هما وهدا که تئی دژمان تئی پادانی چیرئو پدگ و چارچوبه

بکنان.»

٤٤ نون اګن داوود، مَسِيها وتی هُداوند گَوْشیت، گړا مَسِيه چوَن آییئے چُک بوَت کنت؟“

ایسا شَرِیتئے زانوگران پاشک کنت

(مَتّا ٢٣: ١-٧؛ مَرکاس ١٢: ٣٨-٤٠)

٤٥ همے وهدا که سَجَّهین مردم گَوْش دارگا اَتنت، ایسایا گَوَن مریدان گَوْش:

٤٦ ”چه شَرِیتئے زانوگران هُزار بیت، که آیان دُراجین جامگ و کباه گُورا کنگ دُوست بیت و بازارانی تَر و گردا چه مردمان و شاتک و دَرهبات لَوُنت. کَنیسهانی شرترین جاهاَن گچین کنت و مهمانیان، اولی ردئے نندگش پسند اِنَت. ٤٧ جنوزامانی لوگان گَوَن مالواریا برنت و په پیش دارگا وتی دوا و سَنایان دُراجکَش کنت. اِشان سکتَرین سزا و پدمُر رَسیت.“

جنوزامیئے هئیرات

(مَرکاس ١٢: ٤١-٤٤)

١ ایسایا سر بُرز کرت و دیستی که لهتین هَزگار و هستومند، وتی هئیراتی زَران مزنین پرستشگاهئے پیتیا مان کنگا اِنَت. ٢ آییَا، یگ نِیزگارین جنوزامے هم دیست که پیتئیے تھا دو پئیسه ای دئور دات. ٣ نون گَوْشتی: ”شمارا راستین گَوْشان، اے بیوسین جنوزاما چه سَجَّهینان گیشتر مان کرت. ٤ چیا که آ دگران چه وتی گیشین مالا چیزکے دات، بله اے جنوزاما، گَوَن وتی نِیزگاری و گریبیا، هرچه که آییَا هست اَت داتی، بزَن وتی سَجَّهین بُنمال.“

آيوکين زمانگه بارئوا ايسائے پيشگوئی

(مَتَا ۱: ۲۴-۱۴؛ مَرکاس ۱: ۱۳-۱۳)

۵) لهتین مردم مزین پرستشگاهه بارئوا هبر کنگ و گوشگا ات که "اے گون چوین دئولدارین سنگ و گران کیمتین هیرات و ئیکیان نکشبد کنگ بوتگ." ۶) آ وهدی ايسایا گوشت: "چه اشان که شما مروچی گندگا ایت، روچه کئیت که یک سنگه هم دومی سنگه سرا نمایت. سجھینان پرؤشت و کروچنت." ۷) جستش گپت: "او استاد! بارین، اے پرشت و پرؤش کدین بیت و اشیئ نزیک بیگه نشانی چه انت؟" ۸) ايسایا گوشت: "هزار بیت، کسه شمارا گمراه مکت. چیا که بازیئه په منی ناما کئیت و گوشت: 'من هما آن' و 'وهد آتکگ و نزیک انت،' بله شما آیانی هبرا گون مکپیت. ۹) وهدے شما جنگ و آشوپئه کوگارا ایشکئیت، مثرسیت و پریشان مپیت. چیا که ائولا باید انت اے دئولا ببیت، بله هلاسیئه وهد هما دمانا په سر نرسیت."

۱۰) گزا گون آیان گوشتی: "یک کئومه دگه کئومیئه سرا و یک هکومتے دگه هکومتیئه سرا یاد کئیت. ۱۱) مزین زمین چنڈ بیت و بازیئن جاگهان دگال و وبا کپیت. چه آسمانا ترسناکین سرگوست و اجبتین نشانی پدر بیت.

۱۲) بله چه اے سجھینان و پیسر، شمارا گرنت و په شما جنور و آزار کنت، کنیسه و جیلان برنت و بندیگ کنت. په منی نامے سئوبا شمارا بادشاه و هاکمانی دیما برنت و پیش کنت. ۱۳) گزا شمارا په گواهی دیگا شریئن موھے رسیت. ۱۴) گون وت شئور کئیت که په وتی دیمپانیا، چه وهدا پیسر پریشان مپیت. ۱۵) چیا که من شمارا انچین هبرانی زانتکاریا دیان که هچ دژمنه شمئه دیما مه اوشتیت و شمئه هبران پرؤشت مکت. ۱۶) تنتنا شمئه مات و پت، برات

و سیاد و دؤست، شمارا گراینت و لهتینا کوشارینت. (۱۷) سجھین مردم په منی نامے سئوبا چه شما نپرت کنت، (۱۸) بله چه شمے سرا یک مودے هم کم نیت. (۱۹) اگن په دلیری سکيان بسگیت، وتی ساها رکیپیت.

اورشلیمه هرابی و وئیرانیئو پیشگوئی

(مَتَا ۲۴: ۱۵-۲۱؛ مَرکاس ۱۳: ۱۴-۱۹)

(۲۰) وهده شما گندیت که اورشلیم، پئوج و لشکرا چپ و چاگردا انگر کرتگ، گڑا بزانیټ که ایشیئو وئیرانیئو وهه نژیک انت. (۲۱) آ وهده هما که یهودیها انت، کوهان بتچنت، آ که اورشلیمه انت دنا در بکپنت و آ که چه شهرا دن انت شهرا مرئونت. (۲۲) چیا که آ وهده سزائو وهده بیت و سجھین نبشتانکانی هبر پوره و سرجم بنت. (۲۳) آ روچان، آپسوز په لاپپر و چک ماتین جنینان، چیا که ملکه سرا باز سگی و جنجال کئیت و اے کئومے سرا هدائو گهر کپیت. (۲۴) دژمن آیان زهمانی دپا دئینت و بازینیا بندیگ و سجھین دنیائو تها دراندیه کنت. اورشلیم، درکئومانی پادانی لگتمال بیت، تان آ وهده که درکئومانی وهده و باریگ کئیت و هلاس بیت.

ایسائو پر ترگ

(مَتَا ۲۹: ۲۹-۳۱؛ مَرکاس ۱۳: ۲۴-۲۷)

(۲۵) چه روچ و ماه و استاران اجبتین نشانی پدر بنت و دنیائو سجھین کئوم چه دریائو چئول و مؤجانی ثرندین تئوارا پریشان و سرگردان بنت. (۲۶) مردم، دنیائو سرا آیوکین جنجال و سگی و سوریانی ثرس و بیما بیهووش بنت، چیا که

آسمانۍ زور و واک لَرزینگ بنت. (۲۷) آ وهدا، مردم انسانۍ چکا گندنت، که گون
 مزین واک و توان و شان و شوکتۍ چه جمبرۍ نیاما کئیت و پَدَر بیت. (۲۸)
 وهدۍ اے جاور کائنت و رست، گڑا وتی سرا بُرز کئیت و تچکاتچک بؤشتیت که
 شمۍ رگینگۍ وهد نَزیک انت.

انجیرۍ درچک

(مَتَا ۲۴:۳۲-۳۵؛ مَرکاس ۱۲:۲۸-۳۱)

(۲۹) ایسایا په آیان اے مسال هم دات که ”انجیر و اے دگه درچکان بچاریت،
 (۳۰) انچش که تاکش جت، وت زانیت که نون گرماگۍ مؤسم نَزیک انت. (۳۱)
 همه پیما، وهدۍ اے چیزان گندیت، وت زانیت که هُدائۍ بادشاهی نَزیک انت.
 (۳۲) شمارا راستین گوشان، تان اے سجھین جاور میاینت، اے نسل و پدريچ
 هلاس نبیت. (۳۳) زمین و آسمان گار بنت، بله منی هبر هچبر گار و زیان نبنت.

(۳۴) هُزار بیت، چش مبيت که شمۍ دل په نِشه و ملاران برئوت و زندۍ پگر
 و اندوه شمۍ دلا گرانبار بکنت و آ روچ اناگت شمۍ گُتا لوپ ببيت. (۳۵) چیا که آ
 روچ په دنيائۍ سجھین مردمان کئیت. (۳۶) پمیشکا هروهد هُزار بیت و دوا
 بکئیت، تان شمارا آ روچا که چش بیت و اے جاور په سر رست در رنوگۍ واک
 ببيت و انسانۍ چکۍ بارگاها اوشتات بکئیت.

(۳۷) ایسایا هر روچ، مزین پرستشگاها سبک و تالیم دات. هر شپ چه شهرا
 دن، زئیتون نامکپتین کوھۍ سرا شت و وتی شپی سباہ کرت. (۳۸) مردم هم هر
 سباہ ماھلہ، په آبیۍ هبرانی گوش دارگا، مزین پرستشگاها آتکنت.

ايسائے كُشكئے پندل و سازش

(مَتَا ۲۶:۲-۵؛ مَرَكاس ۱۴:۱-۲)

① بِيْهْميرِيْن نَگنئے ائِييد، هَما كِه سَرگوز گُوشِگ بِيْت نَزِيك اَت. ② مَزنيْن دِيْنِي پِيْشوا و شَرِيْتئے زانوْگَر پِه ايسائے كُوشاريْنگا، رَاه و نِيْمُوْنِے شُوْهاز كِنْگا اَتْنَت، بَلِه چِه مَرْدَمَان تُرْسَتَش. ③ هَما وهدا، يَهُودا كِه اِسْكُريوتِي نَام كِيْتِگَات و وَت چِه ايسائے دوازدِهِيْن مَرِيْدان يَكْے اَت، شُئيْتان اَيِيْءِ پُوسْتا پُتْرَت. ④ يَهُودا، مَزنيْن دِيْنِي پِيْشوا و مَزنيْن پَرَسْتَشْگَاهِيْءِ نِگْهَپَانِيْن سِپَاهِيْگَانِي مَسْتَرَانِي كِرَا شَت و گُون اَيَان گِنْد و نِنْدِي كَرْت كِه چِه پُئِيْمَا ايسايا بَدْرُوْهِيْت و اَيَانِي دَسْتَا بَدْنَت. ⑤ آ باز وَش بَوْتْنَت و شُورِش كَرْت كِه اَيِيَا چِيْرْءِ رَر بَدْنِيْنَت. ⑥ يَهُودا يَا مَنَّت و نون گُوم و گِيْگِيْن وهد و مُوْهِيْءِ شُوْهازا اَت كِه چِه مَرْدَمَانِي مُچِيَا دُور، ايسايا اَيَانِي دَسْتَا بَدْنَت.

سَرگوزئے شامئے تِياري

(مَتَا ۲۶:۱۷-۱۹؛ مَرَكاس ۱۴:۱۲-۱۶)

⑦ گَزَا، بِيْهْميرِيْن نَگنئے ائِييدئے هَما رُوْچ اَتَك كِه گُورَانْدَا كُرْبَانِيْگ كَنْت. ⑧ ايسايا پُتْرُس و يُوْهَنَّا دِيْم دَاتْنَت و گُوشْتِي: ”بِرئُوِيْت سَرگوزئے ائِييدئے شامئے تِياريَا بَكْنِيْت كِه بُوْرِيْن.“ ⑨ اَيَان جُسْت كَرْت: ”تُو چِه لُوْئِيْءِ، مَا اِے تِياريَا كْجَا بَكْنِيْن؟“ ⑩ پَسْئُوِي دَات: ”شَهْرَا كِه رَسِيْت، مَرْدِيَا گَنْدِيْت كِه آبي كُونزْگِے گُون اِنْتِي، اَيِيْءِ رَنْدَا هَما لُوْگا بَرئُوِيْت كِه آ رُئُوْت. ⑪ لُوْگِيْءِ وَاَهْنْدَا بَگُوشِيْت: ’اَسْتَاد جُسْت كَنْت: ’مَهْمَانَهَانِه كْجَا اِنْت كِه مَن گُون وَتِي مَرِيْدان سَرگوزئے شَامَا هَمُودَا بُوْرَان؟“ ⑫ آ مَرْد، شَمَارَا وَتِي لُوْگِيْءِ سَرْبُرَا، پُرَاهِيْن بَان و دِيَوَانْجَاهِے

پيش داریت که اودا هر چیز هست، شامی تیاریا همودا بکنیت. “ (۱۳) آشتنت. اودا، آیان هر چیز هما پیما دیست که ایسایا گوشتگات. سرگوزئی شامش همودا تیار کرت.

گڈی شام

(مّا ۲۶:۲۴، ۲۶-۲۹؛ مرکاس ۱۴:۲۲-۲۵)

(۱۴) هما ساهت که رست، ایسا گون مریدان پرزونگئی سرا نشت. (۱۵) گون آیان گوشتی: “منی مسترین ارمان همی بوتگ که گرانی سکی و سوریا نی سگگا پیسر، اے سرگوزئی شاما گون شما هوریگا بوران. (۱۶) شمارا گوشان، تان هدائے بادشاهی برجاه دارگ مبیست، دگه برے اے شاما نئوران.”

(۱۷) گزا، جامے چستی کرت، هدائے شگری گیت و گوشتی: “اے جاما بزوریست، وتی نیاما بهر کنیت. (۱۸) شمارا گوشان که چه اد و رند، تان هدائے بادشاهی مئییت و مرسیت، من انگورئی دهل و سمرا ننوشان. (۱۹) نگنی هم زرت، هدائے شگری گیت، چنڈ چنڈی کرت، مریدانا دات و گوشتی: “اے منی جسم انت که په شما گربانیگ بیت، اے رسما په منی یات و یاتمانا برجاه بداریت.”

(۲۰) همی دئولا، چه ورگا رند، جامے زرت و گوشتی: “اے جام، منی نوکین اهد و کرارئی هون انت که په شمئیگی ریچگ بیت. (۲۱) بله، هما که منا دروهیت، آییے دست گون منی دستا یگین پرزونگا انت. (۲۲) چیا که هما دئولا که پیشا شئور برگ بوتگ، انسانئی چک رئوت، بله بژن و آپسوز په هما مردما که آییادروهیت. (۲۳) آ وهدی، مرید یکدومیا جست کنگا لگنت: “بارین، چه ما کئی چشین کارے کنت؟”

مزنې و مستريئې بارئوا

(مَتَا ۲۰:۲۵-۲۷؛ مَرکاس ۱۰:۴۲-۴۴)

مريدانې نياما اژ و داواې پاد آتک که ”بارين، مئے نياما سَجَّهينانې مستر و کماش کئے انت؟“ (۲۵) ايسايا گون آيان گوشت: ”درکئومانې بادشاه، وتې مردمانې سرا گون زوراکی واجهې کننت و آيانې هاکمانې مکسد و مُراد اِش انت که مردم آيان هير و برکت دئوک بزانت. (۲۶) بله شما چُش مکنيّت، بليّت که شمئې مسترين، گستريئې دئولا بيت و شمئې هاکم، هزمتکارئې دئولا. (۲۷) بارين، کئے مستر انت؟ هما که نشتگ و ورگا انت، يا هما که هزمت کنگا انت؟ البت، هما که نشتگ و ورگا انت. بله من شمئې نياما، هزمتکارئې دئولا آن. (۲۸) شما هما ايت که مني آزمائش و چکاسان، گون من همراه و همکوپگ بوتگيت. (۲۹) هما دئولا که پتا منا بادشاهي بکشتگ، من هم آيا شمارا بگشان (۳۰) تان مني بادشاهيئې تھا چه مني پرزؤنگا بوريت، بنؤشيت، تھتاني سرا بننديّت و بني اسرائيلئې دوازدھين گبيلھاني دادرسيا بکنيّت.

پترسئې انکارئې پيشگوئي

(مَتَا ۳۱:۲۶-۳۵؛ مَرکاس ۱۴:۲۷-۳۱؛ يوهنا ۱۳:۳۶-۳۸)

شمون، او شمون! شئيتانا مؤکل و اجازت لوئت که شمارا گندمئې دئولا کَمک بکنت و بگيچيت. (۳۲) بله من په تئو دوا کرت تان تئي باور و ايمان زئوال مبيت. گزا، وهدے پر ترّت و پدا مني راها آتکئې، وتې براتاني دستا بگر و دلبڈي بدئې. (۳۳) بله پترسا پَسؤ ترينت: ”او هداوند! من گون تئو هوړيگا په کئيد و بند و مرکا هم تئيار آن.“ (۳۴) ايسايا گوشت: ”او پترس! من ترا گوشان که

مروچی تئو چه کروښه بانگا پیسر، منی پجاه آرگا سئو رندا انکار کئے.

۳۵ رندا چه آیان جُستی کرت: ”بارین، هما وهدا که من شمارا بے زرتورگ و پیلک، بے چئوټ و سواسا دیم دات، شما په چیژے وازمند و مهتاج بوتیت؟“ آیان پَسو دات: ”نه، په هچ چیزا.“ ۳۶ گزا گوشتی: ”بله نون چه شما اگن کسپئے کرا زرتورگ و پیلک هست، گوټ ووت بزوریت و آییئے کرا که زهم نیست، وتی کباها بها بکنت و زهمه بها بگیټ، ۳۷ چیا که اے نبشته منی بارئوا، باید انت پوره و سرجم ببیت که گوشتیت: « آگوټ گنهاران هساب کنگ بوت.» هئو! آچیژ که منی بارئوا نبیسگ بوتگ نون سرجم بیگی انت.“ ۳۸ مریدان گوشت: ”او هداوندا! بچار، مارا دو زهم گوټ انت.“ گوشتی: ”بس انت.“

جُسمانیئے باگا ایسائے دوا

(مَتا ۲۶:۳۶-۴۶؛ مَرکاس ۱۴:۳۲-۴۲)

۳۹ رندا، ایسا در آتک و انچش که آییئے هیل و آدت آت، دیم په زئیتونئے کوهاشت. مرید هم آییئے رندا شتنت. ۴۰ اوډا که سر بوت، گوشتی: ”دوا کنیت که آزمائش و چکاسا مکپیټ.“ ۴۱ رندا، یک ډوکیئے چگلجائه کساسا، چه مریدان دور بوت، کوټدانی سرا نشت و چش دواپی کرت: ۴۲ ”او منی پت! اگن تئی رزا انت گزا اے سگیانی جام و پیالها چه من دور کن و بنگلین، بله نه په منی لوټ و واهگا، په تئی جندئے وشنودیا.“ ۴۳ هما وهدا، چه آسمانا پریشته زاهر بوت و ایسای دلداری و دلبډی دات. ۴۴ آ، یک گران و جان سوچین رنجیا دچار آت، پمیشکا گیشتر دواپی کرت و آییئے هیډ، هونئے ترمپانی ډولا زمینئے سرا پیټنت.

٤٥ ڇه ڏوايا ڪه پاد آٽڪ، مريداني نيمگا پر ترّت، ديستي ڪه ڇه بازين گم و
 آندوهان، واب ڪپتگ انت. ٤٦ گوشتي: ”په ڇه وپتگيت؟ پاد آيت، دوا ڪنيت ڪه
 چگاسا مڪپيت.“

ايسائے دزگير ڪنگ

(متا ٢٦: ٤٧-٥٦؛ مڪاس ١٤: ٤٣-٥٠؛ يوهنا ١٨: ٣-١١)

٤٧ انگت ايسا گوڻ مريدان هبر ڪنگا ات ڪه رُمبه مردم آتڪ و رست. ڇه
 ايسائے دوازدهين مريدان يگے، بزان يهودا، آياني رهشون ات. آ، ايسائے نزيگا آتڪ
 تان بچگيتي. ٤٨ ايسايا گوشت: ”او يهودا! تئو گوڻ چگگ و دروت، انسانے چگا
 گراينے؟“

٤٩ وهده ايسائے همراهان ديست ڇه بئيجا انت، جستش ڪرت: ”او هداوندا!
 وتي زهمان بگشين؟“ ٥٠ ڇه مريدان يگيا وتي زهم گشت و مسترين ديني
 پيشوائے نئوڪرے راستين گوشتي مست. ٥١ بله ايسايا گوشت: ”بس انت! دست
 بداريت!“ آيينے گوشا دستي پر مُشت و ذراهي ڪرت.

٥٢ آ وهدا، ايسايا گوڻ مزين ديني پيشوا، مزين پرستشگاهے نگهپانين
 سپاهيگاني مستر و ڪنومے ڪماشان ڪه په آيينے دزگير ڪنگا آتڪگ انت، گوشت:
 ”زانا، من ياگي و رهزني ان ڪه شما گوڻ زهم و لئان په مني دزگير ڪنگا آتڪگيت؟
 ٥٣ من هر روج مزين پرستشگاها گوڻ شما هوڙ و يڪجاه بوتگان، اودا شما منا
 دست نجتگ. بله هو! نون وهده شمئنگ انت و تهاروڪي هاکم انت.“

پترسے انڪار

(مَتَا ۵۷:۲۶، ۵۸-۶۹؛ مَرکاس ۱۴:۵۳-۵۴، ۶۶-۷۲؛ یوَهَنَّا ۱۸:۱۲-۱۸، ۲۵-۲۷)

۵۴) گُڙا، ايسائش دزگير کړت و مسترین دینی پيشوائے لوگا برت. پترُس دور دورا، آيانی پُشتا رنوان ات. ۵۵) لوگئے پيشگاها، آسے روکش کرتگات و آسے چاگردا نشتگ اتنت. پترُس هم گون آيان نشت. ۵۶) مولديا، آسے رُزنایيا، پترُس دیست، رُگورگو چارت و گوشتی: ”اے مرد هم گون ايسایا همراه بوتگ.“ ۵۷) بله پترُسا نمَت و گوشتی: ”او جنین! من آيا نزانان.“

۵۸) کمے وهدا رند، دگریا پترُس دیست و گوشتی: ”تو هم چه همایان اے.“ پترُسا پَسُو دات: ”او مرد! من چه آيان نه آن.“

۵۹) کم و گیش ساهتیا رند، دگه یگیا پترُسے نیمگا چارت و په دلجمی گوشتی: ”اے مرد آلمایسائے همراه بوتگ چیا که آ هم جلیلیه.“ ۶۰) پترُسا درآینت: ”او مرد! من سرید نبان تو چه گوشگا اے.“ پترُس همے هبرا گوشگا ات که کروسا بانگ دات. ۶۱) هداوندین ايسایا چک ترینت و پترُسے نیمگا چارت. گُڙا، پترُس هداوندے هبرے یاتا کپت که گوشتگاتی: ”تو مروچی کروسے بانگا پیسر، سے رندا منی پجاه آرگا انکار کنه.“ ۶۲) نون دُنا در آتک و سک گریتی.

ايسائے سرا ملنڈ و ريشکند

(مَتَا ۶۷:۲۶-۶۸؛ مَرکاس ۱۴:۶۵)

۶۳) آسپاهيگان که ايسا وتی نیاما گپتگات، آییئے جنگ و ملنڈ و مسکرا کنگش بُنگیچ کړت. ۶۴) ايسائے چمَش بستنت و گوشتش: ”نون پیگمبری کن، بگوش کنیا ترا جت؟“ ۶۵) دگه بازیڼ بد و رده هم گوشتش.

سرؤکانی دیوانا ایسائے پیش کنگ

(مَتّا ۵۹:۲۶، ۶۳-۶۶؛ مَرکاس ۱۴:۶۱-۶۳؛ یوہَنّا ۱۸:۱۹-۲۱)

۶۶) وهدے رُچ بوت، کئومئے کماشانی دیوان، بزان مزین دینی پیشوا و
شَریتئے زانوگر یکجاہ بوتنت، ایسایش لؤت و آورت. ۶۷) جُسِتَش کرت: ”اگن
تئو مَسِیہ ائے گُرا مارا بگوش.“ ایسایا پَسَّو دات: ”اگن من بگوشان، باوَر نکنیت.
۶۸) او اگن جُست بگران، پَسَّو ندییت. ۶۹) بله چه انون و رند، انسانئے چُک
زُوراوَرین هُداے راستین نیمگا ندیت.“ ۷۰) آ وهدا سَجَّهینان گوشت: ”اچه، تئو
هُدائے چُک ائے؟“ پَسَّو دات: ”شما وت گوشگا ایت که « من هما آن.»“ ۷۱)
آیان گوشت: ”نون دگه چُونین گواه و شاهدیے لؤتین؟ ما وت چه آییئے جندئے
زبانا اے هبر اِشکت.“

ایسا پيلاتوسے دِیما

(مَتّا ۲۷:۱-۲، ۱۱-۱۴؛ مَرکاس ۱۵:۱-۵؛ یوہَنّا ۱۸:۲۸-۳۷)

۱) رندا، دیوانئے سَجَّهین مردم پاد آتکنت و ایسایش پيلاتوسے دِیما برت.
۲) آییئے سرا تْهمت و بُهتام جنانا گوشتَش: ”ما دیستگ که اے مرد، کئوما گمراه
کنت، رومئے کئیسَرئے سُنْگ و مالیات دئیگا مَنه و مَکَن کنت و گوشتیت: ’من مَسِیہ
و بادشاه آن.“ ۳) پيلاتوسا جُست کرت: ”تئو یهودیانی بادشاه ائے؟“ ایسایا
پَسَّو دات: ”تئو وت گوشگا ائے.“

۴) پيلاتوسا گُون مزین دینی پیشوا و آدگه مردمان گوشت: ”من په اے
مردا هِچ مئیارے نگندان.“ ۵) بله مردم وتی هبرئے سرا اوشتانت و گوشتَش:

”اے مرد، گوں وتی تالیمان، یهودیہئے سجھین دَمگئے مردمانِ شورینیت. چه جلیلا بُنگیجی کرتگ و ائون ادا رستگ.“ (۶) پیلاتوسا مردمانی اے هبر که اشکتنت، لوئتی بزانت، بارین، آ چه جلیلئے مردمان انت؟ (۷) وهده سَهیگ بوت ایسا جلیلیه، گڑا هیرودیسئے نیمگا راهی دات، چیا که جلیلئے هاکم، هیرودیس آ وهدا اورشلیما ات.

ایسا و هیرودیس

(۸) هیرودیسایسا که دیست، باز وش بوت، چیا که دیرین وهده ات که آییئے گندگا واهگدار ات. چه ایسائے کرتگین کارانی اشکنگا رند، نون اُمیتوار ات که یک مؤجزه و اَجَبَتین نشانیه بگندیت. (۹) گڑا، چه ایسایا بازیں جُست و پُرسے کرتی، بله ایسایا هچ پَسَّوے دات. (۱۰) مزین دینی پیشوا و شَریتئے زانوگر که همؤدا اوشتاتگ اتنت، ایسائے سرا بازیں تُهمت و بُهتام جنگا اتنت. (۱۱) هیرودیسایسا هم گوں وتی سپاهیگان هوَریگا، ایسا بے اَزت کرت و کلاگ گپت. رندا، دُولدارین کباهے گورا دات و پدا پیلاتوسئے کِرا رثوان کرت. (۱۲) چه هما روچا، هیرودیس و پیلاتوس، بیل و سَنگت بوتنت. پیسرا، آ وتمان و دژمن اتنت.

ایسائے مَرکئے هکم

(مَتَا ۲۷:۱۵-۲۶؛ مَرکاس ۱۵:۶-۱۵؛ یوهَنَّا ۱۸:۳۹-۱۹:۱۶)

(۱۳) پیلاتوسا، مزین دینی پیشوا، یهودیانی کماش و مهلوک لوئنت و (۱۴) گوشتی: ”شما، اے مرد منی گورا آورتگ و تُهمت و بُهتام جتگ که مردمان گمراه و یاگی کنت. بله چه آ جُستان که من شمئے دیما کرتگ انت، آییئے سرا شمئے جتگین بُهتامان هچ راستیے ندیسن. (۱۵) هیرودیسایسا هم مئیارے ندیستگ،

پمیشکا پدا مئے گورا راہی داتگ. اے مردا چُشین هج گناه و مئيارے نكرتگ كه سزایی مَرک ببیت. (۱۶) گزا، من آييا اَدَب دئيان و يله كنان. (۱۷) (۱۸) بله سَجّهين مردمان كوگار كرت و گوشت: ”ايسايا بگش! باراباسا يله بدئے!“ (۱۹) باراباس، اورشليمے شهرا، آشوپ و هون كنگئے مئيارے سرا، بنديگ كنك بوتگأت.

(۲۰) پيلاتوس، ايسائے يله دئيگا دلمانگ أت، پمیشکا دگه يک رندے آيئے بارئوا گوَن مردمان هبري كرت. (۲۱) بله مردم سَك كوگار كنكا آتنت و گوشتش: ”سَلِيبي كَش! سَلِيبي كَش!“

(۲۲) پيلاتوسا، سئيمي رندا چه آيان جُست كرت: ”چيا بارين؟ اے مردا چه بدين كارے كرتگ؟ من په اشيا هج چُشين مئيارے ننگدان كه كوشے هُكما بدئيان، پمیشكا اَدَب دئيان و يلهي كنان.“ (۲۳) بله مردم گوَن كوگار وتي هبرے سرا اؤشتانت و گوشتش: ”سَلِيبي كَش!“ نيٹ، آياني واھگ و كوگار په سر رست. (۲۴) پيلاتوسا آياني واھگے سرا هُكم دات. (۲۵) اے ڈولا، آييا هما مرد كه په آشوپ پاد كنك و هونے بھتاما بنديگ أت و مردمان آيئے يله دئيگ لوُت، آزات كرت و آياني واھگے سرا، په ايسائے كوشا هُكم دات.

ايسا ديم په سَلِيبا

(مَتَا ۲۷:۳۲-۴۴؛ مَرکاس ۱۵:۲۱-۳۲؛ يوهَنَّا ۱۹:۱۷-۲۴)

(۲۶) وهده ايسايا برگا آتنت، شَمون نامين مردے ديستش كه كرينيے شهريے مردمے أت و ديم په شهرا پيډاك أت. سپاهيگان آ مرد گيت، سَليب آيئے بډا دات و هُجش كرت كه ايسائے رندا برئوت. (۲۷) ايسائے رندا، بازين مردمے رئوگا أت و گوَن آيان رُمبے جنين هم گوَن أت كه په ايسائيجي گريوان و مۆتك كنان آتنت.

٢٨) ايسايا چك تَرِيَت، آيانى نيمگا چارت و گوشتى: ”او اورشليمى جنگان! په من مگريوِيَت، په وت و وتى چُگان بگريوِيَت. ٢٩) يک اَنچين وهده كئيت كه گوشت: ”بَهِتاور اَنَت اَ جَنين كه سَنَت و بَيرَند اَنَت، هما جَنين كه چُگش نبوتگ و چه وتى سَينگان چُگش نَميچينَتگ. ٣٠) هما وهدا، مردم كوْهان تئوار كننت: ”بيايَت مئى سرا بكِيت“ و جُمپان گوشت: ”مارا پناه دئيت. ٣١) وهده آ گون سبزيگين درچكا چُش كننت، گُرا گون هُشكِنا چى كننت؟“

٣٢) آيان، دو رَدكارين مردم آورت كه گون ايسايا هوَر، كُشكى اَتنت. ٣٣) وهده هما ”كامپول“ نامين جاگها رَسنت، آيان ايسا سَليبى سرا دُرَتك. آيئى راستين نيمگا يک رَدكارى سَليب كُشت و چَپين نيمگا دومى رَدكار. ٣٤) ايسايا گوشت: ”او پت! آيان پهل كن، چيا كه نزانَت چى كنگا اَنَت.“ گُرا سپاهيگان ايسائى پُچ و پوْشاك كُشتنت و په آيانى بهر كنگا شَرَتش بست كه بارين كئيا رَسنت.

٣٥) مردم په سَيل و نِدارگا اوْشتاتگ اَتنت و سروْكانى ديوانى باسك ريشكند كنانا، گوشتگا اَتنت كه ”اِشيا، آدگه رَكِينتنت، بله اگن مَسِيه اِنَت و هُداى هما گچين كرتگين، نون گُرا وتا بَرَكِينت.“

٣٦) سپاهيگ هم آيئى نَزِيگا شَتنت و كَلاگش گيت، تَرِپشين شرابش چاشينت و گوشتش: ٣٧) ”اگن تئو يهوديانى بادشاه ائى، گُرا وتا بَرَكِين.“ ٣٨) ايسائى سرئى بُرزاديا ائى دُولين مئيارنامگى هم لَوْنج كرتگات كه: ”اى يهوديانى بادشاه اِنَت.“

٣٩) چه دوين رَدكاران كه سَليبا دُرَتكگ اَتنت، يَكيا دَرُمان دئيانا گوشت: ”تئو مَسِيه نه ائى؟ گُرا، بيا وتا و مارا بَرَكِين!“ ٤٠) بله دومى رَدكارا آ هُگل كرت و

گوشتی: ”زانا، ترا چه هُدايا نثرسیت؟ ترا هم همه سزا رسگا انت. (۴۱) مئے سزا برهک انت، چیا که مئے کرتگین کارانی آسر انت. بله اے مردا هچ مئیارے نکرتگ. (۴۲) گزا گوشتی: ”او ایسا! وهدے تئو وتی بادشاهیا سر بوتے، منی هیالا هم بکپ. (۴۳) ایسایا پَسئو دات: ”ترا راستین گوشان که تئو مروچی منی همراهیا، بهشتا رئوے.“

ایسائے مرک

(مَتَا ۲۷:۴۵-۵۶؛ مَرکاس ۱۵:۳۳-۴۱؛ یوهَنَّا ۱۹:۲۸-۳۰)

(۴۴) نیمروچئے وهد ات. اناگت سَجَّهین مُلک تهار بوت و اے تهاروکی تان پیگاها منت. (۴۵) چیا که روچئے دُرشگ بند بوتگ ات و مزین پرستشگاهئے پرده چه نیاما ږرت و دو نیم بوت. (۴۶) ایسایا بُرزین تئواریا چیها کشت و گوشت: ”او پت! من وتی روہ و ساها تئی دستا دئیان.“ گون همه هبرا، ساھی دات.

(۴۷) پئوجیانی یک آپسریا اے ښدارگ دیست، هُدایي ستا کرت و گوشتی: ”بیشک که اے نیکیڼ مردے ات. (۴۸) آدگه سَجَّهین مردم که په سئیا آتکگ اتنت، گون اے ښدارگئے گندگا سر و سینگ جنان و مۆتک کنانا وتی لوگان پر ترنت. (۴۹) هما مردم که ایسائے پَجاروک اتنت و هما جنین که چه جلیلا آییئے همراهیا آتکگ اتنت، دور و گستا اوشتاتگ اتنت و اے سَجَّهین سرگوستش دیستنت.

ایسائے گبر کنگ

(مَتَا ۲۷:۵۷-۶۱؛ مَرکاس ۱۵:۴۲-۴۷؛ یوهَنَّا ۱۹:۳۸-۴۲)

٥٠ هموډا، ايسپ نامين مردے هم گون ات که تچک و پهریزکارين مردے ات. بلې که سروکاني ديوانے باسکے ات، ٥١ بله په ايسائے مياريگ کنگا گون آياني شور و هيران همدل نه ات. آ، يهودياني شهر اريماتياے مردمے ات و هډائے بادشاهيے رهچار و وداريگ ات. ٥٢ پيلاتوسے کړا شت و چه آيا ايسائے جونے برگے اجازتي لوټ. ٥٣ ايسائے جوني چه سليبے سرا اير گيتک، ليلمين گډيے تھا کين کرت و تلارے تراشتگين گبريا اير کرت که پيسرا اوډا هچکس گل کنگ نبوتگات. ٥٤ آ روچ، تئياريے روچ ات و شبت بنگيچ بئيگی ات.

٥٥ هما جنين که چه جليلا، ايسائے همراهيا اتکگ اتنت، ايسپے رندا رنوان بوتنت و هما کبرش ديست. آيان اے هم ديست که ايسائے جون چه پئما گبرا اير دئيگ بوت. ٥٦ رندا، وتي لوگان اتکنت و وشبوين اتر و روگش تئيار کرت. شبتے روچا، شريتے رهندے سرا، آيان آرام کرت.

ايسائے جاه جنگ

(متا ٨-١:٢٨؛ مرکاس ٨-١:١٦؛ يوهنا ٨-١:٢٠)

١ هپتگے اولی روچا، بزان یکشمبهے گورباما، جنينان هما وشبوين روگن و اتر که تئيار کرتگ اتنت، زرتنت و کبرے سرا شتنت، ٢ بله ديستش هما ډوک که کبرے دپا ات ليټ گپتگ و چه وتي جاگها ټگلتگ. ٣ وهده کبرے تھا شتنت، هداوندین ايسائے جونش نديست. ٤ هييران اتنت و نزانتيش چه بکننت که اناگت دو مرد، گون دريشوکين گد و پچان آياني کشا اوشتات. ٥ جنينان، چه ترسا وتي سر جهل کرت، بله آ دوينان گوشت: ”شما چيا آ زندگينا، مردگاني نياما شوهار کنيت؟“ ٦ آ، ادا نه انت، آيا جاه جتگ. يات کنيت، آ وهدي که انگت گون

شما جَلِيلَا اَت، چے گوشتی؟ (۷) شمارا نگوشتی که ’انسائے چک باید انت گنھکارانی دستا دئیگ بیت، باید انت سَلیب کَشگ بیت و سئیمی روچا پدا زندگ بیت و جاہ بجنت؟“ (۸) گڑا، آ جنین ایسائے اے هبرئے یاتا کپنت.

(۹) چه کبرئے سرا که پر ترنت، اے سَجھین هال و هبرش گون یازدهین کاسد و آ دگران گوشتنت. (۱۰) آ که اے هبرش په کاسدان رَسینت، مَریم مَجْدَلِیَه، یوانا، آکوبئے مات مَریم و آیانی آدگه همراهین جنین آنت. (۱۱) کاسدان، جنینانی هبر بے سر و بُنین هبر زانت و باورش نکرتنت. (۱۲) بله پئرس پاد آتک و په درگے کبرئے نیمگا شت، سَری جَهل کُرت و کبرئے تها چارتی، بله چه لیلمین گدان و آبد، دگه هچی ندیست. گڑا چه وتی دیستگینان، هئیران و هَبگه بوت و لوگا پر ترنت.

إماووسئے رهسرا

(مرکاس ۱۶:۱۲-۱۳)

(۱۳) هما روچا، چه آیان دو مرید، دیم په إماووس نامین میتگیا رئوگا ات که چه اورشلیما کساس یازده کیلومیتور دور ات. (۱۴) آ، راها گون یکدگرا همه بوتگین هبر و هالانی بارئوا گپ و ثران کنگا آنت. (۱۵) همه وهدا که گپ و هبرا آنت، آناگت ایسا وت آیانی کرا آتک و گون آیان هور و همراه بوت. (۱۶) بله پجاهش نیاورت، چیا که آیانی چم پردهیا پوشتگ آنت.

(۱۷) ایسایا جست کرت: ”شما وتی راها، چوین سَرهالانی بارئوا گپ و ثران کنگا ایّت.“ آ گون گمناکین چهرگے اوشتانت. (۱۸) گڑا چه آیان یگیا که نامی کلیوپاس ات، پَسئو دات: ”اورشلیما درامدین مردم یگین تئو ائے، چه اے سَرهالان

که همة رُوحان اوډا بوتگ انت سهیگ نه ائے؟“ (۱۹) جُستی کرت: ”چه کجام سرهالان؟“ گوشتش: ”هما که ایسا ناسریئے سرا آتکت. آ، پیگمبرے ات که آیئے کار و هبران، هډائے بارگاه و مردمانی گورا، بازیڼ زور و کدرتے مان ات. (۲۰) بله مئے مزین دینی پیشوا و کئومئے سروکان درکئومانی دستا دات که په آییا کوشئے هکما بدئینت و رندا آیان سلیب گشت. (۲۱) مارا اُمیت ات، آهما بیت که اسرائیلا رَکینیت. نون گپ اش انت که اے هبران سئے روچ گوشتگ. (۲۲) چه مئے همراهین جنینان، لهتینانی هبران هم مارا هئیرتیا پرینتگ. آ مروچی بامگواها کبرئے سرا شتگ انت، (۲۳) بله آیئے جوئش ندیستگ. گزا آتکت و مارا هالیش دات که آیان په الهام و شُبین پریشتگ دیستگ انت که گوشتگش: ’ایسا زندگ انت.‘ (۲۴) چه مئے مردمان هم لهتین کبرئے سرا شتگ و آیان هم انچش که جنینان گوشتگ هما دئولا دیستگ، بله آیانی چم په واجهئے جندا نکپتگ.“

(۲۵) ایسایا گون آیان گوشت: ”او ناسرپدان! په نییانی سجھین هبرانی باور کنگا شمئے دل کور انت. (۲۶) مَسیها په وتی شان و شوکتئے رسگا، اے سگی و سوری سگی نه اتنت؟“ (۲۷) رندا ایسایا وتی بارئوا، موسا و سجھین نییانی پاکین کتابانی تھا، هرچه که نییسگ بوتگ ات، آسرپد کرتنت.

(۲۸) انچش که هما میټگئے نزیگا آتک و رستنت که اوډا رئوگی اتنت، ایسایا اے دابا پیش داشت که آییا دورتر رئوگی انت. (۲۹) آیان دزبندی کرت: ”شپا گون ما بجل چیا که روچ شتگ و شپ آییگی انت.“ گزا، ایسا هم شت تان گون آیان بمانیت.

(۳۰) هما وهدا که ایسا گون آیان په ورگا نشت، نانی زرت، هډائے شگری گپت، نانی چنډ چنډ کرت و آیانی دستا دات. (۳۱) نون آیانی چم پچ بوتنت و ایسا اش

پَجَاه آورت بله هما دمانا چه آیانی چما چیر و آندیم بوت. (۳۲) گڙا چه یکدومیا
جُستش کرت: ”راها وهدے آگون ما ثران کنگا ات و مارا پاکین کتابانی هبران
سرید کنگا ات، مئے دل جنگ و دریک دریک کنگا نه ات؟“

(۳۳) گڙا، هما دمانا پاد آتک و اورشلیما پر ترنتت. اودا، آیان یازدهین کاسد و آ
دگه مرید یکجاه دیستنت، (۳۴) که گوشگا آنتت: ”اے راست انت که هداوندا جاه
جنگ و په شمونا زاهر بوتگ!“ (۳۵) گڙا اے دوینان وتی راهئے سرگوست گون
آیان گوشت که ایسا اش چه پیما نانئے چنڈ کنگئے وهدا پَجَاه آورتگ.

ایسا په مریدان پَدَر بیت

(مرکاس ۱۴:۱۶؛ یوهنا ۱۹:۲۰-۲۳)

(۳۶) تنینگه آهمه هبران آنتت که ایسا وت آتک و آیانی نیاما اوشتات و
گوشتی: ”سلام و دروت په شما!“ (۳۷) آیان ثرست و هئیران و هبگه بوتنت و
گمانش کرت بلکین روھے گندگا انت. (۳۸) بله ایسایا گوشت: ”په چه شمارا
اینچک ثرسیت و هئیران و هبگه منتگیت و چیا شمئے دلا شک پاد آتکگ؟“ (۳۹)
دست و پادائن بگندیٔ، اے منی جند انت. منا دست جنیت و بچاریت، ارواها هډ
و گوشت پر نبیت، بله شما گندگا ایت که منا هډ و گوشت پر انت.“

(۴۰) اے هبرئے گوشگا رند، وتی دست و پادی پیش داشتنت. (۴۱) آ، چه
شادمانیا هئیران و هبگه بوتنت و باورش نکرت. گڙا، جُستی کرت: ”گون شما په
ورگا ادا چیزه هست؟“ (۴۲) چنڈے پتکگین ماهیگش دات، (۴۳) ایسایا زرت و
آیانی دیم په دیم وارت. (۴۴) گڙا گوشتی: ”اے منی هما هبر انت که من گون شما
آ وهدا کرتگ انت که انگت گون شما بوتگان. منی بارئوا، هر هبرے که موسائے

شَرِيَت، رُبور و نبياني کتابان نېشته انت، آ زلور بايد انت هما دُئولا سَرجم بېنت.

رَندا، آياني زانت و زانگي رُژناگ کُرت تانکه پاکين کتاباني مانا و مکسدا

سرېد بېنت. گُوشي: ”نبيسگ بوتگ که مَسِيه بايد انت سَکي بسَگيت، ساه

بدنت و سَئيمي رُؤچا، چه مُردگاني نياما جاه بَجت و آيِيئ نامئ سَرا، تئوبه

و گناهاني پهلئ بايد په سَجْهين کُئومان جار جَنگ بِييت. اے کارئ بُنگيچ چه

اورشَلِیما بِييت. شما اے کار و هبراني گواه و شاهد ايت. من وتي پتئ

واده داتگين پاکين روها په شما رُئوان دئيان، نون شما شَهر اِيمانيت، تان هما

وهدا که چه بُرزا شمارا واک و کدُرت برسيت.

ايسا آسمانا رُئوت

(مَکاس ۱۶:۱۹؛ کاسداني کار ۹:۱)

رَندا، ايسايا مريد تان بئيت انيائے نَزِيگا برتنت و دست بُرز کُرت و په آيان

نَيکين دوايي لُؤت و برکت دانت. هما وهدا که دوا کنگ و برکت دئِیگا اَت،

چه آيان گيشَت و آسمانا برگ بوت. مريدان ايسا پرستش کُرت و گُون بازين

گل و وشيے اورشَلِیما پَر تَرَتنت. مُدام مزين پَرستشگاها منتنت و هُدايا سَتا

کنان اَتنت.